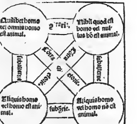
Sūma vtiliſſima dialetice oxonienſis: que cōmuniter ſophiſteria dicitur anglie.

In hoc libro continentur ſequentes tractatus.

PRoposi-tio est oratio indicatiua cógrua ꝛ perfecta verū vel falsū significās. ¶ Propositionum alia cathegorica alia ypoteтica. ¶ Cathegorica est illa que habet vnicū subiectū ꝛ vnicū predicatū ꝛ vnicā copulam. vt ista homo est animal li hō est subiectū. li. aial est ꝑdicatū. li. est. est copula q꜡ copulat siue ligat subiectū cū predicato. ¶ Que est ista hō currit? cathegorica. Cōtra. Cathegorica ē illa q̄ habet vnicū subiectū ꝛ vnicū ꝑdicatū ꝛ vnicā copulā. sed hic deficit ꝑdicatū. ergo nō est cathegorica. ¶ Dico ꝙ q̄zuis nō habeat ꝑdicatū explicituʒ. habʒ tñ implicitū. vt hō currit. id est homo est currēs. q꜡ oē verbū adiectiuū potest resolui in suū ꝑticipiū eiusdē temporis ꝛ in hoc verbū sũʒ. es. fui. vt hō currit. id est hō est currens. vt patet in exēplo āte posito. ¶ Itē ꝓpositionū cathegoricaꝝ alia est affirmatiua alia negatiua. ¶ Affirmatiua est illa in qua principale verbū affirmaꝛ. Negatiua est illa in q̄ ꝑncipale verbū negaꝛ. ¶ Itē ꝓpositionū cathegoricaꝝ alia vniūersalis. alia particularis alia indiffinita alia singularis. ¶ Uniuersalis est illa in qua subicitur terminus cōis signo vniuersali determinatus. Et signa vniuersalia sūt ista scʒ. oīs. q̇libet. q̇cūqʒ. nemo. nullus neuter. nil. nihil. neq̇s. ꝛ similia. ¶ Particularis est illa in q̄ subiciꝛ termin⁹ cōmunis signo particulari determinatus. Et signa particularia sunt ista scilicet. quidā. alter. aliquis. vn⁹. reliquis. solus ꝛ similia. ¶ Indiffinita est illa in q̄ subiciꝛ termin⁹ cōis sine signo. vt hō currit. ¶ Singularis est illa in qua subiciꝛ terminus discretus: vel ꝓnomē demōstrastratiuū. vel terminus cōis cū ꝓnoīe demōstratiuo. vt iste hō currit. Unde versus. Que. ca. vel. yp. quals. ne. vel. af. v. quaнta. par. in. sin. ¶ Hoc est. Ad questionē factā ꝑ que. Respōdendū est cathegorica vel ypotetica. ¶ Ad questionē factā ꝑ qualis. respōdendū ē affirmatiua vel negatiua. ¶ Ad questionē factā per quanta. respōdēduʒ est vniuersalis particularis. indiffinita. siue singularis Uniuersalis affirmatiua ꝛ vniuersalis negatiua de cōsimilibus subiectis. ꝑdicatis. ꝛ copulis. ꝛ terminis ꝑcise ꝓ eisdem supponentib⁹ contrario modo stāt in figura de in esse.

Sequitur figura de in-esse.

LEx ꝛ natura cōtrariarum talis est ꝙ si vna est vera reliqua erit falsa. ꝛ econtra in terminis substātialibus ꝛ in ꝑdicatiōe directa. vt si hec sit vera q̇libet hō est aial. hec erit falsa. nullus hō est aial. Sed in ꝑdicatiōe indirecta ꝛ in terminis accidentalibus possunt simul esse false sed nūq̄ʒ vere. vt q̇libet hō est albus. ꝛ nullus hō est alb⁹. ¶ Et nota ꝙ duplex est ꝑdicatio. scilicʒ directa ꝛ indirecta. ¶ Predicatio directa est qñ superius ꝑdicaꝛ de suo inferiori. vt hō est aial. ¶ Predicatio indirecta est qñ superior terminus subiciꝛ ꝛ inferior ꝑdicaꝛ vt aial est hō. ¶ Terminus substā-

tialis est ille terminus qui si semel dicat de vna re. requirit ꝙ semꝑ dicat de eadē re dū illa res manet. vt iste terminus. hō ⁊ animal. ¶ Terminus accidētalis est ille terminꝰ. qui si semel dicat de vna re nō requirit ꝙ semꝑ dicat de eadē re dū illa res manet. vt albus. niger. ⁊ oīa nomina officioꝝ. vt iudex. vsurariꝰ. camerarius. gardianꝰ. ⁊ custos. ¶ Terminꝰ inferior est ille terminꝰ qui significat qđ suū superius. sed nō tot nec tanta. vt iste terminus hō est inferior ad istū terminū aīal. ¶ Terminꝰ superior est ille terminus qui significat omne qđ suū inferius ⁊ plura vltra. vt iste terminꝰ aīal est superior ad istum terminū homo.

¶ Lex ⁊ natura ꝯtradictoriaꝝ talis est ꝙ si vna sit vera reliqua erit falsa. ī oībꝰ terminis. ⁊ in oībus ꝑdicatiōibus. vt si hec sit vera quilibet hō est aīal. hec erit falsa. aliquis homo non est animal.

¶ Lex ⁊ natura subcōtrariaꝝ talis ē. ꝙ si vna sit vera reliqua erit falsa. in terminis substātialibꝰ ⁊ in ꝑdicatiōe directa vt si hec sit vera aliq̇s hō aīal. hec erit falsa aliq̇s hō nō est aīal. Sed in terminis accidētalibꝰ. vel in ꝑdicatione indirecta possunt simul esse vere sꝫ nūq̄ꝫ false. vt quidā hō est albus. ⁊ quidā hō nō est albꝰ. In ꝑdicatiōe indirecta vt quoddā animal est hō. ⁊ quoddā aīal nō ē hō ¶ Nota ꝙ nunq̄ꝫ duo cōtraria possunt simul esse vere. nec duo subcōtraria esse simul falsa. ¶ Lex ⁊ natura subalternaꝝ talis ē. ꝙ si vniuersalis sit vera. sua particularis siue indiffinita erit vera et ecōtra. vt si hec sit vera. quilibet hō est aīal. hec erit vera quidā hō est aīal. Et eo cōtra si particularis sit vera. sua vniuersalis erit vera. in terminis substātialibꝰ ⁊ in ꝑdicatione directa. vt si hec sit vera. quidā hō est aīal. hec erit vera quilibet hō est aīal. Sed nō ita requirit in terminis accidētalibꝰ ⁊ in ꝑdicatiōe indirecta. q: quāuis particularis sit vera. nō sequit ꝙ sua vniuersalis sit vera. vt si hec sit vera. quidā hō est albus. tū hec erit falsa quilibet hō est albꝰ. In ꝑdicatione indirecta. vt si hec sit vera quoddā animal est hō. hec erit falsa. quodlibet animal est homo.

Sequitur de propositione ypotetica.

Propositio ypotetica est illa q̄ habet duas ꝓpositiones cathegoricas in se inclusas ꝑ aliquam notā coniunctionis vel aduerbij. Et nota ꝙ quiqꝫ sūt spēs ypotetice. scꝫ ꝯdictionalis. copulatiua. disiūctiua. causalis ⁊. tēporalis. Conditionalis est illa q̄ habet duas propositiones cathegoricas in se inclusas ꝑ hāc cōiunctionē siue notam si. vt si tu es hō. tu es aīal. Et cōditionalis est bona qñ cōsequēs formaliter intelligit in añte. Et nota ꝙ antecedēs in conditionali est illud qđ imediate sequit hanc notā si. q̄licūqꝫ ordinet in voce. Cōsequens est illud qđ mediate sequitur hanc notā si. ¶ Et nota ꝙ cōdictionalis est bona. qñ cōuertit cū cōsequētia q̄ est bona facta ex eodē antecedēte ⁊ cōsequente. ¶ Copulatiua est illa q̄ habet duas ꝓpositiones cathegoricas in se inclusas ꝑ hanc notā ⁊. vt tu es homo ⁊ tu es aīal. Et copulatiua est vera quādo vtraqꝫ eius ꝑs est vera. Et est falsa qñ vna eius ꝑs est falsa. vt tu es hō ⁊ tu es asinus. ¶ Disiunctiua est illa q̄ habet duas ꝓpositiones cathegoricas in se inclusas ꝑ aliquā notā disiunctiuā. vt tu es homo vel tu es asinus. Et disiunctiua est vera. quando vna eius pars est vera. ⁊ est falsa quādo ambe eius partes sunt false. vt tu es asinus. vel tu es capra. Et note disiunctiue sunt iste. s. vel. aut. seu. ve. ¶ Causalis est illa que habet duas propositiōes cathegoricas in se inclusas per hanc notam quia. vt quia tu curris tu moueris. Et causalis est bona siue vera quando illud quod precedit est causa illius quod

subsequitur. ¶ Tẽporalis est illa q̃ habet duas ꝓpositiones cathegoricas in se inclusas ꝑ hoc aduerbiũ quando. vel dum. vt dum tu curris tu moueris. Et tẽporalis est vera quando ambe eius partes sunt vere pro eodem instanti. Et nota ꝙ instans est quoddã indiuisibile in tẽpe quod nõ est tp̃s nec pars tẽporis. ad qḋ copulantur partes tẽporis. qḋ iã est ⁊ nunq̃ȝ ante hoc fuit. nec vnq̃ȝ post hoc erit. ¶ Nota ꝙ ꝓpositiões ypotetice non sunt quales nec quante.

Sequitur de conuersionibus.

Conuersio est trãspositio terminorũ. Uel cõuersio est qñ de subiecto fit p̄dicatũ ⁊ ecõtra. Cõuersio dicitur tripliciter scȝ cõuersio simplex. cõuersio ꝑ accidens. cõuersio ꝑ contrapositionẽ. ¶ Cõuersio simplex. est quãdo de subiecto fit p̄dicatũ ⁊ econtra. manente eadẽ qualitate ⁊ quãtitate. vt quidã homo est aĩal ergo quoddã aĩal est homo masculus. Nullus homo currit. ergo nullũ currẽs est homo masculus. Unde vniuersalis negatiua ⁊ particularis siue indiffinita affirmatiua hñt cõuerti simplr. ¶ Conuersio ꝑ accidens est quãdo de subiecto fit p̄dicatũ ⁊ ecõtra. manẽte eadẽ qualitate. sed mutata quãtitate. vt oĩs hõ est aĩal. ergo quoddã aĩal est hõ. Unde vniuersalis affirmatiua. ⁊ vniuersalis negatiua habẽt cõuerti ꝑ accidẽs. ¶ Cõuersio ꝑ cõtrapositione ẽ qñ de subiecto fit p̄dicatũ ⁊ ecõtra. manẽte eadẽ q̃litate ⁊ quãtitate. sȝ mutatis terminis finitis in terminos infinitos. vt oĩs hõ est aĩal. ergo omne nõ animal est nõ homo. Unde vniuersalis affirmatiua ⁊ particularis siue indiffinita negatiua debent conuerti ꝑ cõtrapositionẽ. ¶ Terminus finit9 est ille terminus cui non p̄ponitur negatio per compositionem. vt homo est animal. ¶ Terminus infinitus est ille terminus cui preponitur negatio per compositionẽ. vt nõ homo nõ animal. A. denotat vniuersalem affirmatiuã. E. denotat vniuersalẽ negatiuã. I. denotat particularem siue indiffinitã affirmatiuã. O. denotat particularẽ siue indiffinitã negatiuam. Et est regula generalis ꝙ si conuertens fuerit vera. sua cõuersa erit vera. ⁊ ecõtra. Que aũt ꝓpositiões debent conuerti simpliciter. que per accidens. ⁊ que per contrapositionẽ patent per hos versus. Simpliciter feci cõuertitur. Eua per acci. Asto per contra. ⁊ sic fit conuersio tota. ¶ Notandũ est ꝙ quando est aliqua ꝓpositio que nõ habet rectam conuersionem de se. si verbũ sit tertie persone debet mutari in participium eiusdem temporis ⁊ in hoc verbum sum es fui. verbi gratia. Nulla domus facit hominẽ. ergo nullum faciens hominẽ est domus. Nullus puer fuit senex. ergo nullus preteritus senex est vel fuit puer. Nulla virgo erit corrupta. ergo nulla futura corrupta est vel erit virgo. Similiter nullum caput est in oculo ergo nullum ens in oculo est caput.

Sequitur de equipolẽtijs.

Equipolentia est equiualentia duarum propositionũ ita ꝙ tantum valet vna sicut et reliqua. Unde versus. Pre contradic. post contra. prepostqȝ subalter. Pre contradic. hoc est quando negatio preponitur signo ⁊ subiecto. tunc facit propositionẽ equipollere illi ꝓpositioni que ante aduentum illius negationis fuit eius contradictoria. vt nõ quilibet homo currit. equipollet huic propositioni scilicet quidam homo non currit. que ante aduentum illius negationis fuit eius contradictoria ¶ Post contra Hoc est quando negatio postponitur signo ⁊ subiecto facit propositionẽ equipollere illi propositioni que ante aduen-

tum illius negationis fuit ei⁹ contraria. vt quilibet hõ nõ currit. equipollet huic. s. nullus homo currit. ¶ Prepostq̃ subalter. Hoc est quando negatio preponitur ⁊ postponitur signo ⁊ subiecto tunc facit illam propositionem equipollere illi ꝓpositiõi q̃ ante aduẽtũ illarũ negationum fuit eius subalterna. vt non qlibet homo nõ currit. equipollet huic. scilicet quidã homo currit. ¶ Nota ꝙ propositiones equipollentes sunt eiusdem qualitatis et quantitatis sicut propositiones quibus equipollent.

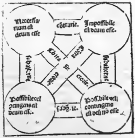
¶ Sequitur de modalibus.

Propositionum alia modalis. alia de inesse. ¶ Propositio modalis est illa in qua predicatum inest subiecto cum modo modali. vt possibile. impossibile. contingens. ⁊ necessarium. vt possibile est hominẽ esse animal. ¶ Propositio de inesse est illa in qua predicatuz inest subiecto sine modo modali vt ego sum homo. ¶ Et notandum est ꝙ quattuor sũt termini modales. scilicet possibile. ĩpossibile. contingens ⁊ necessarium. Et eorum aduerbia. scilicz. possibiliter impossibiliter. cõtingẽter. ⁊ necessario. ¶ Et est notandum q̃ differentia est inter ꝓpositionem necessariam. ⁊ propositionẽ de necessario. Propositio necessaria est illa. que est vera ⁊ non potest nec potuit. nec poterit esse falsa. vt de⁹ ẽ. ¶ Propositio de necessario est quelibet propositio in qua ponitur iste terminus de necessario. vt de necessario celum mouetᷣ.

¶ Necessarium dicitur duobus modis scilicet necessarium per se. ⁊ necessariũ per accidens. ¶ Necessariũ per se est illud. quod est verum ⁊ non potest nec potuit nec poterit esse falsum. vt deus est. ¶ Necessarium per accidens est illud quod est verum ⁊ non potest nec poterit esse falsum. potuit tamen fuisse falsum. vt ego fui in ecclesia. vel anima mea fuit in ecclesia. ¶ Impossibile dicitᷣ duob⁹ modis. scz ĩpossibile ꝑ se ⁊ impossibile ꝑ accidẽs. ¶ Impossibile per se ẽ illud quod est falsum ⁊ nõ potest nec potuit nec poterit esse verum. vt homo est asinus. ¶ Impossibile per accidens est illud quod est falsum ⁊ nõ potest nec poterit esse verum. potuit tamen fuisse. vt ego non fui. ¶ Possibile est cuius significatũ potest eẽ. ¶ Et nota ꝙ possibile dicitur tribus modis. scilicet cum re. et cum actu. cum re. ⁊ ante actum. ante rẽ ⁊ ante actum. Cum re ⁊ cuz actu vt vos sedetis posito ꝙ vos sedeatis. Cum re ⁊ ante actum. vt vos predicatis. Ante rem ⁊ ante actũ. vt antexp̃m fore. ¶ Cõtingens dicitur duobus modis. scilicet contingens natum. ⁊ cõtingens ad vtrũlibet. ¶ Contingens natum est illud ꝙ aduenit alicui a natura sua. vt contingit hominem canescere. in senectute. ¶ Contingens ad vtrumlibet est illud cuius vtraqz pars indifferenter potest esse vera vel falsa. vt contingit hominẽ currere. ⁊ contingit hominem non currere. ¶ Et notandum est ꝙ propositiones modales conuertuntur sicut propositiones de inesse ratione sui dicti. exceptis propositionibus de contingenti ad vtrumlibet. que conuertuntur per oppositas qualitates. hoc est si vna fuerit affirmatiua alia erit negatiua vt contingit hominem sedere. ⁊ contingit hominem non sedere. ¶ Exemplum de alijs propositionibus. vt contingit hominem esse animal. sic conuertitur contingit ani-

mal esse hominem. ¶ Propositio vniversalis modalis ratione sui dicti est illa quando terminus communis determinatur signo vniversali cuz modo modali. vt possibile est omnem hominem currere τc̃. ¶ Propositio particularis modalis ratione sui dicti est quando terminus communis determinatur signo particulari cum modo modali. vt possibile est aliquem hominē currere. ¶ Indiffinita modalis ratiōe sui dicti ē illa in q̄ subijcit̄ termin⁹ cōis sine signo τ cum mō modali. vt possibile ē hoīēz currere ¶ Propositio singularis modalis ratione sui dicti est illa in qua subijcitur terminus discretus. vel pronomen demonstratiuum. vel terminus cōmunis cum pronomine demonstratiuo τ cum modo modali. vt possibile est istum hominem currere. ¶ Vniuersalis modalis affirmatiua ratione modi est illa in qua ponitur iste terminus. scilicet necesse. necessarium. vel de necessario. ¶ Vniuersalis modalis negatiua ratione modi est illa in qua ponitur iste terminus impossibile. ¶ Particularis affirmatiua ratione modi. est illa in qua ponitur iste terminus possibile vel contingens. ¶ Particularis negatiua modalis ratione signi est illa in qua ponitur iste terminus contingens. non. ¶ Propositio modalis affirmatiua ratione modi. est quando modus affirmatur. τ est negatiua quando modus negatur.

Sequitur de figura modalium.

ARgumentuz vt ait boccius primo thopicorum. est ratio rei dubie faciens fidez τ certitudinez de re dubia. vbi res dubia est. ¶ Et sciendum est ꝙ quattuor sunt species argumenti scilicet enthimema. Inductio. Exemplum τ sillogismus. ¶ Enthimema est curtatus sillogismus habens vnicam premissam τ vnicam conclusionem. vt homo currit. ergo animal currit. ¶ Inductio est quando vniuersale probatur per sua singularia sufficienter sumpta. vt iste homo currit. et iste homo currit. τ ista τ sic de singulis. ergo omnis homo currit. ¶ Exemplum est quando vnum simile probatur per aliud sibi simile. vt sicut se habet rector in naui, ita se habet magister in scolis. sed sic se habet rector in naui ꝙ debet gubernare suos subditos. ergo sic se habet magister in scolis ꝙ debet gubernare suos discipulos. ¶ Sillogism⁹ ē orō in qua quibusdam positis τ ↄcessis ne-

cesse est aliud euenire per ea que posita sunt ⁊ concessa. vt omnis homo currit. sortes est homo. ergo sortes currit. Et notandum est ꝙ oīs sillogismus perfectus constat ex tribus terminis. scilicet ex maiori extremitate. ⁊ ex minori extremitate. ⁊ ex medio termino. Et nota ꝙ maior extremitas ē ille termin⁹ q̇ sumit in prima ꝓpositione cū medio termino. ¶ Minor extremitas est ille terminus qui sumitur in minore. s. in scd̄a ꝓpositione cū medio termino. cuiusmōi est iste terminus sortes in p̄fato sillogismo. Et qꝛ oīs sillogismus debet fieri in modo ⁊ in figura. ideo oportet scire quid sit modus. ⁊ quid sit figura. ¶ Modus est debita dispositio seu ordinatio ꝓpositionū. videlicꝫ qꝛ in omni sillogismo oportet adminus ꝙ altera p̄missarū sit vniuersalis. qꝛ ex solis particularibus nunq̄ꝫ fit sillogismus. oportet etiā alterā p̄missarū esse affirmatiuā. qꝛ ex solis negatiuis nunq̄ꝫ fit sillogism⁹. Unde versus. Sillogizari non est ex particulari. nec ex negatiuis si recte cōcludere vis. ¶ Figura est debita dispositio seu ordinatio terminoꝝ. Nā scd̄m diuersam ordinationē medij termini diuersa causat figura. Ideo notandū est ꝙ tres sunt figure. scꝫ. prima. scd̄a. tertia. ¶ Et est sciendū ꝙ medius terminus in prima figura subijcit in maiori. scꝫ in p̄ma ꝓpositione. ⁊ p̄dicat in minori. scꝫ in scd̄a ꝓpositione. Et in scd̄a figura medius terminus p̄dicat in vtraqꝫ. Et ī tertia figura medius termin⁹ subijcit in vtraqꝫ. Unde versus. Sub pre prima. Bis pre secūda. Tertia bis sub. ¶ Et nota ꝙ medi⁹ terminus est ille terminus qui bis sumitur ante cōclusionē ⁊ nō ingreditur illā vt hic. omnis homo est animal. sortes ē homo. ergo sortes ē animal. In isto sillogismo iste terminus scꝫ homo est medius terminus: qꝛ bis sumitur ante conclusionē ⁊ non ingreditur illā. ¶ Et sciendū est ꝙ p̄ma figura continet nouem modos. Secunda quattuor. Tertia sex. Unde versus. Prima nouē. scd̄a tetras tertia bis tres. ¶ Sequit p̄ma figura ¶ Barbara. Celarent. Darij. Ferio. Baralipton. Celātes. Dabitis. Fapesmo. Frisesomorū. ¶ Scd̄a figura. Cesare. Cābestres. Festino Baroco. ¶ Tertia figura. Darapti Felapto. Disamis Datisi. Bocardo. Ferison.

¶ Sequitur de duplici conclusione scꝫ directa ⁊ indirecta.

ITem sciendūꝫ est ꝙ duplex est cōclusio. s. directa ⁊ indirecta. ¶ Conclusio directa est qñ maior extremitas est predicatū ⁊ minor extremitas est subiectū. ¶ Conclusio indirecta est qñ maior extremitas ē subiectū. ⁊ minor extremitas est p̄dicatū. Unde quinqꝫ modi prime figure concludunt indirecte. s. baraliptō celantes. dabitis. fapesmo. frisesomoꝝ. Unde versus. Omnes directe cōcludūt. excipe quinqꝫ nomina sunt quorū. Bara. ce. da. fa. frisesomoꝝ. ¶ Nota ad faciliter sillogizandū primo notetur medius terminus in summitate pollicis ⁊ maior extremitas ī summitate indicis ⁊ minor extremitas in summitate medij digiti. ⁊ idem obseruetur in qualibet figura. ¶ In prima figura procedatur a police ad indicē quo ad maiorē. deinde a medio digito ad policē quo ad minorē ⁊ vltime procedatur a medio digito ad indicem quo ad conclusionem directam Sed quo ad conclusionē indirectam ꝓcedatur ab indice ad medium. ¶ In secūda figura procedatur ab indice ad policem quo ad maiorem ⁊ a medio digito ad policem quo ad minorem. ⁊ a medio digito ad indicem quo ad conclusionem. ¶ In tertia figura procedatur a police ad indicem quo ad maiorem. ⁊ a police ad medium quo ad minorem. ⁊ a medio ad indicem quo ad conclusionēꝫ.

SEquitur de consequentijs. ¶ Consequentia est totum aggregatum

ex antecedente ⁊ ꝯſequẽte cũ nota ꝯñe
Vel ꝯſequentia eſt quedã ſequela in-
ter antecedẽs ⁊ ꝯſequẽs. ❡ Antecedẽſ
eſt illud quod precedit notam. ❡ Con-
ſequẽs ẽ illꝺ qꝺ ſequit̃ notã ꝯſequẽtie
Et nota ꝙ ſignanter dicit ꝙ añs eſt illꝺ
qꝺ ꝑcedit notã ꝯſequẽtie ꝓpter ãtece-
dẽs in condicionali ⁊ cauſali. q2 in ꝯdi
cionali ⁊ cauſali añs eſt illud qꝺ inme-
diate ſequit̃ hanc notã. ſi. vel. quia. ſiue
prior ꝓpoſitio vꝰ poſterior. Et i eis ꝯ
ſequẽs eſt illud qꝺ mediate ſe habet ad
aliqꝺ harꝝ notarũ. videlicꝫ. ſi. vel. quia.
❡ Et eſt ſciẽdũ ꝙ iſte ſũt note ꝯſequẽ
tie ſcꝫ. ergo. ideo. igit̃. ſi. ⁊ q2. ❡ Et nota
ꝙ ꝯſequẽtia dr̃ dupliciter. ſcꝫ. bona ⁊
materialis. ⁊ bona ⁊ formalis. ❡ Con
ſequentia bona ⁊ materialis dr̃ triplici
ter. Primo mõ qñ añs eſt impoſſibile.
⁊ ꝯſequẽs nõ intelligit̃ in añte. vt hõ
eſt aſinus. ergo vos curritis. Secundo
mõ qñ ꝯñs eſt neceſſariũ ⁊ tñ nõ intelli
gitur in añtecedẽte. vt hõ currit. ergo de
us eſt. ❡ Tertio mõ qñ tenet grã termi
norꝝ. hoc ẽ qñ tenet in vno ⁊ nõ in alio
ſibi ſimili. vt oĩs ſol lucet. ergo iſte ſol lu
cet. ❡ Ad cognoſcẽdũ q̃ ꝯſequẽtie ſũt
bone ⁊ formales dant̃ regule generaleſ
❡ Prima reglã ẽ iſta Quelibꝫ ꝯſeq̃uẽ
tia ẽ bona ⁊ formalis. vbi ꝯñs formalit̃
intelligit̃ in añte. vt hõ currit. ergo aĩal
currit. ❡ Secũda regula ẽ iſta Quelibꝫ
ꝯſequẽtia ẽ bona ⁊ formalis. vbi ex op
poſito ꝯſequẽtis ſequit̃ oppoſitũ ante
cedentis. q2 ſequit̃ nullũ aĩal currit. er-
go nullus hõ currit. ❡ Tertia regula ẽ
iſta. Quelibꝫ ꝯña eſt bona ⁊ formalis.
vbi oppoſitũ ꝯſequẽtiſ repugnat añce
dẽti. vt hõ currit. ergo aĩal currit. q2 op
poſitũ ꝯſequẽtis repugnat añti. vt nul
lũ aĩal currit. repugnat huic añti. ſ. hõ
currit. ❡ Et ſciendũ eſt ꝙ illa dicuntur
repugnare q̃ nõ poſſunt ſimul ſtare. Et
illa nõ poſſunt ſimul ſtare q̃ nõ poſſunt
ſimul eſſe vera. vel qñ ex vna ſequit̃ op
poſitũ alterius. ❡ Quarta regula ẽ iſta
Quicq̈d ãtecedit ad añs antecedit ad ꝯ
ſequẽs. in oĩ ꝯſequẽtia bona ⁊ forma-
li. vt iſta ꝯſequẽtia eſt bona ⁊ formaliſ
hõ currit. ergo aĩal currit. Q2 ſicut iſta
ꝓpoſitio ſortes currit antecedit ad iſtã
hõ currit. ſic ſortes currit. antecedit ad
hoc ꝯſequẽs. ſcꝫ aĩal currit. Quinta re
gula ẽ iſta. Quicq̈d ſequit̃ ad ꝯſequẽs
ſequitur ad antecedens. in omni conſe-
quẽtia bona ⁊ formali. vt hõ currit. er-
go aĩal currit. ⁊ ſequit̃ ad ꝯſequẽs aĩal
currit. ergo corpus currit. ⁊ hoc ſequit̃
ad antecedẽs. homo currit ergo corpus
currit. ❡ Sexta regula eſt iſta. Si ſit ali
qua ꝯſequentia ⁊ nõ eſt poſſibile ꝙ an
tecedens ſit verũ niſi ꝯſequens ſit verꝝ
antecedẽte ⁊ ꝯſequẽte ſignificantibus
ꝑciſe ⁊ primarie. eſt ꝯſequẽtia bona ⁊
formalis. vt homo currit. ergo animal
currit. Septima regula ẽ iſta. Si in ali-
quo caſu poſſibili poſito antecedẽs põt
eſſe verũ ⁊ ꝯſequẽs falſuꝫ. ꝯſequẽtia
nõ valet. vt tu curris ergo baculus ſtat
in angulo. ❡ Octaua regula eſt iſta. Si
in nullo caſu poſſibili poſito antecedẽs
poteſt eſſe verũ ⁊ ꝯſequẽs falſuꝫ. eſt ꝯ
ſequẽtia bona. vt tu es homo. ergo tu eſ
animal. Nona regula eſt iſta. Arguen-
do a primo ad vltimũ vbi oẽs ꝯſequẽ-
tie intermedie ſunt bone ⁊ formales et
nõ variate. eſt conſequentia bona. Et
arguere a primo ad vltimũ eſt. quando
conſequẽs prime conſequentie eſt ante
cedens ſecunde conſequẽtie. ⁊ non ma-
gis nec minus. ⁊ ſic de alijs ꝯſequen-
tijs quouſqꝫ ꝑueniatur ad vltimum ꝯ
ſequens. tũc ex ꝑmo antecedente ⁊ vlti-
mo conſequente. eſt ꝯſequentia bona.
vt ſic arguendo. hõ currit. ergo aĩal cur-
rit. aĩal currit. ergo corpus currit. cor-
pus currit. ergo ſubſtantia currit. ⁊ tũc
a primo antecedente homo currit. ergo
ſubſtantia currit. ❡ Sed ꝯtra hanc re
gulam arguitur ſic. Nullum tempus ẽ
ergo dies non eſt. dies nõ eſt. ⁊ aliquod
tẽpus ẽ. ergo nox ẽ. nox ẽ. ergo aliquod

tempus est ⁊ tunc a primo ad vltimum nullū tēpus est. ergo aliquod tēpus est. Et ꝙ ista cōsequētia sit bona ꝓbat̃ per regulā predictā. Et ꝙ nō valet ꝓbatur q₂ arguit̃ ab vno cōtradictorio ad reliquū. ¶ Huic dicit̃ ꝙ regula ē valde bona. Et dr̃ ꝙ cōsequētia faciēs in oppositū nō valet. Et ratio est ista. q₂ cōsequētie intermedie sūt variate. q₂ plus additur in antecedēte vnius cōsequentie q̃z fuit additū in cōsequēte p̄oris cōsequētie. vt patet cuilibet intuenti.

¶ Decima regula est ista. arguendo ab vniuersali ad suā particularē siue indiffinitā sibi subalternā est cōsequentia bona tam affirmatiue q̃z negatiue. Affirmatiue vt q̇libz hō currit. ergo aliquis hō currit. Negatiue. nullus hō currit. ergo aliq̇s hō non currit. ¶ Undecima regula est ista. Arguēdo ab vniuersali affirmatiua ad suā singularē affirmatiuam. sine debito medio nō valet consequētia vt quilibz hō currit. ergo iste hō currit. ¶ Sed tñ aliquotiēs tenet gratia terminoꝝ ⁊ hoc in terminis significantib⁹ res incorruptibiles. vnde bene sequit̃ oīs sol lucet. ergo iste sol lucet. ¶ Et aliquādo tenet in terminis partitiuis. vt vterq̧ istoꝝ currit. ergo iste istoꝝ currit ¶ Duodecima regula est ista. Arguendo ab vniuersali affirmatiua ad suam singularē cū debito medio est cōsequentia bona. vt oīs hō currit. sortes est homo. ergo sortes currit

¶ Tertiadecima regula est ista. Arguendo a particulari ad suā indiffinitā est cōsequentia bona. vt aliquid qd̓ est hō currit. ergo hō currit. ⁊ econtra tā affirmatiue q̃z negatiue.

¶ Quartadecima regula ē ista. Arguēdo ab vniuersali negatiua ad suā singularē negatiuā est cōsequentia bona. vt nullus hō currit ergo iste hō non currit quocunq̧ demonstrato.

¶ Quītadecima regula ē ista. In oī cōsequētia bona ⁊ formali si antecedēs fuerit verū. cōsequēs erit verū. Et si antecedēs fuerit falsum nō sequit̃ cōsequēs fore falsum. q₂ ex falsis sequit̃ verū. ⁊ ex veris nō sequit̃ nisi verū. Unde versus Ex falsis verū: ⁊ ex veris nil nisi verū.

¶ Sextadecima regula est ista: ex cōtingenti nō sequit̃ impossibile. q₂ nō sequit̃ tu curris. ergo tu es asinus. ¶ Decimaseptima regula est ista. Ex impossibile sequitur quolibet.

¶ Decima octaua regula est ista. necessariū sequit̃ a quolibet. vt bene sequit̃ baculus stat in angulo. ergo deus est.

¶ Decimanona regula est ista. Arguēdo ab inferiori ad suū superi⁹ sine negatione ⁊ sine distributione. ⁊ sine aliquo habente vim negationis vel distributionis est cōsequentia bona. tā per se q̃z ꝑ accidens. Per se. vt homo currit. ergo animal currit. Per accidēs. vt homo albus currit. ergo animal albū currit. Nota ꝙ trib⁹ modis arguit̃ ab inferiori ad suū superi⁹. scz a parte subiecti. a parte p̄dicati. ⁊ a parte vtriusq̧. ¶ Primo a parte subiecti. ⁊ hoc est quādo subiectū antecedentis est inferi⁹ ad subiectū ꝯsequētis. vt homo currit. ergo animal currit. ¶ Secūdo modo a parte predicati ⁊ hoc est quando p̄dicatū antecedētis est īferi⁹ ad p̄dicatū ꝯsequētis. vt hō currit ergo homo mouet̃ ¶ Tertio modo quādo arguit̃ a parte vtriusq̧. hoc est quādo subiectū antecedētis est inferius ad subiectū cōsequentis. ⁊ p̄dicatū antecedentis est inferius ad p̄dicatū cōsequentis. vt homo currit. ergo animal mouet̃.

¶ Uicesima regula est ista. arguēdo ab inferiori ad suū superi⁹ a parte subiecti cū negatione postposita ⁊ cū debito medio. est cōsequētia bona. vt homo nō currit. ⁊ hō est animal. ergo animal nō currit. Unde dicit aristotiles in libro p̄dicamentoꝝ. ꝙ illud est superi⁹ a quo nō conuertit̃ subsistendi ꝯsequētia. Unde sciēdū est ꝙ quinq̧ modis fallit ista regula.

¶ Primo modo quādo arguit̃ ab inferi

ori ad suū superi⁹ cū negatione p̄posita. vt nō homo currit. ergo nō animal currit. ¶ Scdō modo quādo arguit̄ ab inferiori ad suū superius a parte p̄dicati cū dictione exclusiua addita subiectis. vt tm̄ homo currit. ergo tm̄ homo mouet̄. ¶ Tertio modo quādo arguit̄ ab inferiori ad suū superi⁹ cū nota alietatis. vel differentie. vt sortes est aliud ab asino. ergo sortes ē aliud ab animali. ¶ Quarto modo quando arguit̄ ab inferiori ad suum superius cū distributiōe affirmatiua vel negatiua. vt nullus hō currit. ergo nullum aīal currit. affirmatiua. vt oīs hō currit. ergo oē aīal currit. Quinto modo q̄n do arguit̄ ab īferiori ad suū superi⁹ cū isto termino scz. ita. sicut. vel q̄z. ⁊ cū cōparatiuo gradu vl' suplatiuo vt nō sequit̄ tu es ita fortis sicut iste hō ergo tu es fortis sicut hō. Vel tu es fortior isto hoīe. ergo tu es fortior hoīe. vl' tu es fortissimus istoꝝ hoium. ergo tu es fortissimus hoium. ¶ Sed q̄n arguitur cū aliq̄ istarū dictionū a supiori ad suū inferius immediate p̄cedentiū terminū inferiorē ⁊ superiorē. est cōsequētia bona. vt bn̄ seq̄tur tu es fortior animali. ergo tu es fortior hoīe. Vel tu es fortis sicut animal. ergo tu es fortis sicut hō. ¶ Vicesima p̄ma regula est ista Arguendo a supiori ad suū inferius sine negatione vel distributione p̄posita nō valet cōseq̄ūtia. vt aīal currit. ergo homo currit. Sed cū negatiōe vel distributiōe p̄posita est cōsequētia bona. vt nō aīal currit. ergo nō hō currit. nullum aīal currit. ergo nullus hō currit. ¶ Vicesima scda regula ē ista. In oī cōsequētia bona ⁊ formali vbi arguit̄ ab inferiori ad suū superius. distributo cōsequēte sequitur distributū ⁊ antecedēs. si consequēs sit distribuibile ⁊ ātecedēs similiter. vt ista cōsequēcia ē bona ⁊ formalis. hō currit. ergo aīal currit. Ideo seq̄tur. oē aīal currit. ergo oīs homo currit. Sed cōtra istā regulā arguit̄ sic. ista cōsequētia ē bona ⁊ formalis. s. hō currit ergo hō mouet̄. ⁊ tm̄ nō sequit̄ econtra. scz oīs hō mouet̄. ergo oīs hō currit. Huic dicit̄ ꝙ distributo cōsequente seq̄tur distributū ⁊ antecedēs hoc ē affirmatiue vel negatiue. sz gn̄aliter tenet in negatiuis. vt nullus hō mouetur. ergo nullus hō currit. Et in affirmatiuis aliq̄n tenet aliq̄n non. vt patet intuenti.

Sequtur de dictionibus exclusiuis.

¶ Et dictiones exclusiue sunt iste. scz. tantū. tantūmodo. solū. solūmodo. p̄cise. ⁊ dūtaxat ⁊ similia. ¶ Et quelibet propositio in q̄ ponitur aliq̄ istaꝝ dictionū a p̄te subiecti debet exponi p̱ duas exponētes. scz p̱ vnā affirmatiuā. ⁊ per aliā negatiuā vt tantū hō currit. sic exponit̄. hō currit. ⁊ nihil nō hō currit. ergo tm̄ hō currit ¶ Negatiua vt tm̄ hō currit sic exponitur. hō nō currit. sz quodlibz alio ab homine currit ergo tantū homo nō currit ¶ Alia regula est ista. Ab exclusiua ad suū p̄iacēs est cōsequencia bona. vt tantū hō currit. ergo hō currit. Et p̄iacēs exclusiue est illud. qd̄ remanet dēpta dictiōe exclusiua. ¶ Alia regula est ista. Ab exclusiua affirmatiua ad suā vniuersalez in terminis rectis ⁊ trāspositis in singulari nūero. cū verbo de p̄nti ⁊ nō ampleatiuo. est cōsequētia bona. ⁊ ecōtra. vt tm̄ hō currit. ergo oē currēs est hō. ⁊ econtra. oē currēs ē hō ergo tm̄ hō currit. ¶ Et notandū ꝙ ad habendū vniuersalē correspondentez alieni exclusiue taliter op̱andū est. primo notet̄ p̄iacēs exclusiue. quo notato cōuertat̄ simpliciter. quo cōuerso addatur sibi signū vniuersale a p̱te subiecti. ⁊ habet̄ tūc vniuersale illi exclusiue correspondēs. vt supra patet. ¶ Alia regula est ista. Ab exclusiua ad vtrāqz ei⁹ exponētem est cōsequētia bona. ⁊ ecōtra vt tm̄ hō currit. ergo hō currit. ⁊ nihil aliud ab hoīe currit. Et econtra. scz hō currit. ⁊ nihil aliud ab hoīe currit. ergo tm̄ homo currit. Similiter ab exclusiua

ad vnā eius exponentē. est cōsequentia
bona. ⁊ nō ecōtra. vt tm̄ hō currit. ergo
homo currit. vel nihil aliud ab homine
currit. ¶ Alia regula ē ista. Ab vna ex-
ponēte exclusiue ad totā exclusiuā non
valet cōsequētia. vt nihil aliud ab hoie
currit. ergo tm̄ hō currit. q2 posito ꝙ ni
hil currat in mūdo. tunc añs est verū ⁊
consequēs falsum. ¶ Alia regula ē ista
Si exclusiua fuerit vera vtraqꝫ eius ex
ponēs erit vera. Et si vna ei9 exponēs
fuerit falsa. tota exclusiua erit falsa. Et
notādū est ꝙ cōtradictoriū exclusiue
affirmatiue habet duas causas verita-
tis: q̄ debent dari ꝓ opposita exponen-
tiū illius exclusiue affirmatiuē. vt tantū
hō currit. ergo hō currit. ⁊ nihil nonhō
currit. Opposita istarū exponentiū sunt
cause veritatis istius propositiōis. scꝫ.
non tm̄ hō currit. scꝫ nihil ꝙ est hō cur-
rit ⁊ aliquid nonhō currit. vel aliq̄d aliō
ab homine currit. ¶ Alia regula ē ista.
A propositiōe hñte plures causas veri
tatis ad vnā illaꝝ ꝑ se. nō valet cōsequē
tia. vt nō tm̄ hō currit. ergo nihil q̄d est
hō currit. q2 añs potest esse verū ⁊ cō-
sequēs falsuꝫ. Probat̃ ⁊ pono ꝙ vnus
asinus currat. ⁊ hō similiter. tūc añs est
verū. scꝫ. nō tm̄ hō currit. q2 sua causa ē
vera. scꝫ aliq̄d aliud ab hoīe currit. Et
cōsequēs est falsuꝫ. scꝫ nihil ꝙ ē hō cur-
rit. q2 suū cōtradictoriū est verū. scꝫ. ali
quid q̄d est hō currit. ¶ Alia regula est
ista. arguendo ab vna causa veritatis ad
ꝓpositionē habentē illā. est cōsequen-
tia bona. vt nihil q̄d est hō currit. ergo
nō tm̄ hō currit. ¶ Alia regula est ista.
Arguēdo ab inferiori ad suū superi9 a
parte subiecti. cū dictione exclusiua ad-
dita subiectis. est cōsequētia bona. vt tā
tū hō currit. ergo tm̄ aial currit. ¶ Sed
si arguit̃ a pte p̄dicati nō valet cōsequē
tia. vt tm̄ hō currit. ergo tm̄ hō mouet̃.
¶ Alia regula est ista. Qñ dictio exclu-
siua addit̃ dictioni significāti vltra nu-
merū binariū. Propositio debet expo-
ni duobus modis. Vno mō ratione plu-
ralitatis. vt tm̄ quattuor hoīes currunt
sic exponit̃. quattuor hoīes currūt ⁊ nō
plures q̄ꝫ quattuor hoīes currunt. ergo
tātum quattuor hoīes currunt. ¶ Secū
do mō ratiōe alietatis. sic exponit̃. quat
tuor hoīes currūt ⁊ nulli alij q̄ꝫ quattu
or hoīes currunt. ergo tm̄ quattuor ho-
mines currūt. ⁊ isto scđo mō est impossi
bilis. q2 tres hoīes currūt. ⁊ tres hoīes
sunt aliq̄ alij q̄ꝫ quattuor. ergo nō tātuꝫ
quattuor hoīes currūt ⁊c̃. ¶ Alia regu
la ē ista. Ab exclusiua affirmatiua ad ex
ceptiuam negatiuā est cōsequētia bona
vt tm̄ hō currit. ergo nihil p̄ter hoīem
currit. ⁊ econtra. ¶ Alia regula est ista
In omni exclusiua vera ⁊ affirmatiua.
p̄dicatū attribuit̃ subiecto ⁊ remouetur
a quolibet alio a subiecto. vt tm̄ hō ē ri-
sibilis. q2 risibile attribuit̃ homini. ⁊ re
mouet̃ a quodlibet alio ab hoīe. Itē in
omni exclusiua negatiua p̄dicatū remo-
uetur a subiecto ⁊ attribuit̃ cuilibet alij
a subiecto. ¶ Et notādū ē hic ꝙ dictio
exclusiua potest diuersimode ordinari
in ꝓpositione. ⁊ scđm eius diuersam po
sitionē siue ordinationē habebit diuer-
sam expositionē. Aliqñ enī totaliter pre
cedit i ꝓpositiōe. vt tm̄ tu vides hoīeꝫ
sic exponit̃. tu vides hoīeꝫ ⁊ nihil aliud
a te videt hoīem. ergo tm̄ tu vides homi
nē. ¶ Aliquādo immediate p̄ponit̃ ver
bo vt hic. tu tm̄ vides hoīeꝫ. ⁊ tūc exclu
dit oēm aliū actū. ⁊ exponit̃ sic. tu vides
hominē ⁊ nihil aliud facis q̄ꝫ vides ho
minē. ergo tu tm̄ vides hoīeꝫ. ¶ Aliqñ
postponit̃ subiecto ⁊ verbo p̄ncipali ⁊
p̄ponit̃ p̄dicato. vt hic. tu es tm̄ videns
hoīem. tūc exponit̃ sic. tu es videns ho
minē. ⁊ nō es aliud q̄ꝫ vidēs hoīem. er-
go tu es tm̄ videns hoīem. ¶ Itē tu es
solū similis sorti. sic exponit̃. tu es simi-
lis sorti. ⁊ tu non es similis alij q̄ꝫ sorti.
ergo tu es solū similis sorti.

SEquit̃ de dictionibus exceptiuis ⁊
Et dictiones exceptiue sunt iste scꝫ

preter. p̄ter q̄z, ni. nisi. Et quelibet ꝓpositio in qua ponit̄ aliqua istaꝝ dictionū a parte subiecti dicit̄ exceptiua ⁊ debet exponi p̱ duas exponētes. vt ista ꝓpositio Ois homo p̄ter sorte̅ currit. sic exponit̄. scꝫ nō currit. sꝫ oīs homo ali⁹ vl' alia a sorte currit. ergo oīs hō p̄ter sortē currit. Silr̄ nullus hō p̄ter sortez currit. sic exponit̄. sortes currit. sꝫ nullus hō alius vel alia a sorte currit. ergo nullus hō p̄ter sortē currit. ¶ Et sciēdū est ꝙ omnis exceptiua ꝓpria fit ex vniuersali affirmatiua vl' negatiua. vel ex aliquo sibi eq̇polenti. vt iste exceptiue sūt improprie. scꝫ Aliquis hō p̄ter sortē currit. ⁊ hō p̄ter sortē currit. Silr̄ in oī exceptiua ꝓpria quattuor requirunt̄ scꝫ p̄iacens exceptiue subiectū p̄iacentis. ⁊ illud respectu cui⁹ fit exceptio. ⁊ pars extra capta. ¶ Unde p̄iacens exceptiue est illud qḋ remanet dempta dictione exceptiua cū suo casuali. Subiectū p̄iacens est illud sub quo fit exceptio Et illud respectu cuius fit exceptio est ille actus a quo excipitur pars extra capta. Et p̱s extra capta est illud qḋ excipit̄ p̱ dictionē exceptiuā vt patet in ista ꝓpositiōe exceptiua scꝫ. Ois hō p̄ter sortē currit Preiacēs isti⁹ ꝓpositiōis est ista ꝓpositio ois hō currit. Subiectū p̄iacentis est li. hō. Et illḋ respectu cui⁹ fit exceptio est li. currit. Et pars extra capta est li. sortē. ¶ Alia regula est ista. Ois exceptiua ꝓpria repugnat suo p̄iacenti. vt iste due ꝓpositiōes repugnāt scꝫ oīs hō p̄ter sortē currit. et oīs hō currit. q2 sequit̄. oīs homo p̄ter sortē currit. ergo aliquid qḋ est hō non currit. q2 nō oīs homo currit. est ꝯtradictoriū istius p̄iacentis scꝫ oīs hō currit. ¶ Alia regula est ista ab exclusiua negatiua ad exceptiuā affirmatiuā est consequētia bona vt tm̄ homo nō currit. ergo quodlibet p̄ter hoīez currit. ¶ Alia regula est ista. Ab exceptiua ad oēs suas exponentes est cōsequētia bona. vt oīs homo preter sortē currit. ergo sortes nō currit. sed oīs homo alius vel alia a sorte currit. ⁊ ecōtra. ¶ Alia regula est ista Ab exceptiua ad vnā eius exponentē ē cōsequētia bona. vt oīs homo p̄ter sortē currit. ergo sortes nō currit. ¶ Alia regula est ista. Ab vna exponente exceptiue ad exceptiuā nō tenet consequentia. vt sortes nō currit. ergo oīs homo p̄ter sortē currit. ¶ Alia regula est ista. Ois ꝓpositio in parte vera ⁊ in parte falsa. potest verificari per exceptiuam partis false. vel partium falsarū Et propositio in parte vera ⁊ in parte falsa est aliqua vniuersalis propositio habens aliquas singulares veras. ⁊ aliquas falsas. vel vnā verā ⁊ aliā falsam vt si ponat̄ ꝙ sortes nō currat. sed oīs homo alius vl' alia a sorte currat. tūc ista propositio est vera oīs homo preter sortē currit. ⁊ hec ē falsa sortes currit. ¶ Similiter notandū est ꝙ in omni exceptiua propria ⁊ affirmatiua predicatū dicit̄ de subiecto preiacētis. ⁊ remouet̄ a parte extra capta. vt oīs hō p̄ter sortē currit. li currēs dicitur de omni hoīe ⁊ remouetur a sorte. Similiter in omni exceptiua ꝓpria negatiua. p̄dicatū dicit̄ de parte extra capta. ⁊ remouetur a subiecto p̄iacentis. vt nullus homo p̄ter sortē currit. li. currēs dr̄ de sorte. ⁊ remouet̄ ab omni homine alio vel alia a sorte. ¶ Alia regula ē ista Si tot excipiunt̄ quot supponuntur exceptiua ē impropria p̱ diffinitionē exceptiuarū que est. Exceptio est extracaptio partis a suo toto. vt ista exceptiua ē impropria. oīs hō p̄ter omnē hominē currit. Sed cōtra istā regulā arguit̄ sic. ista exceptiua est satis ꝓpria. s. nullus sol p̄ter istū solem lucet. ⁊ hic tot excipiuntur quot supponunt̄. ergo ⁊c̄. Huic dicitur ꝙ exceptiua est satis ꝓpria. Et dicitur ꝙ regula p̄dicta intelligitur qn̄ illud qḋ excipit̄ et illud quod supponit̄ eodē modo supponunt. sed non est in proposito sic. Unde in ista exceptiua. omnis homo preter omnē hominē currit. homo pre-

tiſe ⁊ eodẽ modo pro eiſdem ſupponit. ⁊ ideo eſt impropria. Sed in ſcda exceptiua vnus terminus ſupponit cõfuſe et diſtributiue. ⁊ alius ſupponit diſcrete. ideo eſt ſatis bona. ¶ Alia regula ẽ iſta arguendo ab exceptiua negatiua ad ſuã excluclusiuã affirmatiuã ⁊ ecõtra eſt cõſequẽtia bona. vt nihil pter ſortẽ currit ergo tm̃ ſortes currit. ⁊ ecõtra. tãtũ ſortes currit. ergo nihil preter ſortẽ currit. ¶ Nota ꝙ iſte dictiões. ſcꝫ pter pter q̃ꝫ ponunť indifferenter tam in affirmatiuis q̃ꝫ in negatiuis. Sed. ni. ⁊ niſi. ponunť in negatiuis tm̃. ¶ Alia regula eſt iſta. Ad hoc ꝙ exceptiua ſit ꝑpria requiriť ꝙ pars extracapta ſit inferior ad ſubiectũ piacẽtis. Et ꝙ fiat exceptio a pte ſubiecti. Et ꝙ fiat ex vniuerſali affirmatiua vł negatiua. Et ꝙ nõ tot excipianť qȝ ſupponunť. Et ꝙ non eodem modo (ſupponãt.

¶ Sequiť de copulatiuis. Prima regula eſt iſta ꝙ ſi altera ps copulatiue fuerit falſa. tota copulatiua erit falſa. Et ſi vtraqꝫ ps copulatiue fuerit vera tota copulatiua erit vera. vt nullus deus eſt. ⁊ tu es homo. vel tu es homo ⁊ tu es animal. ¶ Alia regula eſt iſta. Arguẽdo a tota copulatiua ad alterã eius partẽ. eſt cõſequẽtia bona. vt tu es homo ⁊ tu es animal. ergo tu es animal. ⁊ hoc tã cõiunctim q̃ꝫ diuiſim. Nota ꝙ iſta dictio et. aliquando tenetur copulatiue. ⁊ aliquando copulatim. Tenetur copulatim. qñ ſolũ cadit inter terminos. vt hic. ſortes ⁊ plato currunt. ⁊ hõ. Teneť copulatiue qñ cadit iter ꝑpoſitiones. vt hic. ſortes eſt hõ. ⁊ ſortes ẽ aial ¶ Et notãdũ eſt ꝙ qñ iſta dictio. et. teneť copulatim tũc talis ꝑpoſitio eſt diſtinguẽda ſcd̃m ſenſũ cõpoſitũ ⁊ ſenſũ diuiſum. vt hic hõ eſt aial. ⁊ aſinꝰ. Scd̃ꝫ ſenſũ diuiſũ eſt talis ꝙ hõ eſt aial. ⁊ aſinus eſt aial. Scd̃m ſenſũ cõpoſitũ eſt talis ſcꝫ ꝙ homo eſt aſinus ⁊ aial. ¶ Alia regula eſt iſta. A parte copulatiue ad totã copulatiuã nõ valet cõſequẽtia. vt ſortes currit. ergo ſortes currit ⁊ plato currit. Tamẽ iſta regula tenet quinqꝫ modis. ¶ Primo modo qñ copulatiua ſit ex parte inferiori ⁊ ſuperiori. tũc arguẽdo a parte inferiori ad totã copulatiuã ẽ conſequentia bona. vt tu es homo. ergo tu es homo ⁊ tu es animal. ¶ Scd̃o modo quando copulatiua ſit ex parte cõtingenti ⁊ ex parte neceſſaria. tunc arguendo a parte contingẽti ad partẽ neceſſariã ẽ cõſequẽtia bona. vt tu curris. ergo tu curris ⁊ deus eſt. ¶ Tertio modo qñ copulatiua ſit ex parte poſſibili ⁊ ex parte impoſſibili. tũc arguendo a parte impoſſibili ad totã copulatiuã. eſt cõſequẽtia bona. vt tu es aſinus. ergo tu es aſinꝰ ⁊ tu curris. ¶ Quarto modo quãdo copulatiua ſit ex partibꝰ cõuertibilibꝰ. tũc arguẽdo ab vna parte copulatiue ad totã copulatiuã eſt cõſequẽtia bona. vt tu es homo. ergo tu es hõ. ⁊ tu es riſibilis. ¶ Quito mõ qñ antecedẽs nõ põt eẽ verũ niſi ꝯñs ſit verꝫ. antecedẽte ⁊ ꝯſequẽte ſignificãtibꝰ ꝑciſe ⁊ ꝑmarie. tũc arguendo a parte copulatiue ad totã copulatiuã eſt cõſequẽtia bona. vt hic vos ſedetis. ergo vos ſedetis ⁊ vos eſtis. Unde hoc antecedẽs vos ſedetis nõ põt eſſe verũ niſi cõſequẽs ſit verũ. ſcꝫ vos eſtis ¶ Alia regula eſt iſta. Arguẽdo a cathegorica de copulato extremo ad vnã eius partẽ ẽ cõſequẽtia bona. vt ſortes ⁊ plato currũt. ergo ſortes currit. Hec regula intelligitur ꝙ ille actus attribuať vtriqꝫ diuiſim ⁊ nõ cõiunctim. qꝛ iſta cõſequentia nõ valet. ſcꝫ ſortes ⁊ plato ducunt lapidẽ. ergo ſortes ducit lapidẽ. qꝛ põt poni caſus in quo antecedẽs ſit verũ. ⁊ cõſequens falſum vt poſito ꝙ lapis ſit tam magnus ꝙ ſortes nõ poteſt ſolus cũ illo ideo nõ valet. ¶ Nota ꝙ non eſt verius nec melius dare cõtradictoriũ alicuiꝰ ꝑpoſitionis nõ ingrediẽtis figurã de incẽ q̃ꝫ ꝑponere negationẽ toti ꝑpoſitioni. vel delere illam ſi ibi fuerit. ¶ Et ſciendum eſt ꝙ oppoſitum copulatiue debet

dari per negationem p̄positã toti ꝓpositioni copulatiue ⁊ illud oppositũ equiualet vni disiunctiue facte ex oppositis partium copulatiue. vt oppositum istiꝰ sortes ⁊ plato currunt est istud. non sortes ⁊ plato currũt. ⁊ equiualet huic sortes non currit. vel plato non currit.

Sequitur de disiunctiuis. ¶ Prima regula ẽ ista. Si vna ps disiũctiue fuerit vera. tota disiũctiua erit ṽa. Et si ãbe ptes fuerint false tota disiũctiua erit falsa. vt tu es asinꝰ. vel tu es capra. Et notãdũ ẽ ꝙ ista dictio. vl'. aliqñ tenet disiũctiue. ⁊ aliqñ disiunctim. Tenet disiunctiue qñ disiungit inter ꝓpositiões. Tenet disiũctim qñ disiungit iter terminos. ¶ Et est notandũ ꝙ qñ tenetur disiunctim. est ꝓpositio distinguẽda scḋm sensũ cõpositũ. vel scḋm sensũ diuisum. q2 scḋm sensũ compositũ est vna cathegorica de disiũcto subiecto. vt sortes vel plato currit. Scḋm sensum diuisum est vna ꝓpositio ypotetica disiunctiua. vt sortes currit vel plato currit. ¶ Alia regula est ista A parte disiunctiue ad totã disiunctiuã est cõsequẽtia bona vt sortes currit. ergo sortes currit vl' plato currit. ¶ Alia regula est ista. A tota disiunctiua ad alterã eius partẽ nõ valet cõsequẽtia. vt sortes currit. vel plato currit. ergo sortes currit. quia posito ꝙ plato currat ⁊ ꝙ sortes sedeat. tũc antecedẽs ẽ verũ ⁊ consequens falsũ. ideo nõ valet. Tamen ista regula tenet quinq3 modis Primo mõ qñ sit aliqua disiunctiua a parte inferiori ⁊ superiori tunc arguendo a tota disiunctiua ad eius partẽ superiorẽ. ẽ cõsequẽtia bona. vt tu es homo vel tu es animal. ergo tu es aĩal. Scḋo mõ qñ ẽ aliqua disiũctiua facta ex duabus partibus quarũ vna ẽ cõtingens ⁊ alia necessaria. tũc arguendo a tota disiunctiua ad partẽ necessariã est ꝯsequẽtia bona. vt tu sedes. vel deus est. ergo deus est. Tertio modo qñ est aliqua disiunctiua facta ex duabus partibus conuertibilibus. tunc arguendo a tota disiunctiua ad alterã eius partẽ est cõsequẽtia bona. vt tu es risibilis vel tu es hõ. ergo tu es homo. ¶ Quarto mõ qñ est aliqua disiunctiua facta ex parte impossibili. ⁊ ex parte ꝯtingenti. tũc arguẽdo a tota disiunctiua ad partẽ cõtingentẽ est cõsequẽtia bona. vt tu es asinꝰ vel tu sedes ergo tu sedes. ¶ Quinto modo qñ est aliqua disiunctiua facta ex duabus ptibus quaꝝ vna nõ põt eẽ vera nisi reliq̃ sit vera. tunc arguẽdo a tota disiunctiua ad alterã eius partẽ est ꝯsequẽtia bona. ut tu sedes. vl' tu es hõ. ergo tu es hõ. ¶ Alia regula est ista. A tota disiunctiua ad alterã eius partẽ cũ opposito vniꝰ partis est cõsequẽtia bona. ita ꝙ oppositũ cõsequentis nõ sumat̃ in minori. ut tu es hõ vel tu es asinꝰ. s3 tu nõ es asinꝰ. ergo tu es homo. ¶ Et sciendũ est ꝙ oppositũ disiũctiue est vna copulatiua facta ex oppositis partiũ illiꝰ disiunctiue. vt oppositũ istiꝰ sortes currit vel plato currit. est hoc sortes nõ currit ⁊ plato nõ currit.

Sequitur de condicionalibus. Prima regula est ista. ꝙ cõdicionalis est bona qñ cõsequẽs formaliter intelligitur in antecedẽte. vt si tu es homo. tu es aĩal. ¶ Et est sciendum ꝙ oĩs condicionalis bona cõuertitur cum cõsequentia bona. Et oĩs cõdicionalis que cõuertitur cũ cõsequẽtia bona ẽ necessaria. Et oĩs cõdicionalis q̃ non valet nec potest valere est impossibilis. ¶ Alia regula ẽ ista. Oĩs cõdicionalis siue termino relatiuo immediate sequẽte notã condicionalem tantũ valet sicut consequẽtia facta ex antecedẽte et consequente eius condicionalis. vt si tu curris. tu moueris. tantũ valet sicut ista cõsequentia. tu curris. ergo tu moueris. Sed si terminꝰ relatiuꝰ imediate sequat̃ cõdictionalẽ. tunc ꝯditionalis nõ valet tñ sicut cõsequẽtia facta ex añte ⁊ conse

quēte. vt ista. Aliqua ꝓpositio est. si illa
ē vera tu es asin⁹. nō valet tn̄ sicut cōse
quētia facta ex antecedēte ⁊ cōsequēte
¶ Alia regula est ista Cōtradictoriū cō
ditionalis debet dari ꝑ negationē ꝑposi
tā toti ꝓpositiōi. vt cōtradictoriū istius
ꝓpositiōis cōdictionalis. si sortes currit
plato currit. ē hoc nō si sortes currit. pla
to currit. Et notādū est ꝙ añs in cō diti
onali est illud qđ imediate sequitur hāc
notā si. ¶ Alia regula est ista. A tota cō
dictionali cū suo añte aduersato ad cōse
quēs eiusdē est cōsequētia bona. ut si tu
curris tu moueris. sed tu curris. ergo tu
moueris. ¶ Alia regula ē ista. A tota cō
dictionali cū suo cōsequēte aduersato ⁊
destructo ad añs destructū est cōseque
tia bona. ut si tu es asin⁹ tu es rudibilis.
sꝫ tu nō es rudibilis ergo tu nō es asin⁹.

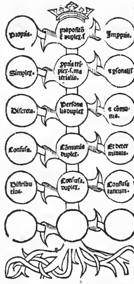
Sequit̄ de regulis omissis. quaꝝ pri
ma est subiectis existētib⁹ eisdē ꝑdi
catis variatis scđm sub ⁊ supra. i. scđm
inferi⁹ ⁊ superi⁹. est cōsequētia bona. ut
sortes fuit alb⁹ heri. ergo sortes fuit al
bus. q2 iste termin⁹ albus heri est inferi
us ad istū terminū alb⁹. per istā regulā.
Omne se habēs ꝑ modū appositiōis vl'
additiōis respectu alteri⁹ inferius est eo
cui sic apponit̄. ¶ Alia regula est ista. si
in aliq̄ cōsequētia sunt plures ꝑmisse ⁊
ex opposito cōsequētis cū altera ꝑmissa
rū seq̄tur oppositū alteri⁹ ꝑmisse est cō
sequētia bona. ut hic. oīs hō currit. tu es
hō. ergo tu curris. q2 ex opposito conse
quētis cū minori. seq̄tur oppositū maio
ris. q2 sequitur tu non curris. ⁊ tu es hō.
ergo nō oīs hō currit. Silr ex opposito
cōsequētis cū maiori sequitur oppositū
minoris. q2 seq̄tur tu nō curris. ⁊ oīs hō
currit. ergo tu nō es hō. Alia regula est
ista. Quādo subiecta sūt eadē. vel cōuer
tibilia. ꝑdicata eadē vel conuertibilia. si
militer ⁊ copule cōuertūtur. ⁊ ꝓpositio
nes sūt eiusdē q̄litatis ⁊ quātitatis ⁊ ter
mini ꝑcise pro eisdē supponūt. tūc argu
endo ab vno ad aliud est cōsequētia bo
na. tāq̄ꝫ ab vno cōuertibili ad reliquū.
ut hic sortes est hō ergo scꝫ est aīal rati
onale mortale. Sꝫ ista cōsequētia nō va
let quilibet hō est masculus. ergo oīs hō
est masculus. q2 termini ꝑcise nō suppo
nūt pro eisdē. Et nota ꝙ illa sūt cōuerti
bilia siue dicūtur cōuertibilia q̄ mutuo
se inferunt respectu cuiuscūqꝫ verbi.
¶ Alia regula est ista. đ quolibet termi
no singulari significāti rē existētē in re
cto cū verbo substātiuo. sum. ꝑsentis tē
poris vere ꝑdicatur alteꝝ cōtradictorio
rū incōpleroꝝ: sꝫ de nllo coꝝ ambo. Un
de de qualibet re mūdi vere dicitur iste
termin⁹ hō. vel iste termin⁹ nō homo. sꝫ
de nullo coꝝ ambo. q2 nulla res est ī mū
do q̄ simul ⁊ semel sit homo ⁊ nō homo
¶ Unde sciendū est ꝙ aliq̄ sunt cōtradi
ctoria cōpleta. ⁊ aliq̄ incōpleta. Cōtra
dictoria incōpleta sūt duo termini ꝯtra
dicentes. ut hō ⁊ nō homo. Cōtradicto
ria cōpleta sūt ꝓpositiōes contradicen
tes. vt oīs homo currit. ⁊ nō oīs homo
currit. ¶ Alia regula est ista ab alietate
consequētis seq̄tur alietas antecedētis
in oī consequētia bona ⁊ formali. vbi ar
guitur ab inferiori ad suū superi⁹. sine a
liquo termino habēte vim negatiōis vel
distributionis. ⁊ addatur ista dictio. ali
ud. prius imediate superiori i consequē
te. ⁊ postea inferiori in antecedēte. salua
negatione ⁊ congruitate est consequen
tia bona. ut sequitur homo currit. ergo
aīal currit. q2 seq̄tur aliđ ab aīali currit
ergo aliud ab hoīe currit. Sed ꝯtra istā
regulā arguitur sic: ista consequētia est
bona ⁊ formalis. homo est homo. ergo
homo est aīal. tn̄ non seq̄tur econtra. ali
ud ab hoīe est aīal. ergo aliud ab hoīe ē
homo. Silr ista consequētia est bona et
formalis. homo currit ergo homo moue
tur. ⁊ tn̄ non seq̄tur ecōtra. aliud ab ho
mine mouetur. ergo aliud ab hoīe currit
¶ Pro isto dicitur ꝙ regula ē valde bo
na quando nota alietatis immediate pre
cedit terminum inferiorem ⁊ superiorē

sed non est ita in proposito oportet etiã φ arguatur cũ constantia subiecti inferioris. ut istud ẽ bonũ argumentũ. sortes est aliud a mouente. τ currens est. ergo sortes est aliud a currente. quia arguitur cũ constantia inferioris. id est cũ affirmatione inferioris. ¶ Alia regula est ista. Ad quacũqȝ ꝓpositione vera sequitur suũ dictũ fore verum. Unde dictum ꝓpositionis debet dari isto mõ. scȝ vertendo nominatiuũ casuȝ in accusatiuuȝ. τ verbũ indicatiui modi in verbũ infinitiui modi. vel ꝓponendo istam cõiunctionẽ. φ. toti ꝓpositioni. ut deus est. est verũ. dictũ istius ꝓpositionis ẽ istud. s. deum esse. ẽ verũ. vel φ deus ẽ. est verũ. ¶ Alia regula ẽ ista. Arguendo ab affirmatiua de pdicato infinito ad negatiuam de predicato finito ẽ consequentia bona. ut tu es non asinus. ergo tu nõ es asinus. Sed ista regula tenet i terminis rectis τ nõ in obliquis. τ i singulari numero cũ verbo de presenti τ non ampliatiuo τ sine aliquo termino relatiuo τ sine verbo actiuo quia non sequitur tu amas non hominẽ. ergo tu nõ amas hominem. Nec cũ verbo de pterito. q2 nõ sequitur: tu fuisti non sedẽs. ergo tu nõ fuisti sedẽs. Et eodem modo cũ verbo de futuro. ut tu eris nõ episcopus. ergo tu non eris episcopus. Similiter cũ termino relatiuo non valet. vt nõ sequitur: sortes ẽ nõ pater. ergo sortes non ẽ pater. quia pono φ sortes sit pater τ filius: tunc antecedens ẽ verũ. sortes ẽ non pater. respectu patris sui. τ cõsequens falsum. ergo sortes nõ ẽ pater. q2 respectu sui filij ẽ pater. ¶ Alia regula ẽ ista. Omnis propositio vera de preterito relinquit sibi vnam ꝓpositionem verã de presenti que aliquando fuit vera de presenti. sicut sequitur sortes currebat. q2 aliquando fuit verũ dicere sortes currit ¶ Alia regula ẽ ista. A negatiua de predicato finito ad affirmatiuam de predicato infinito cũ cõstantia subiecti sed est quãdo subiectum affirmatur in minori tunc ẽ cõsequentia bona. in singulari numero. vt tu non es asinus. τ tu es. ergo tu es nõ asinus. ¶ Alia regla ẽ ista. Ab affirmatiua de predicato puato ad negatiuã de pdicato finito ẽ cõseqũtia bona ut iste homo ẽ iniustus: ergo iste homo non ẽ iustus. ¶ Alia regula ẽ ista. Nomina et verba transposita idem significant. vt homo ẽ animal. ergo animal ẽ homo. ¶ Sed cõtra istam regulã arguitur sic. Si ista regula ẽ vera. sequeretur φ ista cõsequentia esset bona scȝ. oĩs homo ẽ animal. ergo omne aĩal ẽ hõ. Unde dicitur φ q̃uis quelibet dictio eandẽ rem significet: non tamen termini in ꝓpositione eodẽ modo supponũt. ¶ Alia regula ẽ ista. Omnis ꝓpositio de preterito uera affirmatiua. non vniuersalis de simplici subiecto τ de simplici pdicato cuius veritas non depẽdet a futuro ẽ necessaria. ut tu fuisti. ¶ Alia regula ẽ ista. Ab actiua ad suam passiuam ẽ consequentia bona. ut tu uides hominẽ. ergo homo uidetur a te. Nota φ in singularibus ꝓpositionibus nõ refert ꝓponere nec postponere negationem. ut oppositum istius sortes currit. est istud. sortes non currit. uel non sortes currit. ¶ Alia regula ẽ ista. a diuisis ad coniuncta raro tenet consequentia. hoc ẽ nõ valet cõsequẽtia in terminis accidẽtalibus ubi termini aliter significant coniunctim et aliter diuisim. ut hic tu es bonus τ tu es carpentarius ergo tu es bonus carpẽtarius. Uel sic iste canis ẽ pater. τ iste canis ẽ tuus. ergo iste canis ẽ pr̃ tuus. ¶ Alia regula ẽ ista. Arguendo ab inferiori ad suum superius in partibus extremorũ non valet consequentia. ut sortes albus currit. ergo plato coloratus currit. Et ẽ arguere ab inferiori ad suum superius in partibus extremorum quando pars extremi vnius propositionis ẽ inferior

ad partem extremi alterius propositionis. ¶ Et nota ꝙ extrema in propositione dicuntur subiectum ⁊ predicatum ¶ Alia regula est ista. Arguendo ab inferiori ad suum superius a parte predicati cum isto verbo incipit vel desinit ꝑpositis non valet consequentia. nisi aliquando tenet gratia terminorum in terminis substantialibus, ut sortes incipit esse homo. ergo sortes incipit esse aĩal. Non tamen sequitur. vos incipitis videre hominem. ergo vos incipitis videre animal. quia hoc predicatuȝ incipiẽs videre hominem est accidentale. ⁊ similiter iste terminus videre animal. Sed ab inferiori ad suũ superius a parte subiecti cum hoc verbo incipit vel desinit. postpositis est cõsequentia bona. ut hominem incipitis videre, ergo animal incipitis videre. ⁊ sic de omnibus alijs cõsimilibus.

Sequitur de suppositionibus terminorum.

Quoniam ignorantibus suppositiones terminorum veritates propositionum latent Ideo circa suppositiões plura oportet scire. Primum quid est suppositio. Secundum qui termini supponunt ⁊ qui non. Tertiuȝ. vbi supponũt ⁊ vbi non. ¶ Et sciendum est ꝙ nullus terminus extra orationem supponit. sed solum in oratione supponit. ut iste terminus homo extra orationem non supponit. sed in oratione bene supponit. ut homo currit. Item nulla pars extremi supponit. hoc est subiecti ⁊ predicati sed totum subiectum vel predicatum supponit. Item sciendum est ꝙ suppositio est quedam ꝓprietas extremi scd̃m ꝙ vnũ extremum ordinat̃ ad aliud in propositione. Item sciendum est ꝙ nullus terminus in oratione supponit nisi solum subiectum ⁊ predicatum. Signum vniuersale non supponit. sed facit subiectum ⁊

predicatum supponere. Et sic facit ista negatio. non. ⁊ alie negationes. differt. aliud ⁊ nonidem. cõparatiuus gradus ⁊ superlatiuus ⁊ termini modales Itẽ suppositio est significatio termini cathegorematici in oratione positi. Et sunt termini cathegorematici omnia nomina substantiua aliquid per se significatiua ut homo. lapis. lignum.

¶ Termin⁹ sincathegorematicus ẽ ille termin⁹ qui ꝑ se positus extra orationẽ nil significat. vt interiectiones. negationes. signa vniuersalia. ⁊ aduerbia numeralia. vt semel bis. ter. quater. ⁊c̃.

¶ Et sciendũ est ꝙ suppositio dicit̃ du-

obus modis. scz. propria ꝛ impropria.
¶ Impropria suppositio est. quādo aliqua dictio significat aliter ex communi vsu loquendi q̄z ex primaria significatione. ut anglia pugnat. bibo ciffuz. Suppositio propria est quādo terminus supponit pro illa re in propositione q̄z iam significat extra propositionez. vt homo currit. ¶ Suppositio propria ē triplex. scz simplex. materialis. ꝛ personalis. qꝛ in omni propositione terminus aut supponit pro conceptu. aut pro voce. aut significato. ¶ Suppositio simplex ē. q̄n do terminus supponit pro termino communi. vel sic. Quando terminus cōmunis siue dictio. supponit pro cōceptu in anima sub quo conceptu cōprehendimus rem extra animam. ut homo ē species. animal est genus. ¶ Suppositio materialis est quando terminus supponit pro voce tantum. ut homo est nomē amo est verbum. homo est bissillabum.
¶ Suppositio personalis est. quando terminus supponit pro primario ꝛ adequato significato. ut homo est animal. significat hominem esse animal. ¶ Itē suppositio personalis dicitur dupliciter scilicet. discreta ꝛ cōmunis. ¶ Discreta est quando terminus discretus vel ꝓnomen demonstratiuum cū termino cōmuni supponit. Et hoc pōt esse dupliciter. scz simplex vl' cōposit⁹. Simplex ut iste currit. vel sortes currit. Cōpositus ut iste hō currit. ¶ Suppositio cōis ē duplex. scz determinata ꝛ confusa. ¶ Suppositio determinata est quādo termin⁹ sic supponit ꝙ contingit descendere ad sua singularia disiunctiue. ut quidam homo currit igit᷑ iste homo currit. vel iste homo currit. vel iste ꝛ sic de singulis.
Suppositio confusa est duplex. scz confusa tantum. ꝛ confusa ꝛ distributiua.
¶ Suppositio confusa tantum est quādo terminus sic supponit. ꝙ non cōtingit descendere ad sua singularia. nec copulatiue nec disiunctiue. ꝛ sic stat predicatum istius propositiōis. scz omnis homo est animal. ꝛ sic de alijs. ¶ Suppositio confusa distributiua est quando termin⁹ supponit pro suis suppositis ꝛ ad ea contingit descendere copulatiue. Et sic stat subiectum istius propositionis. omnis homo est animal ergo iste homo est animal. ꝛ iste homo est animal. ꝛ iste ꝛ ista. ꝛ sic de singulis. ¶ Et est sciendū ꝙ omnis terminus cōmunis immediate sequens sincathegoreuma affirmatiuum siue signum vniuersale affirmatiuum. stat siue supponit cōfuse ꝛ distributiue. vt bis panem comedi. li. panez stat confuse ꝛ distributiue. ¶ Et si terminus cōmunis sequatur mediate sincathegorema affirmatiuum siue signum vniuersale affirmatiuum stabit confuse tantuz
¶ Unde in ista propositione. bis comedi panem. li. panem stat confuse tantum quia sequitur mediate sincathegorema affirmatiuo, quod est. li. bis. ¶ Unde sciendum est ꝙ sincathegoremata sunt dictiones significātes numerum vel multitudinez. ut sunt signa vniuersalia. ꝛ aduerbia numeralia. ut bis. semel. ter. ꝛ q̄ter. quinquies. decies. centesies. millesies. ¶ Alia regula est ista. Quando duo paria officialia cadunt super vnum terminum cōmunem. quorum vtrumqz habet vim confundēdi terminum stare cōfuse ꝛ distributiue. tūc ille terminus cōmunis stabit confuse tantum vel determinate ꝛ hoc propter equipollentiam. ut bis omnem panem comedi. vel non omnis homo currit. ¶ Alia regula est ista. ¶ Terminus communis supponit cum verbo de presenti non ampliatiuo a parte subiecti. supponit solūmodo pro illo quod ē. ut homo currit. ergo homo qui est currit. ¶ Alia regula ē ista. Terminus communis supponens cum verbo de preterito a parte subiecti. si non distribuatur supponit disiunctiue ꝓ illo qd ē vl' ꝓ illo qd fuit. ut hō fuit rome. sic supponit. hō qui est fuit rome. vel ho-

mo qui fuit fuit rome Et si distribuatur
supponit copulatiue pro illo qđ est. ⁊ ꝑ
illo quod fuit. vt oīs homo fuit rome. sic
supponit. oīs homo qui est fuit rome. ⁊
oīs hō qui fuit. fuit rome. ¶ Alia regula
est ista. Terminꝰ cōis supponēs cū ver
bo de futuro a parte subiecti si nō distri-
buat᷑ supponit disiunctiue pro illo quod
est. vel pro illo qđ erit. vt aliquis hō erit
rome. sic supponit. aliquis hō qui ē erit
rome. vel aliquis hō qui erit. erit rome.
Et si distribuat᷑. supponit copulatiue ꝑ
illo qđ est. ⁊ pro illo qđ erit. vt oīs homo
erit rome. sic supponit. oīs homo qui ē.
erit rome. ⁊ oīs homo qui erit. erit rome
¶ Alia regula ē ista. Terminꝰ cōis sup
ponens cū isto verbo. potest. a parte sub
iecti. si nō distribuat᷑ supponit disiuncti
ue pro illo qđ est. vel pro illo qđ potest
esse. ut aliquis homo potest eē rome. sic
supponit. aliquis hō qui est: potest eē ro
me. vel aliquis hō qui pōt esse. potest eē
rome. Et si distribuat᷑. supponit copula
tiue. pro illo qđ est. ⁊ pro illo qđ pōt esse
vt quilibet hō potest esse rome. sic sup-
ponit. quilibet homo qui est potest eē ro
me. ⁊ quilibet homo qui potest esse pōt
esse rome. ¶ Et sciendū est ꝙ dictio am-
pleatiua est illa q̄ indifferēter pōt verifi
cari tam de re existente. q̄z de re nō exi-
stente. Et talia sunt verba ampleatiua.
vt omnia verba preteriti ⁊ futuri tēpo-
ris. ⁊ maxime ista verba scilicet. incipit.
desinit. potest ⁊ apparet. Exemplum
primi. frater existens potest celebrare
missam. Exemplū secundi. Antecristus
potest predicare. ¶ Alia regula est ista.
Terminus cōmunis supponens a par-
te subiecti. respectu verbi āpleatiui sup
ponit pro illis que sunt ⁊ pro illis ꝑ qui
bus verbum ampleat disiunctiue si non
distribuatur. Et si distribuatur copu-
latiue. ¶ Notandum est ꝙ in omni vni-
uersali affirmatiua. subiectum supponit
confuse ⁊ distributiue. ⁊ predicatum cō-

fuse tantū vt omnis homo est animal. er
go iste homo est animal. ⁊ iste homo est
animal. ⁊ iste ⁊ ista ⁊ sic đ singulis. Sed
a parte predicati nō sic contingit descen
dere ad sua singľaria nec copulatiue nec
disiunctiue. ¶ Item in omni vniuersa-
li negatiua tam subiectum q̄z predicatū
supponit confuse ⁊ distributiue. vt bene
sequitur Nullus homo est animal. ergo
nec iste homo ē animal. nec iste nec ista
⁊ sic de singulis. quia tam a parte subie-
cti q̄z a parte predicati contingit descen
dere ad sua singularia copulatiue. ¶ Et
notandū est. ꝙ sicut ista dictio. et. est no
ta copulandi in affirmatiuis. sic ista di-
ctio. nec. est nota copulandi in negatiuis
¶ Itez in omni particulari affirmatiua
tam subiectum q̄z predicatuz supponit
determinate. vt quidā homo est animal
ergo iste homo est animal. vľ iste homo
est animal. vel iste ⁊ sic de singulis. Et a
parte predicati. quidā homo est animal
ergo quidam homo est hoc animal. vel
quidam homo est hoc animal. veľ hoc ⁊
sic de aliis. ¶ Item in omni particulari
negatiua. subiectū supponit determina
te. Et predicatū confuse ⁊ distributiue.
vt quidaz homo nō est animal. ergo iste
homo non est animal. vel iste homo nō
est animal. vel iste uel ista. ⁊ sic de singu
lis. Et a parte predicati sic cōtingit des
cendere. quidam homo nō est animal. er
go quidam homo nō est hoc animal. nec
quidam homo est hoc animal. nec hoc.
nec hoc. ⁊ sic de singulis. Item in omni
indiffinita affirmatiua subiectū suppo-
nit determinate ⁊ predicatuz similiter.
Sed in omni indiffinita negatiua. subie
ctum supponit determinate. ⁊ predica-
tum confuse ⁊ distributiue. si sit terminꝰ
cōmunis. ¶ Item in omni singulari af-
firmatiua. vbi predicatum est terminus
discretus vel pronomen demonstrati-
uum. tam subiectum quam predicatum
supponit discrete. Sed si predicatum

fit terminus cõis tũc supponit determinate predicatum ⁊ subiectum discrete. vnde sequit̃ sortes est animal ergo sortes est hoc animal. vel sortes ē hoc animal vel hoc vel hoc. ⁊ sic de singulis.
¶ Itẽ in omni singulari negatiua si predicatum sit terminus cõmunis predicatum supponit confuse ⁊ distributiue. et subiectum supponit discrete. Et si p̃dicatũ sit terminus discretus. tunc tã subiectũ q̃z predicatum supponit discrete. Exẽplum p̃mi. sortes non ē homo. ergo sortes non est iste homo. nec iste homo nec ista ⁊ sic de singulis. ¶ A. subiec. cõdi s. pre. cõ. tñ. stare debet. ¶ E. subiec. et pre. stant confu. distributiue. ¶ I. subiec. ⁊ pre. tibi. stãt deterq̃z minate. ¶ O. subiec. deter. stat. pre. con. distributiue. Sin. sup. supponit. semp discreteq̃z deter. ¶ Pre si cõmune. si non discrete tenetur. ¶ Sin. ne cõmune. pre. stat. cõfu quoq̃z distri. ¶ Si sit discretus. discrete semper habetur.

Sequitur de dictionibus que habẽt vim confundendi terminum. ⁊ tales sunt multe. scz Oĩa signa vniuersalia. ⁊ ista negatio. non. ⁊ ista dictio. sicut cũ suis similibus. scz. sic. sicuti. velut. veluti. ⁊ ista dictio. q̃z cõparatiuus grad⁹ ⁊ superlatiuus confuse ⁊ distributiue.
¶ Confuse tantũ. dictiones exclusiue ⁊ exceptiue. ⁊ hoc verbũ incipit ⁊ desinit promitto. ⁊ omnes dictiones vim negationum habẽtes. ⁊ termini modales. ⁊ omnia verba ad actũ mentis pertinentia vl' volũtatis. vt scire. velle. nolle. imaginari. intelligere. dubitare ¶ Et cõfundere terminũ stat dupliciter. scz. mobiliter et immobiliter. ¶ Confundere terminum mobiliter. est facere terminum supponere pro omnib⁹ suis suppositis. ita q̃ contingit descendere ad quodlibz eius suppositum confuse ⁊ distributiue ¶ Et sic supponit subiectum istius ꝓpositionis. omnis homo currit. virtute isti⁹ signi. omnis. quia bene sequitur. omnis hõ currit. ergo iste hõ currit. ⁊ iste homo currit. ⁊ iste ⁊ ista ⁊ sic de singulis.
¶ Similiter in ista propositiõe. vos differtis ab homine. li. homine stat cõfuse ⁊ distributiue nam sequitur vos differtis ab homine. iste ē homo. ergo vos differtis ab isto homine. Or a termino stãte confuse ⁊ distributiue ad suum inferius cũ debito medio ē cõsequentia bona
¶ Confundere terminum immobiliter est facere terminum stare confuse tantũ ita q̃ non põt fieri descensus ad sua supposita nec copulatiue nec disiunctiue. ⁊ sic supponit predicatum istius propositionis. omnis homo ē animal. quia non sequitur omnis homo ē aĩal. ergo oĩis homo ē hoc animal. vel hoc animal. ⁊ sic de alijs. Nec distributiue. vt hoc. vel hoc ⁊c. ¶ Et sciendũ ē q̃ sicut ē in noibus. videlicet in istis. scz. nemo. nullus nihil. sic est in verbis. vt in istis. scz. nescio. ⁊ ignoro. vt nescio hominem currere. ergo nec istũ nec istum. ⁊ sic de alijs.
¶ Nota q̃ a termino stãte immobiliter ad eundem stantem mobiliter nõ valet cõsequentia. vt non sequitur. tu differs ab omni homine ergo tu differs ab homine. Sed econtra ē consequentia bona. vt tu differs ab homine. ergo tu differs ab omni homine. ¶ Notandum ē. q̃ qñ aliquis terminus confundit aliũz oportet q̃ precedat illum quem confundit. ¶ Et notandum ē q̃ quãdo aliquis terminus supponit confuse ⁊ distributiue ratione alicuius dictionis dempta illa dictione virtute cuius supponit. tunc ille terminus stabit determinate. Ut in ista propositione. omnis homo currit. iste terminus homo stat cõfuse ⁊ distributiue. ratione istius signi omnis. ideo dẽpta ista dictione omnis. tunc stat iste terminus homo determinate. Et stare determinate. est supponere pro suis inferioribus distributiue. Quia sequitur. homo currit. ergo iste homo currit. vel iste hõ currit. vl' iste. vl' ista. ⁊ sic d' alijs.

¶ Alia regula est ista. A termino stante determinate ad eundē terminū stātē cōfuse ꝛ distributiue non valet cōsequentia. vt homo currit. ergo omnis hō currit. ¶ Alia regula est ista. Quando sunt due dictiones quarū vtraqꝫ habet vim confundendi terminum stare confuse ꝛ distributiue. si cadunt super vnuꝫ terminum cōmunem. tunc ille terminus communis stabit confuse tantum. vel determinate. vt non oīs homo ē animal. Similiter a superiori ad suū inferius. cū aliqua istarū dictionū p̄cedentiū terminuꝫ inferiorem ꝛ superiorē immediate cum constantia subiecti. ē cōsequētia bona vt vos differtis ab homine. iste ē homo ergo vos differtis ab isto homine. Sꝫ ab inferiori ad suum superius cū aliqua istarū dictionū immediate p̄cedentium terminum inferiorem nō valet cōsequētia. vt vos differtis ab isto homine. ergo vos differtis ab homine. ¶ Alia regula ē ista. Quicquid immobilitat mobilitatum. mobilitat immobilitatū. hoc est. quando aliquis terminus per suam appositionē facit terminū stare confuse tantū vel determinate qui per prius stetit confuse ꝛ distributiue. iste termin⁹ per sua ammotionē facit eūdē terminū stare cōfuse ꝛ distributiue vt prius. vt in ista nō oīs hō currit. iste terminus homo supponit determinate per istum terminum non. Sed remoueat̄ iste terminus non, ꝛ tunc supponit confuse ꝛ distributiue. vt oīs homo currit. ꝛc̄.

Incipit tractatus aureus siue speculum puerorū logicorum.

Terminus est in quem resoluitur propositio. vt in subiectum ꝛ predicatū. de quo p̄dicat̄. composito vel diuiso. esse vel non esse indifferēter. Uel terminus est illud in quod diuiditur propositio vt in subiectum et predicatum. siue sit propositio affirmatiua vel negatiua ꝛ sic subiectum ꝛ predicatum dicuntur termini. et etiam copula. Nam predicatum dupliciter accipitur. Uno modo pro toto illo quod dicitur de subiecto. ꝛ sic verbum est predicatū ꝛ pars predicati. ¶ Alio modo ꝓ illo quod specificat copulam. et sic predicatum est nominatiuus apponens. ¶ Unde boecius in primo libro topicorum capitulo secūdo. sic inquit. Terminos autem voco nomina ꝛ verba ex quibus propositio annectitur. idest cōponitur. ¶ Et nota ꝙ duplex est terminus. scꝫ terminus mediatus. ꝛ terminus immediatus. Terminus mediatus est ille terminus qui habet aliquod mediū per quod mediū potest probari. idest terminum simpliciorē vel singulariorem se. ꝑ quem potest probari. ¶ Sed primo de termino immediato est dicendū. ¶ Terminus immediat⁹ est ille terminus qui non habet terminum simpliciorem vel singulariorem se. per quem potest probari vel qui caret medio per quod potest probari. Et dupliciter accipitur. Primo modo dicitur terminus immediatus. qui non habet medium inferius per quod potest probari sicut sunt omnia pronomina demonstratiua in singulari numero. ꝛ omnes termini discreti discrete tempti ꝛ aduerbia demonstrandi. ¶ Aliquando tamen terminus discretus potest resolui per pronomen demōstratiuum. vt robertus sedet. sic resoluitur. hoc sedet. ꝛ hoc est robertus. ergo robertus sedet. quia pronomen est simplicius nomine. ex hoc ꝙ significat substantiam meram. sed nomen significat substantiam cū qualitate. ¶ Secundo modo dicitur terminus immediatus q̄ non habet superiorem terminum per quem potest probari. Et isto modo verba substantiua. vt sum. sisto. fio. maneo ꝛ existo. Et omnes termini transcendentes. vt Ens. res. vnum. ꝛ aliquid. sunt

siue dicũtur termini immediati. Et oīs propositio in qua omnes termini sūt immediati dicit̄ imediata. & talis ꝓpositio debet ꝓbari p̄ sensū vel per intellectū vt ista. iste homo est sortes sic debet probari. ego video & sentio ꝙ iste homo est sortes. ergo iste homo est sortes. ¶ Terminus mediatus dicit̄ tripliciter. scilicet aliquis resolubilis. aliquis exponibilis & aliquis officiabilis. ¶ Terminus resolubilis est omnis terminus cōmunis supponens determinate. vt sunt omnia nomina appellatiua. & oīa noīa adiectiua in neutro genere substantiue posita. ¶ Et oīs ꝓpositio in q̄ p̄mus terminus mediatus est resolubilis. dicit̄ ꝓpositio resolubilis. & debet resolui per duas resoluentes. scz. p̄mo dematur terminus resolubilis & loco eius ponat̄ hoc ꝓnomen hoc demonstratiuū oībus alijs manentibus salua congruitate. & sic habetur prima resoluens. Secūda resoluēs erit ꝓnomē demonstratiuū sinonomū cū priori. id est cōsimile in voce & significatione erit subiectū & p̄dicatū erit terminus resolubilis. & copula erit hoc verbū sum. es. fui. cū verbo proportionabili. Exēplum. homo sedet sic resoluit̄ hoc sedet & hoc est homo. ergo homo sedet. & sic de alijs. Et additur cū verbo ꝓportionabili. Nā si verbū fuerit ampleatiuum oportet addere ip̄m verbū cū disiunctione huic verbo sum. es. fui. in secunda resoluente. Et si verbū fuerit de preterito. dicēdū ē semꝑ in secūda resoluente. est vel fuit. vt hō currebat. sic resoluitur hoc currebat. & hoc ē vel fuit homo. ergo hō currebat. Si verbū fuerit de futuro. dicēdū ē in scđa resoluente. est vel erit. vt hō curret. sic resoluit̄. hoc curret. & hoc ē vel erit homo ergo homo curret. ¶ Terminus ampleatiuus est ille terminus qui tam vere dicit̄ de re existente. q̄z de re nō existente vt possibile. futurū. Et generaliter omne verbū de p̄terito & de futuro. ¶ Sed si verbū p̄ncipale fuerit hoc verbū. pōt incipit. vel desinit. vel aliquod aliud qđ ampleat in p̄senti tēpore. sicut ē hoc verbū appareo. es. tūc in secūda resoluente ipsum verbū ampleatiuū debet addi ad hoc verbū. sum. es. fui. cū disiunctione. Exēplū. homo mortuus pōt celebrare missam. sic resoluit̄. hoc potest celebrare missam. & hoc ē vel potest esse homo mortuus. ergo homo mortuus pōt celebrare missam. ¶ Obseruet̄ hec regula siue terminus resolubilis ponat̄ a parte subiecti siue a parte p̄dicati. dūmodo sic ē ꝙ nullus terminus distribuat̄ a termino resolubili. Nam si termin9 distribuat̄ a termino resolubili addat̄ signū vniuersale ad terminum obliquum ī secunda resoluente a parte subiecti & terminus resolubilis erit predicatū. vt hic differens a currente erit sortes. sic resoluitur. hoc erit sortes. & hoc ab omni currente ē vel erit differens. ergo differens a currente erit sortes. ¶ Similiter aliud q̄z episcopus pōt esse iste homo. sic resoluitur hoc pōt esse iste hō. & hoc ab oī episcopo ē vel pōt esse aliud. ergo aliud ab episcopo pōt esse iste hō. Aliud a ceco pōt videre. hoc pōt videre. & hoc ab omni ceco est vel potest esse aliud. ergo aliud a ceco pōt videre. Et sic de alijs

Sequitur de terminis exponibilibus.

Termini exponibiles sūt omnia signa vniuersalia affirmatiua dictiones exclusiue & exceptiue. termini modales. vt possibile. impossibile. contingens. & necessarium. differt. aliud. nonidem. positiu9 gradus. comparatiuus. & superlatiuus. incipit. & desinit. infinitū. inquantū. immediate. & aduerbia numeralia. vt. semel bis. ter. quater. de quibus per ordinem est dicendum. ¶ Primo vniuersalis affirmatiua exponitur per duos exponentes. Prima erit ei9 subalterna. scđa erit vniuersalis negatiua de cōsimili subic-

cto ꝛ cõtradictorio ꝑdicato. vel equiualenter. vt in ista. omnis homo currit. sic exponit̃. homo currit. ꝛ nemo est non currens. ergo oĩs hõ currit. Uel sic. aliquid qḋ est homo currit. ꝛ nihil est homo. qui vel que non currit. ergo oĩs hõ currit. vel sic oĩs hõ currit. aliquid qḋ est homo currit. et nihil est homo. quin ille vel illa currit. ergo oĩs homo currit ¶ Et nota ꝙ in scd̃a exponente hoc relatiuũ. qui. que. quod debet poni immediate post terminum distributum in eodem casu. genere ꝛ numero. cũ termino distributo ꝛ verbũ relatiui debet negari vt patet in exemplo priori. Et quo ad verbũ principale. supple si fuerit ampliatiuum in secunda exponente. obseruet̃ eadẽ regula que data fuit de resolutione ¶ Sed q꞉ vniuersalis multipliciter variatur. Nam aliqua est vniuersalis ĩ recto. idest in nominatiuo casu ꝛ aliqua in obliquo. Aliqua ḋ simplici subiecto. aliqua de copulato subiecto. aliqua de disiuncto subiecto. Exẽpluꝫ de vniuersali in recto. vt oĩs hõ currit. vt patet in exẽplo predicto. Exemplũ de vniuersali in obliquo. Et hoc stat dupliciter. q꞉ vel rectus regit obliquum vel non. Si obliquus regit̃ a rctõ adhuc stat dupliciter quia aut rectus precedit obliquũ quem regit aut non. ¶ Si rectus precedit obliquum quem regit tũc vterqꝫ terminus distribuitur. ꝛ vterqꝫ terminus erit subiectũ in secũda exponente. vt hic. quilibet singularis alicuius vniuersalis est vera. sic exponit̃ aliq̃ singularis alicuiꝰ vniuersalis ẽ vera. ꝛ nulla ẽ singularis alicuiꝰ vniuersalis q̃ nõ ẽ vera. ergo q̃libꝫ singularis alicuiꝰ vniuersalis ẽ vera ¶ Si obliquus nõ regit̃ a recto. Uel si obliquus ꝑcedit rectũ vbi obliquus distribuit̃ ꝛ rectus nõ. tũc terminus distributus ponit̃ a parte subiecti in scd̃a exponente ꝛ terminus nõ distributus vel supponens cõfuse tm̃. ponit̃ a pte ꝑdicati. Exẽplũ primi. omnis hõ hominẽ diligit. sic exponit̃. homo hoĩem diligit ꝛ nihil est hõ quo vel que hominẽ non diligit. vel sic. nemo est hominẽ nõ diligens. ergo oĩs homo hominem diligit. ¶ Exẽplũ scd̃i. cuiuslibet hominis asinus currit. sic exponit̃. alicuius hoĩs asinus currit. ꝛ nihil ẽ hõ cuius azinus nõ currit. ergo cuiuslibet hominis asinus currit. Exemplũ de vniuersali de copulato subiecto. vt oĩs hõ ꝛ asinus currũt sic exponit̃. homo ꝛ asinꝰ currũt. ꝛ nulla sunt homo ꝛ asinus quin illa currunt ergo oĩs homo ꝛ asinus currunt. Exemplũ de vniuersali de disiuncto subiecto. omnis ꝓpositio vel eius cõtradictoriũ est verũ. sic exponit̃. aliqua ꝓpositio vł eius cõtradictoriũ est verũ. ꝛ nulla ẽ ꝓpositio vel eius cõtradictoriũ que non ẽ vera. ergo oĩs propositio vel eius cõtradictoriũ est vera. Et sic debet exponi si totum disiunctum distribuatur. ¶ Pro quo notandũ est ꝙ oĩs vniuersalis affirmatiua in qua subiectũ est vnũ disiũctũ ex duobus terminis est distinguẽda penes hoc. q꞉ aut totũ disiunctũ distribuitur. aut ꝑma pars distribuit̃. Nã s cundũ diuersam distributionẽ illa ꝓpositio diuersimode debet exponi. q꞉ relatiuum debet immediate sequi post terminũ distributũ vt ꝑus dictũ est. Exemplũ omnis homo vel asinus est asinus. si totuꝫ disiũctũ distribuat̃ sic debet exponi. homo vel asinus est asinus. ꝛ nihil est homo vel asinus quin illud est asinꝰ. ergo oĩs homo vel asinus est asinus. ¶ Alio modo sic exponit̃. si ꝑma pars distributi distribuat̃. s. hõ vel asinus est asinus. ꝛ nihil est hõ qui vel que. vel asinus nõ est asinus. ergo ꝛc̃. ꝛ sic ẽ ꝓpositio vera sed primo modo est propositio falsa. Et sic de alijs cõsimilibus. ¶ Exemplum q̃ndo relatiuũ ponit̃ in vniuersali a parte subiecti. vt omne qḋ erit est. sic exponitur. aliquid quod erit ẽ. et nihil est qḋ erit quin illud est. ergo omne quod erit est. ¶ Exemplũ vbi relatiuum ponitur

a parte p̄dicati. vt oīs ꝓpositio ē vera cuius cōtradictoriū est falsum. sic exponi. aliqua ꝓpositio est vera cuius contradictoriū ē falsū. ⁊ nulla ē ꝓpositio que non est vera cuius cōtradictoriū ē falsum. ergo oīs ꝓpositio est vera cui⁹ cōtradictoriū ē falsum. ¶ Et notanduz est ꝙ quādo relatiuū in vniuersali affirmatiua ponit̄ a parte subiecti, tunc relatiuū cū suo verbo erit distributum ⁊ alter nō. Et sic est in ista propositione oīs homo qui ē albus currit. hoc totum. scz omnis homo qui est albus distribuitur ¶ Et ē notandū. ꝙ vniuersalis affirmatiua in qua relatiuū ponit̄ a parte p̄dicati. equalet vni copulatiue facte ex eisdem terminis sic ꝙ antecedēs distributum ponatur in loco relatiui. vt oīs homo est pater qui habet filium equiualet huic. oīs hō ē pater. ⁊ omnis homo habet filium. ¶ Exemplū vbi hoc verbuz potest. est verbū p̄ncipale. vt oē aīal potest currere. sic exponit̄. animal pōt currere. ⁊ nullum est vel potest esse aīal qd̄ nō potest currere. ergo oē aīal pōt currere. ¶ Exemplū huius verbi incipit. omnis homo incipit esse. sic exponitur homo incipit esse. ⁊ nihil est vel incipit esse hō. quin ille vel illa incipit esse. ergo oīs hō incipit eē. ¶ Exēplū hui⁹ verbi desinit. oīs hō desinit eē. sic exponit̄ hora desinit esse ⁊ nihil ē vel desinit eē hora quin illud desinit esse. ergo omnis hora desinit esse.

Sequitur de exclusiuis

Exclusiua exponit̄ per duas exponētes. Prima exponēs est p̄iacens exclusiue. ¶ Secūda ē vniuersalis de subiecto ⁊ qualitate oppositis. subiecto ⁊ q̄litate preiacentis. vt ista tm̄ homo currit sic exponit̄. hō currit. ⁊ nihil non hō currit. vel nihil aliud ab hoīe currit. ergo tātum homo currit. Exēplū negatiue. tantū sortes nō currit. sortes nō currit. sed quodlibet non sortes currit. ergo tantū sortes nō currit. Tantū nō sortes currit sic exponitur. nō sortes currit. ⁊ nihil ꝙ est sortes currit. ergo tm̄ non sortes currit. Et sic exponendo ista dictio. non. tenet̄ infinite. Et si. non. teneatur negatiue sic debet exponi. sortes nō currit. sed quilibet nō sortes currit. ergo tantū nō sortes currit. Pro quo ē notandū ꝙ iste terminus nō tenet̄ infinite quādo cadit solū supra subiectū vel p̄dicatum. ⁊ non sup verbū. Et tenetur negatiue quādo cadit sup verbū alicuius ꝓpositiōis. vt homo nō currit. Et nota ꝙ quādo ista dictio non tenet̄ infinite in tali ꝓpositione. sicut in ista tm̄ non oīs hō currit sic debet exponi. ens nō oīs hō currit. ⁊ nihil quod ē ens oīs hō currit. ergo tantū non oīs hō currit. ¶ Si teneatur negatiue habet exponi per regulas p̄dictas sic. tm̄ non oīs hō currit. sic exponit̄. nō oīs hō currit. sed quilibet non hō currit ergo tm̄ non oīs hō currit. q2 equiualet huic. scz. tm̄ hō nō currit. ⁊ eodez modo debet exponi. Cetera patent in capitulo de exclusiuis.

De exceptiuis.

Exceptiua exponitur p duas exponētes ¶ In p̄ma exponēte ps extracapta erit subiectū cū predicato. exceptiue ⁊ cōpula exceptiue. Et illa scilicz copula erit opposite qualitatis ad exceptiuā ¶ Uel sic. si exceptiua fuerit affirmatiua negetur ei⁹ predicatū de parte extracapta. Et si fuerit negatiua eius predicatum affirmetur de parte extracapta. et sic habetur prima exponēs. Secūda exponens erit p̄iacens exceptiue cū opposito partis extracapte. Pro qua habenda nihil aliud fiat nisi mutetur dictio exceptiua in istum terminū. non. ⁊ accusatiuus casus in nominatiuū. Exēplū affirmatiue. oīs hō p̄ter sortē currit. sic exponitur. sortes nō currit. sed oīs hō nō sortes currit. ergo oīs hō preter sortem currit. Exēplū nōne nullus homo pre-

ter sortē currit. sic exponitur. sortes currit. ⁊ nullus homo non sortes currit. ergo nullus homo preter sortē currit. ⁊ sic de aliis.

DIffert. Aliud. Non idem eodē modo exponūtur. ⁊ hoc per tres exponentes. vnde subiectū prime exponentis erit terminus sinonomus cū subiecto ꝓpositionis exponende Subiectū scd̄e exponentis erit obliquus sequens. differt aliud non idē. mutatus in rectum ⁊ ille erūt affirmatiue. Et in illis hoc verbū sum. es. fui. p̄dicabit scd̄m adiacens Tertia exponens erit negatiua de eodē subiecto sinonomo cū subiecto p̄me exponētis. Et p̄dicatū erit termin⁹ sinonomus cū subiecto scd̄e exponētis. vt i ista ego differo ab omni homine. sic exponitur. Ego sū. ⁊ ens oīs homo est. ⁊ ego non sum ens omnis hō. ergo ego differo ab omni homine. ¶ Exemplū de aliud. Ego sum aliud ab asino. sic exponit̄ ego sum ⁊ asinus est ⁊ ego non sum asinus. ergo ego sum aliud ab azino. ¶ Exemplū de non idem. vt sortes ē nō idem leoni. sic exponit̄. sortes est ⁊ leo ē. ⁊ sortes nō ē leo. ergo sortes ē nō idem leoni ¶ Et notandū ē ꝙ tria sunt adiacentia in propositione. scȝ subiectū. ⁊ p̄dicatū ⁊ copula. Et hoc verbū sum. es. fui p̄dicabit scd̄m adiacens. quādo est p̄ncipale verbū ⁊ non habet p̄dicatū expresse positū. vt homo est. Et illud idem verbū sum. es. fui. p̄dicabit tertiū adiacēs quādo habet p̄dicatū expresse positum vt homo ē animal. ¶ Et nota ꝙ isti termini. scȝ differt. aliud. non idem. nunq̄ȝ faciunt ꝓpositionē exponibilē. nisi quādo terminus immediatus ē subiectū. vt ꝓnomina demonstratiua. ⁊ oīa noīa appellatiua cū ꝓnoībus demōstratiuis. ⁊ etiā cū noībus discretis. vt sunt sortes. ego iste homo. ⁊ ista mulier ⁊c̄.

INcipit debet exponi duob⁹ modis Uno modo per positionem de presenti. idest p ꝓpositionē affirmatiuam presentis temporis. ⁊ remotionē de preterito. id ē p negationē preteriti tēporis Alio mō p remotionē de p̄senti. ⁊ p positionem de futuro. Et subiectum in exponentibus erit subiectuȝ ꝓpositionis exponende. ⁊ verbū infinitiui modi erit indicatiui modi. Exēplū ego incipio scire omnē propositionē. sic exponit̄ p positionē. ego iā scio omnē propositionem sed inmediate ante hoc instans qḋ ē presens. ego non sciui omnem propositionez. ergo ego incipio scire oēm ꝓpositionē. ¶ Per remotionem sic exponit̄. Ego ad huc nō scio omnē ꝓpositionez sed immediate post hoc instās qḋ ē presens. ego sciā omēz ꝓpositionem. ergo ego incipio scire omnem propositionez Unde vesus. Incipit esse duas exponētes sibi claudit. Preteritū remouet tempus ponit quoqȝ presens. Aut presens remouet tempus ponendo futurū.

DEsinit duobus modis exponit̄. scȝ p positionē de presenti. ⁊ per remotionē de futuro. vel per remotionē de p̄senti. ⁊ per positionem de preterito. Et quo ad subiectum ⁊ verbuȝ obseruetur eadem regula. que data fuit de hoc verbo incipit. vt sortes desinit esse. sic exponitur. Sortes iā est. sed immediate post hoc instans qḋ est p̄sens sortes nō erit. ergo sortes desinit esse. Exemplum per remotionem sortes iam non est. sed immediate ante hoc instans quod est presens sortes fuit. ergo sortes desinit esse. Unde versus. Desinit duas exponentes gerit in se. Preterituȝ ponit temp⁹ remouet quoqȝ presens. At presens ponit tempus remouendo futurū. ¶ Iste termin⁹. Inmediate. sic exponit̄. Inmediate post hoc sortes erit. post hoc sortes. ⁊ nullū erit instās post hoc quin inter illud ⁊ hoc sortes erit. ergo immediate post hoc sortes erit. ¶ Iste terminus Infinitū. sic exponitur. Infinitum bonus est deus. Aliqualiter bonus ē deus. ⁊ nō est dare gradus bonitatis fini-

tum quin ad huc melior est de⁹. ergo in-
finitum bonus est de⁹. ¶ Necessariũ sic
exponitur. necessariũ est deũ esse. deus
est ⁊ nõ potest esse quin deus sit. ergo ne
cessariũ est deũ esse. ¶ Impossibile sic
exponit̃. Impossibile ẽ hominẽ esse asi
nũ. hominẽ esse asinũ non est nec potest
esse. ergo impossibile est hoiẽ͡ ẽẽ asinũ
¶ Possibile sic exponit̃. possibile ẽ ho
minẽ currere. homo currit ⁊ potest esse
ꝙ hõ non curret. ergo possibile est ho-
minẽ currere. vel possibile hominẽ non
currere. homo nõ currit. ⁊ potest ẽsse ꝙ
homo curret. ergo possibile est hominẽ
currere. ¶ Contingens sic exponit̃. cõ
tingens est me scribere. ego scribo. ⁊ po
test esse ꝙ ego nõ scribã. ergo ⁊c. vel sic
ego non scribo ⁊ põt eẽ ꝙ ego scribam.
ergo contingẽs est me scribere. ¶ Om
nis ꝓpositio de positiuo gradu exponi
tur per duas exponentes affirmatiuas
in quibus medium affirmabitur de vtro
q̃ʒ comparatorum. Et tertia exponens
et negatiua excludẽs excessũʒ inter ꝑmũ
⁊ secũdum cõparatũ. vt sortes est ita sa
piens sicut plato. sic exponitur. sortes ẽ
sapiens ⁊ plato est sapiẽs ⁊ plato nõ ẽ
sapientior sorte. ergo sortes est ita sapiẽs
sicut plato. Unde notandũ est ꝙ in om-
ni cõparatione sunt tria scʒ duo cõpara
ta inter que fit cõparatio ⁊ mediũ cõpa
randi. duo cõparata sunt illa. inter q̃ fit
cõparatio. Et mediũ cõparandi est illd̃
de quo fit cõparatio. vt patet in exẽplo
priori. videlicet. sortes ẽ ita sapiẽs sicut
plato. Sortes ⁊ plato sunt duo cõpara
ta. ⁊ sapiẽtia ẽ mediũ cõparãdi. de vtro-
q̃ʒ comparatorum. ¶ De cõparatiuo.
¶ Omnis ꝓpositio de cõparatiuo gra-
du exponitur ꝑ duas exponentes affir
matiuas sicut positiuus ⁊ ꝑ vnam nega
tiuã excludendo paritatẽ. id est equalita
tem in medio cõparandi. ut ego sum sa-
pientior homine. sic exponit̃ ego sum sa
piens. ⁊ homo est sapiẽs. ⁊ nemo est ita
sapiẽs sicut ego. ergo ego sum sapienti-
or homine. ¶ De superlatiuo. Om-
nis propositio de superlatiuo gradu ex
ponitur per duas exponentes affirma-
tiuas. sicut positiuus gradus. Et per ter
tiam negatiuam de comparatiuo gradu
eiusdem cõparationis. ⁊ per quartã af-
firmatiuã de cõparatiuo gradu cõpara
tionis opposite. ut sortes est sapientissi-
mus hoium. sic exponitur. sortes est sa-
piens. ⁊ oẽs homines sunt sapientes. et
nemo est sapientior sorte. sed aliquis in
sipientior. ergo sortes est sapientissimus
hominũ. Ut apponatur in secũda expo
nente iste terminus. gradatim. ad deno
tandum diuersitatẽ in medio cõparãdi
ut ista. sortes est sapiẽs. ⁊ oẽs hoies sũt
gradatim sapientes. ⁊ nemo ẽ sapienti-
or sorte. sed aliquis insipiẽtior. ergo sor-
tes est sapientissimus hominum. ¶ Se
quitur de istis terminis primum. maxi-
mũ. minimũ. tam affirmatiue q̃ʒ nega-
tiue. Exemplũ. sortes est primus qui ue
nit ad villã. sic exponit̃. sortes ẽ aliqua-
liter pridem qui venit ad villã. ⁊ nullus
prior sorte venit ad villã. sed aliquis po
sterior sorte venit ad villã. ergo sortes ẽ
primus qui venit ad villã. ¶ Hoc ẽ ma-
ximũ quod sortes potest portare sic ex-
ponit̃. hoc sortes potest portare. ⁊ nul-
lum maius isto sortes potest portare. sʒ
aliquod minus isto sortes potest porta-
re. ergo hoc est maximũ quod sortes po
test portare ¶ Hoc est minimũ. qđ pla
to potest portare sic exponitur. hoc pla-
to potest portare. ⁊ nullum minus isto
plato põt portare. sʒ aliquod maius pla
to potest portare. ergo hoc est minimuʒ
quod plato potest portare Et sic de vi-
dere intellige. Sed si verbuʒ relatum in
ꝓpositione exponenda ratione istorum
terminorum fuerit negatiuum. tunc de-
bet exponi. per exponẽtes opposite qua
litatis. ut sortes est primus qui nõ venit
ad villam sic exponit̃. sortes non est ali-
qualiter pridem qui venit ad villam sed
quilibet prius sorte venit ad villam. er

nullus posterius. ergo sortes est primus qui nõ venit ad villam. ¶ A. est maximũ quod sortes nõ potest portare. sic exponitur. a. sortes nõ potest portare. nec aliquod tantum. sed quodlibet minus. vel cuilibet minori. a. aliquod equale sortes potest portare. ergo. a. est maximũ quod sortes potest portare. ¶ B. est minimũ. quod. p. non potest videre. sic exponitur. b. p. non potest videre. nec aliquod minus. sed quodlibet maius. vel cuilibet maiori. b. aliquod equale. p. potest videre. ergo. b. est minimũ quod plato nõ potest videre. ¶ Item relatiuum quis vel qui debet exponi per ille illa illud. quod sic intelligitur. Omnis propositio affirmatiua in qua ponitur relatiuum. quis vel qui a parte predicati relatum ad terminũ stantem discrete. vel determinate. debet exponi per copulatiuam. vbi in loco relatiui. ponatur ista coniunctio et. ⁊ hoc pronomen ille illa illud in eodez casu. genere. ⁊ numero. sicut dictio relatiua Exemplum sortes currit. qui est albus. sic exponitur. sortes currit. ⁊ ille est alb⁹ ¶ Nota ꝙ tribus modis impeditur relatiuum a sua probatione generali. Primo modo quando ipsum refertur ad terminũ stantem confuse ⁊ distributiue. ut hic sortes differt ab animali. quod est asinus. in qua relatiuũ nõ debet exponi. sed hoc verbum differt. Secũdo mõ qñ ipsum refertur ad terminũ stantem confuse tantum. vt ista. omnis homo est animal. quod est rationale. que propositio debet exponi ratione signi vniuersalis ⁊ non ratione relatiui. Tertio modo quãdo relatiuum ponitur in propositione negatiua. ut hic. aliquis homo qui est asinus non est asinus. que debet probari ꝑ suum oppositum. vt sic quilibet homo est asinus qui est asinus. ¶ Insuper aliqui sunt termini exponibiles per suas descriptiones. ut hoc verbum apparet. ⁊ hoc verbum significat. Unde apparere ē sentire vel intelligere. vnde hoc apparet mihi. hec propositio sic exponitur hoc sentitur vel intelligitur a me. ergo hoc apparet mihi. Et sic apparentia est duplex. scz sensualis ⁊ intellectualis. Significare est aliquid vel aliqualiter virtute cognitione. id est intellectui representare vel manifestare. Unde ista propositio: iste terminus homo. significat hominem. sic exponit̃. iste terminus homo. representat. vel manifestat virtuti cognitiue hominem. ergo iste terminus homo significat hominem.

¶ Unde omnis cognitio rei fit ꝑ suaz intentionem vel speciem. Unde intentio rei est vera similitudo. vel vera species rei. vt si ego cognoscam sortem. per sensum vel per intellectum tunc habeo veram similitudinem sortis. in sensu ⁊ in intellectu. ¶ Sed notandum est ꝙ quãuis exempla prius posita sint de nominibus ⁊ verbis in terminis resolubilibus. ⁊ exponibilibus. tamẽ aliqua aduerbia possunt resolui. ⁊ aliqua exponi. ¶ Ista debent resolui. scz. ante. post. alicubi. aliquando. ut alicubi homo currit. sic resoluitur. ibi homo currit. ⁊ ibi est alicubi. ergo alicubi homo currit. ¶ Post crastinum diem sortes erit episcopus. sic resoluitur. tũc sortes erit episcopus. ⁊ tũc est vel erit post crastinũ diem. ergo post crastinum diem sortes erit episcopus. Ante hesternam diem. sortes cucurrit sic resoluitur. tunc sortes cucurrit. ⁊ tũc est vl' fuit ante hesternam diem. ergo ante hesternam diem sortes cucurrit. ¶ Exemplum de aduerbijs que debent exponi scilicet vbiqz. semper. ⁊ similia vt semper. sortes erit episcopus. sic exponitur. aliquando sortes erit episcopus. ⁊ nullũ est. vel erit aliquando. quando. vl' in quo sortes non erit episcopus ergo semper sortes erit episcopus. ¶ Ubiqz deus ē sic exponitur. alicubi deus est. ⁊ non est dare alicubi. vbi deus non est. ergo vbiqz deus est. ¶ Omnis propositio vniuersalis negatiua. debet probari per suum

contradictorium. ut si proponatur propositio negatiua recurratur ad eius contradictorium. et si illud contradictoriuz fuerit verū, tunc illa ꝓpositio negatiua erit falsa. Et si illud contradictoriuz erit falsum tūc illa propositio negatiua erit vera. ut ista propositio est vera. nullus homo est asinus. quia ista est falsa. aliqs homo est azinus. ¶ Sed vltra istaz probationē. aliqua est propositio negatiua particularis. que potest resolui. vbi subiectum supponit pro re existente. ut ista aliquis homo non currit. sic resoluitur. hoc non currit. & hoc est aliquis homo. ergo aliquis homo non currit. Aliomō potest particularis negatiua probari ꝑ suam subalternaz. ut ista. aliquis homo qui est asinus, non est asinus. sic probatur nullus homo qui est asinus est asinus que est vera. Similiter vniuersalis negatiua potest probari inductiue per sua singularia. ut ista. nullus homo currit sic probatur. iste homo non currit. nec iste. nec iste. & sic de alijs. ergo nullus homo currit. Sed probatio propositionis negatiue. scz per suum contradictoriū. est aptissima & verissima omnium aliaruz probationum.

Sequitur de terminis officialibus.

T Erminus officiabilis est omnis terminus faciens sensuz compositum. Et solum talis propositio in sensu cōposito est officiabilis. ¶ Pro quo notandum est ꝙ termini facientes sensum cōpositum. sunt omnia signa modalia. ut possibile. impossibile. contingens. et necessarium. & omnia verba actum mentis vel voluntatis significantia. ut scire. velle. nolle. ymaginari percipere. credere. dubitare. ¶ Unde quilibet istorum terminorum quando totaliter precedit dictuz propositionis. facit sensum compositum. ut possibile est hominem esse animal. Sed quando aliquis istoruz terminorum intermediat dictum propositionis tunc facit sensum diuisum. ut hic hominē possibile est esse animal. Sed quā do aliquis istorum terminoruz finaliter sequitur dictum propositionis tunc illa propositio potest teneri. scz. in sensu cō posito vel in sensu diuiso. ut hic hominē currere est possibile. & tunc talis propositio. est distinguenda. quia potest resolui. vel exponi. aut officiari. quod cognoscetur per primum terminum mediatū in ordine. ut patebit intuenti. ¶ Omnis propositio in sensu composito est officianda. ut ista. necessarium est deuz esse. sic officiatur. hec propositio est necessaria. deus est. propter hoc primarium significatum. deum esse. ergo necessariuz est deum esse. ¶ Possibile est hominez esse rome. hec propositio est possibilis. homo est rome. propter hoc primariuz significatū. hominē esse rome. ergo possibile est hominem esse rome. ¶ Ego scio deum esse. hec propositio est scita a me deus est. propter eius primarium significatum deum esse. ergo ego scio deū esse. ¶ Dictum propositionis debet dare mutandum nominatiuum in accusatiuum. & verbum indicatiui modi in verbum infinitiui modi. vel preponendo hanc coniunctionem. ꝙ. toti propositioni. ut deus est. dictum istius propositionis est deum esse. vel ꝙ deus est. Sed propositio in sensu diuiso ē resolubilis. si primus terminus mediatus est resolubilis. Uel exponibilis si primus terminus mediatus sit exponibilis. Exemplū primi. vt hominem possibile est currere sic resoluitur. hoc possibile est currere. & hoc est homo. ergo hominem possibile est currere. Exemplum secundi. omnem hominem possibile est currere. sic exponitur. hominem possibile est currere. & nihil est homo quem vel quam possibile est non currere. ergo omnem ho-

minē possibile ē currere. Unde ꝓpositio in sensu diuiso debꝫ ꝓbari p̄ p̄mū terminū mediatū in ꝓpositiōe. Itē nota ꝓ regula gnāli. ꝙ si abe resoluētes ꝓpositiōis resoluēde sūt vere p̄marie significādo ꝛ p̄cise tūc illa ꝓpositio resolubilis ē vera ꝛ aliter nō. Cōformiter ꝓpositio exponibilis est vera: qn̄ oēs exponētes sūt vere ꝛ aliter nō. Nā si vna exponēs fuerit falsa sic ꝓpositio exponibilis erit falsa. Et cōformiter ē de ꝓpositione resolubili, ꝛ officiabili. Regula igit̃ ē qn̄ ponit̃ aliqua ꝓpositio. ꝛ volueris scire. an illa ꝓpositio sit vera vł falsa. videas an illa sit ꝓpositio resolubilis. exponibilis vel officiabilis. qđ scietur p̄ p̄mū terminū mediatū in ordine. deinde exponatur si fuerit exponibilis. vł resoluat̃ si fuerit resolubilis. vel officiet̃ si fuerit officiabilis. Et si oēs resoluētes vł exponētes seu officiātes fuerint vere talis ꝓpositio erit vera aliter nō. Et sic gnāliter sciet̃ veritates ꝛ falsitates ꝓpositionū. Nā si aliq̄ propositio nō ē vera illa propositio ē falsa. ¶ Propositio ē vera qn̄ significat p̄marie sicut est. Et ē falsa qn̄ significat p̄marie sicut nō ē. Pimariuꝫ significatum ꝓpositionis est illud qđ ꝓpositio significat ex cōmuni institutiōe terminorum ꝛ apprehendit̃ principaliter per totā propositionem ꝛ per nullaꝫ eius partem. ut deū esse est significatum istius propositionis deus est. Significatum secundariū est triplex. Uno mō qn̄ do aliquid imponitur propositioni ex noua impositione, ut si ista deus est significet hoiem eē asinum. hoc est secūdarie ex noua impositione. Secundo mō propositio significat secūdarie quicq̇d sua pars significat pimarie. ut ista homo ē asinus. significat secundarie hominem esse. q2 ista pars homo est significat primarie. Tertio modo propositio significat secundarie. quidquid sua singularis significat primarie. Et sic omnis propositio vniuersalis significat sua singularia secūdarie. ut ista. omnis homo ē animal significat secundarie istum hominē esse animal ꝛ istum ꝛ istā ꝛ sic de singulis. ¶ Ulterius notandū est differentiā inter propositionem exponibilem. resolubilem ꝛ officiabilem. que est hec. scꝫ. ꝙ propositio exponibilis conuertit̃ cuꝫ vna copulatiua facta ex omnibus suis exponentibus. sic ꝙ est bonū argumentū arguendo a propositione exponibili ad omnes suas exponentes est cōsequēcia bona. ecōtra. ut bene sequitur deꝰ ē ꝛ non potest esse quin deus sit. ergo necessariū est deū esse. Et econtra. necessarium est deū esse. ergo deus est. ꝛ nō potest esse quin deus sit. ¶ Sed propositio resolubilis. non conuertitur cū suis resoluentibus. nec officiabilis cū suis officiantibꝰ. Unde licet sequatur bene. hoc currit ꝛ hoc est homo. ergo homo currit. tamen econtra non valet argumentum. quia non sequitur homo currit. ergo hoc currit. ꝛ hoc est homo. q2 antecedens potest esse verū. ꝛ consequens falsum. ut patet. ¶ Conformiter ab officiantibus ad officiatum est cōsequentia bona. sed non econtra. Unde licet bene sequatur. ista ꝓpositio est necessaria deus est propter eius primariū significatum deum esse. ergo necessariū est deuꝫ esse. Sed non sequitur econtra. ut necessarium est deū esse. ergo ista propositio est necessaria. deus est. propter hoc primariū significatū deū esse. q2 antecedēs potest esse verū ꝛ cōsequēs falsuꝫ. ut si nulla talis propositio. scꝫ deus est. foret adhuc necessariū est deū esse. ¶ Insuꝑ notandū est qđ quandocūqꝫ dictū propositionis in sensu cōposito pōt descendere a duabus ꝓpositionibus diuersis. tūc ꝓpositio est distinguēda. penes hoc quia aut illud dictū descendat ab vna illarū aut ab alia. Et hoc generaliter accidit quando in dicto propositionis sunt duo infinitiui modi. q2 tunc primus potest mutari in indicatiuū modū stante se

cũdo vel secũdus in indicatiuũ. stante ꝑ
mo. ut in isto exemplo. possibile est vos
scire necessariũ esse nõ necessariuꝫ. ista
ꝓpositio potest officiari. mutando pri-
mũ infinitiuũ modũ in indicatiuũ stante
secũdo infinitiuo isto modo. hec ꝓposi-
tio est possibilis. vos scitis necessariuꝫ
esse non necessariũ. propter hoc prima
riũ significatum. vos scire necessariũ eẽ
nõ necessariũ. ergo possibile ẽ vos scire
necessariũ esse nõ necessariũ. ⁊ sic ꝓpo
sitio est falsa. ¶ Alio modo potest ista ꝓ
positio officiari. mutãdo scdm infiniti-
uum modũ stante primo. sic talis propo
sitio est possibilis. vos scire necessariuꝫ
est nõ necessariũ. ꝓpter hoc ꝑmariũ si-
nificatũ vos scire necessariũ esse non ne
cessariũ. ergo possibile est vos scire ne-
cessariũ esse non necessarium. ⁊ sic pro-
positio est vera. qꝛ eius officiantes sunt
vere. Et sic faciendũ est in omni sensu
cõposito vbi in dicto propositionis sunt
duo infinitiui modi. salua congruitate.

¶ Conformis distinctio accidit si indi-
cto propositionis sit vnus infinitiuus ⁊
duo accusatiui casus. quia vł primus ac
cusatiuus casus mutatur in nominatiuũ
stante scdo vel secũdus. stante primo. vt
hic possibile est canem comedere panẽ
sic officiatur. mutando primũ accusati-
uũ in nominatiuũ stante scdo. talis pro-
positio est possibilis. canis comedit pa-
nem. ꝓpter hoc primariũ significatum
canem comedere panem. ergo possibile
est canem comedere panẽ ¶ Alio modo
potest dicta propositio officiari mutan-
do secundũ accusatiuũ stante primo. sic
talis propositio est possibilis. canem co
medit panis. ꝓpter hoc primariũ signi
ficatũ canem comedere panẽ. ergo possi
bile est canem comedere panem. Et isto
modo propositio est falsa. quia eius offi
ciãtes sunt false. Sed prima propositio
est vera. quia eius officiantes sunt vere.
¶ Conformiter est de ista propositione
possibile est vos scire. a. si. Si sit ista pro
positio. deus est. nam mutando primũ
stante secundo sic est propositio vera. ⁊
tunc officiatur sic. talis ꝓpositio est pos
sibilis. vos scitis. a. propter hoc prima-
riũ significatum vos scire. a. ergo possi-
bile est vos scire. a. ¶ Sed mutando se-
cundũ accusatiuũ stante primo. tunc est
falsa. sic officiando talis propositio est
possibilis. vos scitis. a. accipiendo vos
in accusatiuo ⁊. a. i nominatiuo. propter
eius primariũ significatum. vos scire. a.
ergo possibile est vos scire. a. ⁊c. ¶ In-
super notãdum est ꝙ ista trimembris di
uisio termini mediati superius posita in
terminum resolubilẽ exponibilem ⁊ offi
ciabilem. non est diuisio data per oppo-
sita. quia membra coincidunt. Diuisio
eni datur ꝑ opposita. qñ nihil qd̓ cõtine
tur sub vno mẽbro cõtinet̃ sub alio mẽ
bro ut diuisio ꝓpositiõis in cathegori-
cam ⁊ ypoteticã qꝛ nulla cathegorica ẽ
ypotetica nec ecõtra. Diuisio aũt nõ da
tur ꝑ opposita qñ aliqd̓ qd̓ cõtinet̃ sub
vno mẽbro cõtinet̃ sub alio sicut ẽ de di
uisiõe ꝑoris termini mediati. nã idẽ ter
minꝰ mediatꝰ cõtinet̃ sub quolibꝫ mẽ-
bro diuisiõis sicut patꝫ de isto termino
necessariũ. ut in ista ꝓpositiõe. necessa-
riũ ẽ deũ eẽ q̃ põt resolui. exponi ⁊ offi
ciari. põt resolui sic. hoc ẽ deũ eẽ. ⁊ hoc
ẽ necessariũ. ergo necessariũ ẽ deũ eẽ. ⁊
illa põt expõi sic. deꝰ ẽ. ⁊ nõ põt eẽ quin
deꝰ sit. ergo necessariũ ẽ deũ eẽ. Tertio
⁊ vltio põt officiari sic. hec ꝓpositio ẽ
necessaria. deꝰ ẽ. ꝓpter hoc ꝑmariũ si-
gnificatũ deũ eẽ. ergo necessariũ ẽ deuꝫ
eẽ. Cõformiter de ista ẽ dicẽdũ scꝫ pos
sibile ẽ hoiẽꝫ currere ⁊ de oibus aliis cõ
similibꝰ. ¶ Itẽ cauendũ est in probãdo
ꝓpositiões ꝙ nõ fiat saltus vltra termi-
nos mediatos. sic ꝙ secũdꝰ terminꝰ me
diatꝰ. nõ ꝓbetur ãte ꝑmũ. sꝫ ꝑmus ter
minꝰ mediatꝰ in ꝓpositiõe debꝫ ꝑmo ꝓ
bari. Unde nõ valꝫ argumẽtũ oĩs hõ in
cipit eẽ. sic ꝓbãdo. oĩs hõ ĩã ẽ. ⁊ nõ im
mediate ãte hoc istãs qd̓ ẽ ꝑsẽs. oĩs ho

mo fuit. ergo omnis homo incipit esse. quia ibi est saltus. probando. hoc verbū incipit. ante hoc signum omnis. Sed ꝑpositio sic debet probari. homo incipit esse. ⁊ nihil est. vel incipit esse hō. quin ille. vel illa incipit esse. ergo omnis homo incipit esse. ¶ Nota ꝙ quando principale verbum in vniuersali affirmatiua est verbū ampleatiuum in secūda exponente. tunc verbum est distributum ex hoc verbo sum es fui. Et eodem modo de quolibet verbo ampleatiuo ¶ Nota ꝙ ab ista regla. scꝫ. a primo termino mediato debet probari propositio. Excipiuntur propositiones ypotetice. ut si homo currit animal currit. Secundo modo. propositiones modales in sensu cōposito ⁊ hoc est quando terminus modalis ponitur in fine propositionis. ut hic animal esse hominem est possibile. Tertio modo propositiones exclusiue. ⁊ exceptiueque debent probari per suas exponentes. Exclusiue. ut tantū homo currit. Exceptiue ut omnis homo ꝑter sortem currit.. ¶ Quarto modo propositiones pluralis numeri. ut duo homines habēt duo capita. que debet probari per numerum singularem geminatum sic dicendo. iste homo habet vnum caput ⁊ iste homo habet vnum caput. ergo ⁊c. et sic de singulis quia aliter esset regula falsa. ¶ Quinto modo in probatione relatiui. ut homo currit qui mouetur. vel sortes currit qui est alb⁹. ¶ Sexto modo in negatiuis que non habent resolui nec exponi. nec officiari sed habent probari per suum contradictoriuꝫ ¶ Septimo modo in propositionib⁹ reduplicatiuis. ut homo in quātum homo est risibilis.

Sequitur tractatus de obligationibus.

Obligatio est quedā ars. mediante qua quis opponens potest obligare respondentē ut ad suum placitum sibi respōdeat. ad propositionem sibi positā vel depositam tam affirmatiue q₃ negatiue. ¶ Et sciendum est ꝙ due sunt species obligationis quibus quis potest obligare alium. scilicet positio. ⁊ depositio. Positio est quedam species obligationis mediante qua quis obligatus tenetur respondere affirmatiue ad propositionem sibi positam. ⁊ ab eo admissam. ¶ Et sciendum est ꝙ positio dicitur duobus modis scilicet simplex ⁊ composita. Positio simplex est que cadit super propositionem cathegoricam. ut pono vobis istam vos curritis. Positio composita est que cadit super propositionem ypoteticam. ut pono vobis istā vos estis rome. vł vos curritis. ¶ Et in ista specie. scꝫ. positionis solum possibile est admittibile ⁊ impossibile negandum. id est nō admittibile. ¶ Depositio est alia species obligationis. mediante qua quis obligatus tenetur respondere ad propositionem sibi depositam negatiue. ut in suo loco patebit. ¶ Prima regula est ista. Omne mihi positū ⁊ a me admissuꝫ. sub forma positi. propositum scitum a me fore tale: quale fuit mihi positum durante tempore obligationis. vbi positum non repugnat positioni. est a me concedenduꝫ ut pono vobis istaꝫ. vos curritis. est admittenda. quia est possibilis. Deinde ꝑpono vobis eandem. concedendo. quia omne mihi positum. ⁊c. ¶ Secūda regula est ista Omne repugnans posito infra idem tēpus obligationis est negandum. ut pono vobis istaꝫ. omnis homo est rome. admittitur. Deinde propono vobis eandē cōceditur quia omne mihi positū ⁊c. tunc propono vobis. aliquid quod est homo nō est rome. negetur q₃ repugnat posito. ¶ Tertia regula ē ista Omne formaliter sequens exposito est concedendum. ut pono vobis istam vos estis homo. admittitur. Deinde pro-

pono vobis eandē. cōceditur. Deinde
propono vobis vos estis animal. cōce-
dit. q2 formaliter sequit ex posito q2 for
maliter sequitur vos estis hō ergo vos
estis aīal. ¶ Quarta regula est ista. Oē
formaliter sequēs ex posito cū cōcesso vl'
cōcessis. durāte tēpore obligatiōis. ē cō
cedendū. ut pono vobis istam. oīs hō ē
rome. admittitur. deinde ,ppono vobis
eandē. cōcedendo. q2 oē mihi positū ⁊c.
Deinde ,ppono vobis. vos estis hō cō
ceditur quia est verū ⁊ impertinēs. tunc
,ppono vobis. vos estis rome. cōcedit
quia sequitur formaliter ex posito cū cō
cesso. quia sequit oīs hō est rome. vos
estis hō. ergo vos estis rome. ¶ Quin-
ta regula est ista. Omne formaliter se
quens ex posito cū opposito bene nega
ti. vel cū appositis bene negatorū est cō
cedendum. ut pono vobis istam. aliquis
istorū currit. demonstrādo tres. admitti
tur. deinde ,ppono vobis eandē. cōcedi
tur. tunc ,ppono vobis iste currit. demō
strando primū. hec est neganda. q2 ē fal
sa ⁊ impertinens. tunc ,ppono vobis. iste
currit demonstrando scdm est neganda
quia est falsa ⁊ impertinēs. tunc propo
no vobis. iste currit demonstrando ter-
tiū. hec est concedēda q2 sequitur expo
sito cū oppositis bene negatorū. Nam
bene sequit aliquis istorū currit demō-
strando tres. sz iste nō currit demōstran
do primū. nec iste currit demonstrando
scdm. ergo iste currit demonstrando ter
tiū. Similiter pono vobis istam. omnis
homo est rome. admittitur. deinde pro-
pono vobis eandē. concedit. tunc ,ppo
no vobis vos estis rome negatur. q2 est
falsa ⁊ impertinēs. Tūc ,ppono vobis
vos non estis homo. concedit. q2 sequi
tur ex posito cū opposito bene negati q2
sequitur oīs homo ē rome. vos nō estis
rome. ergo vos non estis homo ¶ Sex
ta regula est ista. Ad impertinēs respō
dendū ē scdm suam qualitatē. Hoc ē si
sit vera est concedenda. Si sit falsa. ē ne

gāda. Si sit dubia est dubitāda. ¶ Pe
tinens ē illud quod sequitur ex posito vl'
repugnat posito. ¶ Impertinens est illō
quod nō sequit ex posito neqz repugnat
posito. Verbi gratia. Pono vobis istā
omnis homo est rome. admittitur. dein-
de propono vobis eandem. conceditur.
Deinde propono vobis. vos estis ho-
mo conceditur. quia est verū ⁊ imperti-
ens quia non sequitur ex posito neqz re
pugnat posito. sed bene stant simul: om-
nis homo est rome. ⁊ vos estis homo. ⁊
sequitur bene. oīs homo est rome. vos
estis homo. ergo vos estis rome. q2 hic
arguitur ab vniuersali affirmatiua ad
suam singularem cum debito medio. er
go est consequentia bona. ¶ Notandū
est ꝙ propter possibile non est impossi-
bile concedendum nec necessarium ne-
gandū. ¶ Septima regula ē ista. Duo
contradictoria inter se contradicēntia nō
sunt ab eodem concedenda nec negan-
da infra idē tēpus obligatiōis. ut rex se-
det. ⁊ nullus sedet. ¶ Octaua regula est
ista. Opus opponentis est ponere ⁊ ,p
ponere propositiones quousqz videat
respondētem deficere. vel deduci ad ali
quod inconueniens. ¶ Nona regula ē
ista. Opus respōdentis est seruare ⁊ sub
stinere positum. ne videatur deduci ad
aliquod inconueniens sibi positum. Si
sit possibile admittatur. si sit impossibi-
le negetur.

PRimus sophisma est hoc.
Pono vobis istam. vos non
estis. admittitur quia est pos
sibile. Deinde propono vo-
bis eandem. Si negetur. Cōtra. vos ne
gatis vobis positū. ⁊ a vobis admissum
⁊c. ergo male respondetis. Si concedit
deinde propono uobis. vos scitis deum
esse. si cōcedatur. Contra uos cōceditis
repugnans posito. ergo ⁊ cetera. Item
,ppono vobis in isto casu. uos bene res
pondetis. Si concedatur. contra. repu
gnat posito. ergo neganda est. Antece-

dens patet. quia ista repugnant vos. nõ estis. ⁊ vos bene respondetis. Si negetur tunc propono vobis. vos male respondetis. Si concedatur. contra. repugnat posito. ergo est neganda. Si negetur. contra aut bene respõdetis. aut male. sed non bene. ergo male. Respondeo ⁊ dico. ꝙ admittendus est casus. Et cõcedit̃. quãdo proponitur. ⁊ quando proponitur. vos scitis deum esse. neget̃ q2 repugnat posito. ⁊ similiter negetur ꝙ vos bene respondetis. Et breuiter negetis omnes propositiones ex quib9 sequitur vos esse. ut sunt tales sicut predicte. Et etiam. Aliquid est vobis positum. ⁊ aliquid repugnat vobis posito. ⁊ vos estis obligatus ⁊ similia. Aliter respondent alij ⁊ bene admittẽdo casum q̇ ponitur. ⁊ tunc quando proponitur negetur. Et si tunc dicatur. contra Omne uobis positum ⁊ a uobis admissum ⁊c. Dicendum est ꝙ regula habet intelligi vbi non sit obligatio in contrariũ. Sed aliter respondent alij ⁊ melius ꝙ regula habet intelligi vbi positum non repugnat positioni. ut sic dicendo. si vos non estis. ego non pono vobis istum casum vos nõ estis. Et ideo regula non tenet hic vt patet. ¶ Aliud sophisma. Pono vobis istã. nulla propositio est vobis posita admittatur. Deinde ꝓpono vobis eandem. Si concedatur. tunc propono uobis. nulla propositio est uobis posita Si negetur. contra. vos negatis vobis positum ⁊ a vobis admissuʒ ⁊c. ergo male respondetis Si concedatur. tunc propono vobis aliqua propositio est uobis posita. neget̃ quia repugnat posito. contra. ista propositio est vobis posita demonstrando positum. ⁊ ista est aliqua propositio. ergo aliqua ꝓpositio est vobis posita. Huic dicitur. admittendo positum ⁊ conceditur quando proponitur. Et quando ꝓponitur aliqua ꝓpositio est vobis posita negetur quia repugnat posito. Et quando arguitur. contra. ista

ꝓpositio est vobis posita demonstrando positum. ⁊ ista est aliqua propositio ergo aliqua propositio est vobis posita conceditur cõsequentia ⁊ negatur antecedens pro maiori: ꝙ ista propositio est vobis posita. Contradicit opponẽs ego pono vobis istam. ergo ista est vobis posita. negatur antecedẽs. q2 in isto casu nemo ponit vobis aliquam propositionem. ¶ Aliud sophisma. Pono vobis istaʒ. Omnis homo est rome admittitur. quia est possibile. Deinde propono vobis. eãdem. concedat̃. deinde ꝓpono uobis vos estis rome. negatur. quia est falsum ⁊ impertinẽs. Si cõcedat̃ cõtra. vos conceditis falsum ⁊ imptinens ergo male respondetis. ꝙ sit falsum patet. Et ꝙ sit impertinens probatur. quia non sequitur omnis homo est rome. ergo vos estis rome. quia antecedens est verum ⁊ consequens falsum. ergo non sequitur. ⁊ ꝙ non repugnat posito probatur. quia ista possunt simul esse vera: scʒ omnis homo ẽ rome. ⁊ vos estis rome. cum hoc ꝙ vos sitis etiam cũ eis rome. ideo non repugnat. Et si proponit̃ vos estis homo. neget̃. q2 repugnat posito cũ opposito bene negati. quia sequitur bene. oĩs homo est rome. uos non estis rome. ergo vos non estis homo. ꝓbo. ista stãt simul. ergo possunt simul esse vera. probatur antecedens. ⁊ pono ꝙ omnis homo sit rome. ⁊ vos sitis rome cum eis. isto posito patet ꝙ ista possunt simul esse vera. ⁊ ꝑ cõsequẽs nõ repugnant. Respondeo ꝙ admittendus ẽ casus. ⁊ quando ꝓponitur vos estis rome negetur quia est falsum ⁊ impertinens. ⁊ quando proponitur nõ estis homo. negetur. q2 eius contradictorium sequitur ex posito cum opposito bene negatum. ¶ Aliud sophisma. Pono vobis istam omnis homo currit. admittit̃ deinde propono vobis eandem. conceditur. Tunc propono vobis hec est falsa. oĩs homo currit. Si negetur. contra.

vos negatis verū ⁊ impertinēs. ergo male respōdetis. ꝙ sit verū patet. q꞉ rei veritas est ꝙ aliqd qd est hō non currit. Et ꝙ sit impertinens ꝓbat̄. q꞉ nō sequit̄ ois hō currit. ergo hec est falsa. ois hō currit. nec repugnāt. ſ꞉ bene stāt simul. ois hō currit. ⁊ hec est falsa ois hō currit.
Si cōcedat̄ hec est falsa. ois hō currit. Tūc sic. hec est falsa. ois hō currit. ergo hec ꝓpositio est vera non ois hō currit. Et ista significat precise ⁊ primarie nō omnē hoiē currere. ergo nō ois hō currit. Ista cōsequētia est bona ⁊ a te ꝯcedēda totū añs est verū ⁊ a te cōcedendū. ergo cōsequēs est verū. ⁊ a te concedēdū. ⁊ consequēs est oppositū positi. ergo oppositū positi est a te cōcedendū. Huic dicit̄ admittēdo positū. et qñ ꝓponit̄ hec est falsa ois hō currit. cōcedat̄ Et qñ arguit̄ sic. hec est vera nō ois hō currit. cōcedat̄. Et tūc qñ arguit̄ sic. hec est vera nō ois homo currit. ⁊ ista significat ꝑcise ⁊ ꝑmarie ꝙ nō ois hō currit. ergo nō ois homo currit. Cōcedit̄ cōsequētia ⁊ neget̄ añs ꝓ minori. Huic dicit̄ admittendo positū. ⁊ qñ ꝓponit̄. hec est falsa ois homo currit. concedat̄ q꞉ est verū ⁊ impertinens. Et qñ ꝓponit̄ hec est vera nō ois homo currit. cōcedat̄ q꞉ illa significat primarie sicut est. Et qñ arguit̄ sic ista significat primarie sicut est ſ꞉ ꝙ nō ois homo currit. ergo ita est ꝙ nō ois hō currit. Neget̄ consequentia q꞉ oportet addere in minori ꝙ ista significat ꝑcise ⁊ primarie ꝙ nō ois hō currit. ſ꞉ hoc est falsum. q꞉ sequit̄ ex cōcessis ꝙ significat aliter secūdarie. ſ꞉ hoiē esse asinū ⁊ huiusmodo. ¶ Alia respōsio q̄ admittet casum. ⁊ concedat ꝙ ista ꝓpositio est vera ſ꞉ ois homo currit. q꞉ significat primarie sicut est. ſ꞉ omnē hoiē currere. Et ideo qñ ponit̄ talis ꝓpositio ſ꞉ ois hō currit. ꝙ eius primariū significatū sit. ꝙ idem significat. vt ois homo currit. ⁊ posito ꝙ ita sit in rei facto. tūc ista propositio est falsa. ſ꞉ nō ois homo currit. quia eius primariū significatū nō pōt esse. iō ⁊c. ¶ Aliud sophisma. pono vobis istā homo est asinus. neget̄ positū. q꞉ est impossibile. Tūc ꝓpono vobis homo est asinus est vobis positū. admittit̄ q꞉ est possibile. Deinde ꝓpono vobis eandē concedit̄. Tūc ꝓpono vobis homo est asinus est a nobis concedēdū. Si neget̄ cōtra. vos negetis formaliter sequēs ex posito. ergo male respōdetis. q꞉ sequit̄ homo est asin⁹ est vobis positū. ergo hō est asinus est a vobis concedēdū. Si cōcedatur. contra. vos conceditis impossibile factū ex positione positi. Uel sic. si concedit̄ ꝙ homo est asinus. est asin⁹ est a vobis concedendū. Cōcedendū est a vobis ꝙ homo est asinus. ⁊ hoc ꝓpter possibile positū. ergo propter possibile positū est impossibile. concedēdū qd euitatur ꝑ ꝑdicta. Huic dicit̄ admittēdo positū. ⁊ qñ ꝓponit̄ homo est asinus est a vobis concedendū negetur. Et tunc ad argumentū hoiē esse asinum est vobis positū. ergo hominē esse asinū est a vobis concedendū. negetur. Et negetur illa consequentia homo est asinus est vobis positū. ergo homo est asinus est a vobis concedendū. Et etiā negetur antecedens quia nō sic est vobis positum. ſ꞉ sic hoc totum est vobis positum hominē esse asinū est vobis positum. ¶ Aliud sophisma. Pono vobis istam. Uos estis rome. admittitur. Deinde propono vobis eandem. concedit̄. Deinde ꝓpono vobis ꝙ vos estis rome in hoc instanti. Si concedatur. contra. Concedistis falsum ⁊ impertinens. ergo male respondetis. antecedens probat̄ sic. q꞉ nō sequitur vos estis rome. ergo vos estis rome in hoc instanti. quia posito ꝙ vos nō sitis nunc rome. sed in fine huius hore vos sitis rome. tunc antecedēs est verū ꝙ vos estis rome. ⁊ consequens falsū ſ꞉ ergo vos estis rome in hoc instanti. q꞉ hoc instans est iā elapsum. Si neget̄ contra. vos negatis formaliter sequens

exposito. ergo male respõdetis. q2 sequitur vos estis rome. ergo vos estis rome in hoc instanti. Et probatur sic. Omne q2 est rome est rome in hoc instãti. vos estis rome. ergo vos estis rome in hoc instãti. Huic dicitur admittẽdo positũ. et qñ ꝑponitur. vos estis rome in hoc instanti. negetur idem. Et qñ arguitur sic. oẽ qđ est rome. est rome in hoc instanti. negetur añs. q2 est falsũ ⁊ impertinens. Et qñ arguitur sic. Oẽ qđ est rome est rome in aliquo instanti. Negetur añs. Et qñ arguitur sic. Oẽ qđ est rome. est rome in hoc instãti. vos estis rome. ergo vos estis rome ĩ hoc cõcedatur ꝯsequẽtia. ⁊ negetur añs ꝑ maiori. Huic dicitur admittẽdo positũ. Et qñ ꝑponitur cõcedatur. Et qñ ꝑponitur vos estis rome in hoc instãti. negetur. Ad ꝓbationẽ qñ sic arguitur. Oẽ qđ est rome est rome in hoc instanti. vos estis rome. ergo vos estis rome in hoc instãti. cõcedatur cõsequẽtia ⁊ negetur añs pro maiori. q2 repugnat posito cũ opposito bñ negati. sic vos estis rome ⁊ vos non estis rome in hoc instãti. ergo nõ oẽ qđ est rome ẽ rome in hoc instanti. Et etiã q2 repugnat q2 hoc instãs sit. ¶ Aliud sophisma. Pono vobis istã. Omnis hõ est rome admittur. Deinde propono vobis eandẽ. concedit̃. Tũc q̃ro vbi vos estis modo. Respõdeat̃ in loco vbi nõ repugnat vos eẽ. Tũc propono vobis q2 vos estis rome cõcedit̃. Quia sequitur exposito cũ cõcesso. q2 sequitur oĩs hõ rome. ⁊ vos estis in loco vbi nõ repugnat vos eẽ. ergo vos estis rome. ¶ Aliud sophisma. Pono vobis istã. Alter istoꝝ currit demõstrãdo vos ⁊ me. Si admittitur tũc ꝑpono vobis eãdẽ ꝯcedat̃. Deinde ꝑpono vobis alter istoꝝ currit nõ currit. cõcedat̃. q2 ẽ verũ ⁊ impertinens. Deinde ꝑpono vobis vnus istoꝝ currit. cõcedat̃. q2 positũ est. Deinde ꝑpono vobis alter istorũ currit. Si cõcedat̃ Deinde propono vobis vterq3 istoꝝ currit. Si ꝯcedatur. cõtra. vos cõceditis oppositũ positi. sed duo opposita nõ sunt ab eodẽ cõcedẽda infra idem tẽpus obligatiõis. ergo ⁊c. Si negatur. Cõtra. Seq̃tur formaliter ex posito cũ cõcesso. ergo est cõcedendũ. q2 sequitur vnus istoꝝ currit. ⁊ alter istorum currit. ergo vterq3 istoꝝ currit. s3 vos negatis formaliter sequens ex posito ergo male respõdetis. Huic dicitur admittẽdo positũ. Et qñ ꝑponitur alter istorũ nõ currit. cõcedatur. q2 est verũ ⁊ impertinens. Et qñ ꝑponitur vnus istoꝝ currit. concedatur. q2 est verũ ⁊ impertinens. Et qñ ꝑponitur alter istoꝝ currit. negetur q2 ista ponitur iã sub alia forma q̃3 fuit posita. Et iõ nõ valet. ¶ Aliud sophisma. Pono vobis istã. Aliqua res nõ est hec ẽ possibilis ut apparet. Si admittitur deinde propono vobis eandẽ ꝯcedatur Deinde propono vobis q2 oĩs res ẽ. Si negetur cõtra propter possibile positũ. nõ est necessariũ negãdũ. s3 hec est necessaria oĩs res est. ergo oĩs res est. ⁊ vos male respõdetis. Qđ sit necessaria ꝓbatur sic. tñ vna res est. ergo oĩs res est. q2 sequitur aliq̃ res est. ergo oĩs res ẽ. Probatur cõsequẽtia. q2 sequitur aliqua res est. ergo tñ vna res est uł plures res sũt s3 plures res sunt. ⁊ q̃libet illarũ est res ergo oĩs res est. Et tũc a primo ad vltimũ. si aliq̃ res est. ergo oĩs res est. Huic dicitur negãdũ positũ. q2 est impossibile ¶ Et nota q2 qñ hoc verbũ. sum. es. fui. ꝑdicat scđm adiacens in ꝑpositiõe particulari. uel indiffinita affirmatiua uł negatiua equiualet vni vniuersali sibi subalterne. ⁊ arguẽdo ab vna ad aliã est cõsequentia bona. ut aliq̃ res est. ergo oĩs res est. Simr negatiue ut aliq̃ res nõ est. ergo nulla res est. ¶ Et nota q2 quattuor sũt termini trãscendentes. s. ens. res. vnũ. ⁊ aliq̃d. Et nota q2 qñ aliq̃s terminus trãscendẽs est subiectũ in propositione particulari. uel indiffinita affirmatiua uel negatiua. vbi hoc verbũ. sum. es. fui. ꝑdicat scđm adiacens equiualet sue vniuersali sibi subalterne. Et arguẽdo

ab vna ad aliã est cõsequentia bona. ut
patet in p̃ori exẽplo. Et nota ꝙ tria sũt
adiacẽtia in ꝓpositiõe ut patet in aureo
tractatu. scꝫ. terminus est in queꝫ. Et ꝙ
modis tenet ista regula. vno modo tan-
tũ. scꝫ a particulari ad suã vniuersalem
vbi hoc verbũ sum. es fui. ꝓdicat scd̃ꝫ
adiacẽs. ¶ Et quot modis fallit ista re
gula. tribus modis. ¶ Primo modo in
verbis amplcatiuis. ut aliquid p̃teritũꝫ
est. ergo oẽ preteritũ est. Scd̃o mõ. In
obliquis. ut in aliquo loco ego suꝫ. ergo
in omni loco sum. ¶ Tertio modo in ad
uerbijs loci vl' temporis. ut alicubi ego
sum. ergo vbiqꝫ ego sum. ¶ Aliud So-
phisma. Pono vobis istam. vos differ
tis a chimera. Si admittat᷑. Tunc pro
pono vobis eandẽ. conceditur. tunc ꝓ-
pono vobis. chimera est. Si negat᷑. con
tra vos negatis formaliter seq̃ẽs expo
sito. ergo male respondetis. probat᷑. q̃ꝛ
sequitur formaliter. vos differtis a chi
mera. ergo inter vos ⁊ chimerã est aliq̃
differentia. tunc sic inter vos ⁊ chimerã
est aliqua differencia. ergo chimera est.
Et sic a primo ad vltimũ. vos differtis
a chimera. ergo chimera est. Huic dicit᷑
negando positũ q̃ꝛ si cõcedatur sequere
tur ꝙ chimera esset. qd̃ est impossibile
⁊ ideo est negandũ. ¶ Et notandũ ẽ ꝙ
q̃ndo aliqua differentia vel alietas po-
nitur inter aliqua duo. videndũ est an il
la duo possint simul eẽ in reruꝫ natura.
inter que differentia ⁊ alietas ponit᷑ an
non. Si sic tunc admittitur differentia
vel alietas inter illa duo. ut ista bene po
test admitti. scꝫ vos differtis ab ãtexp̃o
quia vos ⁊ antexp̃us potestis simul eẽ
in rerũ natura. ⁊ sic sequitur. quod talis
propositio est impossibilis. scꝫ vos dif-
fertis a nõ ente. ⁊ vos differtis a chime
ra. quia omnis differentia vel alietas sẽ
per requirit existentiã extremorum.

SEquitur de exclusiuis. ¶ Primum
sophisma est hoc. Pono vobis istã
Tantũ homo est asinus. est vobis posi

tum. ⁊ maneat vobis positũ ⁊ nulla alia
admittat᷑. Deinde propono vobis ean
dem. cõcedit᷑. deinde propono vobis ho
mo est asinus est vobis positũ. Si cõce
datur. contra. vos cõceditis repugnãs
posito. ergo male respõdetis. Si negat᷑
Contra vos negatis formaliter seq̃ẽs
exposito. ergo male respondetis. Ante
cedẽs probat᷑ sic. q̃ꝛ sequit᷑ tantũ homo
est asinus est vobis positũ. ergo homo
est asinus est vobis positũ. Ista conse-
quentia est bona. ⁊ añs similiter. q̃ꝛ an-
tecedens est vobis positũ. ⁊ cõsequens
sequitur ex antecedente. q̃ꝛ hic arguitur
ab exclusiua ad suũ p̃iacens. ergo est cõ
sequentia bona. Huic dicit᷑ admittendo
positum. sic ꝙ totũ illud sit subiectũ. scꝫ
tantũ hõ est asinus ẽ vobis positũ. Et
tunc quãdo proponit᷑ homo est asinus
est vobis posituꝫ. negat᷑ q̃ꝛ repugnat po
sito. ⁊ negetur cõsequentia q̃ꝛ nõ sequit᷑
tantũ hõ est asinus ẽ vobis positũ. ergo
homo ẽ asinus est vobis positum. q̃ꝛ in
ista propositione nõ arguitur ab exclusi
ua ad suũ p̃iacẽs. q̃ꝛ iste terminus. scꝫ.
tantũ nõ tenetur hic exclusiue sed mate
rialiter. ideo nõ valet. ¶ Pro quo notã
duꝫ est ꝙ oĩs propositio cuius subiectũ
supponit materialiter est propositio sin
gularis. Et nulla talis propositio habꝫ
conuerti. ¶ Aliud sophisma. Pono vo
bis istam. Sortes credit vnã propositi
onẽ esse verã. ⁊ plato eandẽ. ⁊ nemo cre
dit propositionẽ esse verã nisi aliq̇s isto
rum duorũ. Isto posito ⁊ admisso. pro-
ponit᷑. tantũ alter istorũ credit proposi-
tionẽ eẽ verã. Si negatur. cõtra. Alter
istorũ credit propositionẽ eẽ verã. ⁊ ni-
hil nõ alter istoꝝ credit propositionem
eẽ verã. ergo tãtũ alter istorũ credit pro
positionẽ esse verã. Cõsequentia patet
q̃ꝛ arguit᷑ ab exponẽtibus ad expositũꝫ
Et illa cõseq̃ẽcia est bona cuius expo-
nẽtes sunt vere. Si cõcedat᷑ ꝙ tm̃ alter
istorũ credit propositionẽ eẽ verã. tunc
sic. alter istorũ credit propositionẽ eẽ ve

rā. ⁊ nihil aliud q̄ȝ alter istorū credit ꝓ
positionē esse verā. Sed cōtra. Aliquid
aliud q̄ȝ alter istorū credit propositionē
esse verā. ergo non tm̄ alter istorū credit
propositionē eē verā. Añcedēs ꝓbatur
sic. vterqȝ istorū credit ꝓpositionē esse
verā. ⁊ vterqȝ istorū ē aliquid aliud q̄ȝ
alter istorū. ergo aliq̄d aliud q̄ȝ alter isto
rū credit propositionē esse veraȝ. Huic
dicitur admittēdo positū. Et qñ ꝓponi
tur. tm̄ alter istorū credit ꝓpositionē eē
verā. cōcedit̄. Et qñ arguit̄ contra. ali
quid aliud q̄ȝ alter istorū credit proposi
tionē esse verā. ergo nō tantū alter isto
rū credit ꝓpositionē. Cōcedit̄ cōsequē
tia ⁊ negat̄ antecedēs. Et qñ ꝓbat̄ sic
antecedēs. vterqȝ istorū credit proposi
tionē esse verā. ⁊ vterqȝ istorū est aliq̄d
aliud q̄ȝ alter istorū ⁊c. Cōcedit̄ conse
quentia ⁊ negat̄ antecedēs ꝓ minori.
Et causa est hec. q2 vterqȝ istorū est al
ter istoꝝ. ⁊ ideo bene stant simul. ꝙ tan
tū alter istorū credit ꝓpositionē esse ve
rā. ⁊ vterqȝ istorū credit propositioneȝ
esse verā. ut patet per suas exponentes.
ut vterqȝ istoꝝ est alter istorū. que sic ex
ponit̄. Alter istoꝝ est alter istorū. ⁊ neu
ter istorū est. quin ille est alter istorū. er
go vterqȝ istoꝝ est alter istorū.

SEquitur de copulatiuis. ¶ Et pri
mo notandū est, ꝙ licet vtraqȝ pars
copulatiue sit vera ⁊ cōcedenda per se.
non tm̄ oportet ꝙ tota copulatiua sit cō
cedēda. Verbi gratia. pono vobis istaȝ
Vos estis rome. admittit̄. deinde ꝓpo
no vobis eandē. cōcedit̄. q2 posita ⁊ ad
missa ⁊c. Tūc propono vobis vos estis
rome ⁊ vos sedetis. neget̄ q2 est falsa ⁊
impertinēs. Et tamen vtraqȝ pars per
se est concedenda. quia est vera ⁊ im
pertinens. ¶ Notandū est ꝙ qñ aliq̄
copulatiua ponitur ⁊ partes eius nō re
pugnat. ⁊ vtraqȝ pars sit possibilis. de
bet admitti. Et si partes repugnāt. vel
vna pars sit impossibilis. debet negari
Ex quo sequit̄ ꝙ oīs copulatiua vobis

posita. ex qua sequit̄ oppositū positi. est
negāda. Ideo uidendū est qñ ponit̄ ali
qua copulatiua vtrū vtraqȝ pars copu
latiue sit possibilis vel nō. Unde si pos
sunt esse possibiles. ⁊ etiā cōpossibiles
admittat̄ talis copulatiua. Si aūt nō. ne
getur. ut iste possunt simul eē cōpossibi
les. scȝ vos estis homo. ⁊ vos sedetis.
Sed nō iste vos estis homo. ⁊ vos non
estis. ⁊ tm̄ vtraqȝ pars est possibilis sed
tm̄ non sunt cōpossibiles. ¶ Item notā
dū est ꝙ si copulatiua ponat̄ immedia
te post cōcessiōeȝ vtriusqȝ partis est cō
cedenda. ut pono vobis istā. vos sedetis
admittit̄. deinde propono vobis ꝙ vos
estis rome. cōcedat̄. tunc ꝓpono vobis
vos sedetis ⁊ vos estis rome. cōcedatur
ꝑ regulā. Sed si copulatiua ponatur an
te cōcessionē scđe partis. tunc est negan
da. ut pono vobis istam. vos estis rome
admittitur. Deinde ꝓpono vobis ean
dē. cōcedatur. tunc propono vobis vos
estis rome ⁊ vos sedetis. negetur. ꝑ re
gulā. Et tm̄ vtraqȝ pars est cōcedenda.
per se. quia est vera ⁊ impertinens.
¶ Primū sophisma. Pono vobis istā
vos curritis ⁊ nulla copulatiua est vo
bis posita. ⁊ maneat ista vobis posita ⁊
nulla alia. Si admittitur. deinde propo
no vobis nulla copulatiua ē vobis posi
ta. si negetur. cōtra. Negatis formaliter
sequēs exposito, ergo male respondetis
q2 sequitur. vos curritis. ⁊ nulla copu
latiua est vobis posita. ergo nulla copu
latiua est vobis posita. cōsequentia pa
tet. Huic dicitur negando positū. q2 posi
tū repugnat positioni ⁊c. ¶ Aliud So
phisma. Pono vobis istā. aliq̄s hō est
rome ⁊ nullus alius a vobis ē rome. ad
mittitur. deinde ꝓpono vobis eandem
cōcedit̄. deinde ꝓpono vobis vos estis
rome. Si cōcedatur. Contra. vos conce
ditis falsuȝ ⁊ impertinēs. ergo male respō
detis. ꝓbo q2 nō sequitur aliquis hō est
rome ⁊ nullus alius a vobis ē rome. er
go vos estis rome. q2 posito ꝙ vos non

ſitis. tūc añs eſt verū. ⁊ cōſequēs falſuȝ ꝙ pͥma pars antecedētis ſit vera patet ⁊ ꝙ ſcd̄a pars ſit vera ꝓbat̄ ſic. ſcȝ nullus alius a vobis eſt rome qꜫ ſuū cōtradictoriū eſt falſum. ſcȝ aliquis hō alius a vobis eſt rome. Probat̄ ſic. ſi aliquis hō alius a vobis eſt rome. ergo aliquis hō alius a vobis ē rome. ergo vos eſtis aliud ab illo. ergo vos eſtis. ⁊ hoc repugnat caſui. Si negeť ꝙ vos eſtis rome. ꝓbatur ſic qꜫ ſequit̄ bñ. aliq̄s hō eſt rome. ⁊ nullus alius a vobis eſt rome. ergo vos eſtis rome. Huic dicit̄ admittēdo poſitū. Et qñ ꝓponitur vos eſtis rome. negetur. qꜫ eſt falſum ⁊ impertinenſ ut ꝓbatū eſt. ⁊ negeť iſta cōſequētia. ſ. aliq̄s hō eſt rome. ⁊ null⁹ alius a vobis eſt rome. ergo vos eſtis rome. qꜫ totum antecedēs eſt verū ⁊ cōſequēs falſum.

Sequitur de dictionib⁹ diſiūctiuis. Et ſciēdū eſt ꝙ qñ ponit̄ aliqua diſiūctiua videndū ē vtrū vna pars ſit poſſibilis vl̄ nō. ſi ſit poſſibilis debȝ admitti. ſed ſi vtraqȝ cathegorica ſit ipoſſibilis debȝ negari. Alia regula ē iſta. quādocūqȝ ponitur aliqua diſiunctiua. cuius vtraqȝ pars eſt poſſibilis. quecunqȝ pars pꝛeponatur eſt concedenda. ut pono vobis iſtam. vos ſedetis vel vos eſtis homo. admittitur. Deinde propono vobis. vos eſtis hō concedatur. deinde ꝓpono vobis. vos ſedetis cōcedatur. ¶ Alia regula ē iſta. Qñcūqȝ ponitur aliq̄ diſiūctiua cui⁹ vna pars ē vera ⁊ alia dubia. tūc vbicūqȝ ponitur pars vera eſt cōcedēda. ⁊ pars dubia eſt dubitanda. Exēplū vos eſtis hō. vel rex ſedet. ſi pͥmo ꝓponit̄ vos eſtis hō. concedatur. qꜫ eſt verū ⁊ impertinēs. Et proponit̄ rex ſedet dubitetur. qꜫ eſt dubiū ⁊ impertinēs. ¶ Alia regula eſt iſta. qñcūqȝ ponitur aliq̄ diſiūctiua cuius vna pars eſt falſa ⁊ poſſibilis. ⁊ alia dubia. ſi pͥmo loco ꝓponatur pars dubia ē dubitāda. ⁊ tunc ſi ꝓponat̄ pars falſa ē neganda. Et ſi poſtmodū ꝓponatur pars dubia eſt cōcedēda. ut pono vobis iſtaȝ vos eſtis rome. vel rex ſedet. admittitur qꜫ altera eius pars eſt poſſibilis. tūc ꝓpono vobis rex ſedet dubiteť. qꜫ eſt dubitanda ⁊ impertinēs. tūc propono vobis. vos eſtis rome. negeť. qꜫ eſt falſum ⁊ impertinēs. deinde ꝓpono vobis rex ſedet cōcedatur. qꜫ ſeq̄tur bene ex poſito cuȝ oppoſito bñ negati. qꜫ ſequitur vos eſtis rome. vel rex ſedet. ſed vos nō eſtis rome. ergo rex ſedet. qꜫ a tota diſiūctiua ad alterā eius ꝑtem cuȝ oppoſito vnius partis eſt cōſequētia bona. ¶ Alia regula ē iſta. Qñcunqȝ ponit̄ aliqua diſiūctiua. cuius vtraqȝ ꝑs eſt falſa ⁊ cōtingens. quecūqȝ pars pͥmo loco ponatur eſt neganda tanq̄ȝ falſa ⁊ imꝑtinēs. Et altera ſcd̄o loco poſita eſt cōcedēda. qꜫ ſequit̄ ex poſito cū oppoſito bñ negati. ut pono vobis iſtā. vos curritis vel vos eſtis rome admittat̄. deinde ꝓpono vobis eandē cōcedat̄. deinde propono vobis vos curritis. negeť qꜫ eſt falſa ⁊ impertinens. deinde propono vobis. vos eſtis rome cōcedat̄. qꜫ ſequit̄ ex poſito cū oppoſito bñ negati. ¶ Alia regula ē iſta. Qñcunqȝ ponit̄ aliq̄ diſiūctiua. cuius vna pars ſequit̄ ad aliā ⁊ nō ecōtra pars ſequēs eſt cōcedenda. ⁊ ad alteraȝ partem reſpondēdum eſt ſcd̄m ſuā qualitatē. ut pono vobis iſtam ſortes currit vel aīal currit. admittit̄. deinde propono vobis. aīal currit. cōcedat̄. qꜫ ſeq̄tur bñ ſortes currit. ergo aīal currit. Et ad alterā partē reſpondēdū eſt ſcd̄m ſuam qualitatē. ¶ Alia regula eſt iſta. Qñcūqȝ ponitur aliq̄ diſiunctiua cui⁹ partes conuertunt̄ quecūqȝ pars pͥmo proponat̄. ē cōcedēda. ut pono vobis iſtā ſortes eſt hō vel ſortes eſt riſibilis. admittitur. deinde propono vobis eandē concedat̄. deinde propono vobis. ſortes eſt hō. cōcedit̄. deinde propono vobis ſortes eſt riſibilis. cōcedat̄ qꜫ cōuertūtur. ¶ Aliud ſophiſma. Pono vobis iſtam vos curritis vl̄ vos mouemini. admittit̄

Deinde ꝓpono vobis eandē. cōcedat̄. deinde ꝓpono vobis. vos mouemini. cōcedat̄. q2 ē pars sequēs ad aliā. deinde ꝓpono vobis vos mouemini localiter Si cōcedat̄. cōtra vos cōceditis falsū ꝛ impertinēs. ergo male respondetis. ꝙ sit falsū patet. ꝙ sit impertinēs ꝓbo. q2 nō sequit̄ exposito vos mouemini. ergo vos mouemini localiter. Huic dicit̄ admittēdo positū. ꝛ qñ ꝓponitur p̄mo vos mouemini. cōcedat̄. q2 est pars sequēs ad aliā. Et qñ sc̄do ponit̄ vos mouemini localiter. neget̄. q2 ē falsum ꝛ impertinēs. ideo nō valet. ¶ Notandū est ꝙ qñcūqz ponit̄ aliq̄ disiūctiua facta ex antecedēte ꝛ cōsequēte. cuius vna pars formaliter sequit̄ ad aliā. est cōcedēda. ut pono vobis istā. antexp̄s est albus. vel antexp̄s est coloratus. Si p̄mo nō ponitur. antexp̄s est albus dubitat̄ q2 est dubiū ꝛ impertinens. Et qñ ꝓponit̄ antexp̄s est coloratus. cōcedat̄. q2 sequit̄ formaliter exposito.

Sequit̄ de cōuertibilitate. Et notādū est ꝙ tā termini q̄z ꝓpositiones aliqñ cōuertunt̄. ut nūc ꝛ aliqñ simpliciter. Conuertuntur simpliciter qñ cōuertunt̄ ex primaria institutiōe. id est. ex primaria significatione. ut isti termini conuertunt̄. sc3. hō ꝛ aial rōnale mortale. ꝛ etiā iste ꝓpositiōes cōuertunt̄ simpliciter. sc3. hō currit ꝛ risibile currit.. Similiter propositiōes ꝛ termini cōuertunt̄ vt nunc. sc3. qñ cōuertunt̄ ex noua impositiōe. id ē ex secūdaria institutione. vel significatiōe. ut si ponat̄ ꝙ isti duo termini cōuertant̄ sc3 hō ꝛ asinus. ꝛ tūc arguitur sic. Hec ē vera. hō est asinus. si cōcedat̄. Cōtra. propter possibile positū nō est impossibile cōcedēdū. nec necessariū negandū. sed vos cōceditis impossibile. ergo male respōdetis. Si neget̄. cōtra. hō est hō. ergo hō est asinus. Cōsequentia est bona. ꝓbat̄ sic q2 arguitur ab vno cōuertibili ad reliquū. ergo est cōsequētia bona. Añcedēs ꝓbat̄ sic Subiecta sunt eadē ꝛ cōuertibilia ꝛ copule sunt eedem ꝛ consimiles ꝛ p̄dicata cōuertunt̄ per casum. Et iste ꝓpositiones sunt eiusdē qualitatis ꝛ quātitatis ꝛ termini eodē modo supponūt p̄cise pro eisdem in vna sicut in alia. ergo est cōsequentia bona. Huic dicit̄ admittēdo positū. ꝛ neget̄ ista. hō est asinus. Et tunc ad argumētū. hō est hō. ergo hō est asinus. Neget̄ cōsequētia. ꝛ qñ arguit̄ sic ꝙ arguit̄ ab vno cōuertibili ad reliquū ergo cōsequētia bona. neget̄ cōsequentia sic dicēdo ꝙ regula habet intelligi d̄ illis terminis. siue propositiōibus q̄ cōuertunt̄ simpliciter ꝛ nō vt nunc. nec p̄ accidēs qd idē est. Sic ꝑ est regula cōpleta. sc3. arguēdo ab vno cōuertibili ad reliquū simpliciter est cōsequentia bona. ut bene sequitur homo currit. ergo risibile currit ꝛ sic de alijs. Sed qñ arguitur sic. hō ē hō. ergo hō ē asinus. ibi arguit̄ ab vno conuertibili ad reliquum ut nūc. ideo nō oportet ꝙ consequentia sit bona. ¶ Item notandū est ꝙ ad hoc ꝙ termini vel ꝓpositiones conuertant̄ requiritur ꝙ vna ps significet sicut ꝛ alia ꝛ si vna sit vera alia erit vera. Et si vna fuerit falsa alia erit falsa. vt pono ꝙ iste due ꝓpositiōes conuertant̄. sc3. homo est hō. ꝛ homo est asinus. admittat̄. tūc propono vobis hec est vera hō est hō. cōcedat̄. Tūc ꝓpono vobis ꝙ hec ē vera hō est asinus. Si neget̄. Contra iste due propositiōes cōuertūtur. hō ē hō. ꝛ hō est asinus. sed hec est vera hō est hō ergo hec est vera hō est asinus. Si cōcedat̄ ꝙ hec est vera hō ē asinus. Tūc sic hec est vera hō est asinus. ergo verū est sicut ista significat sed ista solū significat p̄marie hominē eē asinū. ergo hō ē asinus. Huic dicit̄. admittēdo casū. Et qñ proponit̄ homo est hō. cōcedatur. et tunc cōcedatur ꝙ hec est vera homo est asinus. Et tūc qñ arguitur sic. hec ē vera homo est asinus. ergo verū est sicut ista significat. sed ista solū significat ꝙ

homo est asinus. ergo homo est asinus.
¶ Cōcedatur cōsequētia ⁊ negetur añce-
dēs ꝓ minori. q2 iā ista. scꝫ. hō est asinꝰ
significat sicut ista. scꝫ. homo est hō. Sꝫ
si ꝑmo loco ꝓponatur. hec est vera ho
mo est asinus. negetur. q2 est falsa ⁊ im
pertinēs. Si deinde ꝓponatur. hec est
vera homo est hō. negetur tanqꝫ repu-
gnās ⁊ tunc concedatur ꝙ hec est falsa.
tanqꝫ sequens. ⁊ tūc sequitur ꝙ ista ꝓ
positio. scꝫ. homo est homo significat si
cut ista hō est asinus. Ideo ad primam
respondendū est sicut ad impertinēs. ⁊
ad scđam sicut ad primā. Sꝫ si ꝓpona
tur. homo est hō. cōcedatur. Et si ꝓpo-
natur homo est asinus. negetur. Unde
aliud est concedere vel negare ꝓpositi
onē in se q̄ndo ꝓponitur. q̄ꝫ cōcedere
istam vel negare illā esse verā vel falsaꝫ
¶ Pro quo notandū est ꝙ actus istorū
verborū. scꝫ. pono. propono. et depono.
cadūt sup ꝓpositionē ꝓpter suum pri-
mariū significatū antiquū habitū ⁊ nō
ꝓpter nouā impositionē. q2 ꝓpter no-
uam impositionē est responsio varian-
da in se ad ꝓpositionē quando ponitur
⁊ sic de similibus.

Nunc determinandū est qualiter res
pondendū est ad ꝓpositiones quā-
do ponūtur esse similes vel quādo po-
nuntur esse dissimiles. Et primo notan
dū est ꝙ propositiōes ponuntur esse si-
miles quando ponuntur esse simul vere
vel simul false. ꝑ suis significatis. ⁊ po
nuntur esse dissimiles. qñ vna potest eē
vera ⁊ alia falsa. ⁊ econtra. ¶ Alia regu
la est ista ꝙ qñ ponūtur due ꝓpositiōes
esse similes quarū vna est affirmatiua.
⁊ alia negatiua ⁊ ex opposito illiꝰ nega
tiue sequitur illa affirmatiua nō possūt
esse similes nisi in veritate. ut vos non
curritis. ⁊ vos mouemini. ¶ Alia regu
la est ista. Qñcūqꝫ ponūtur due ꝓposi
tiones esse similes quarꝫ vna est affirma
tiua ⁊ alia negatiua. si ex illa affirmatiua
sequr oppositū illius negatiue. tūc nō

possunt esse similes nisi i falsitate. ut vos
curritis ⁊ vos non mouemini. Supposi
to scđm cōmunē modū loquendi ꝙ pro
positiones sunt similes qñ sunt simul ve
re vel simul false. ⁊ sunt dissimiles quā
do vna est vera ⁊ reliqua falsa. ¶ Notā
dū est ꝙ qñcunqꝫ ponūtur ꝓpositiōes
esse similes in veritate solū primarie si-
gnificando Et si possunt esse similes in
veritate solū primarie significando tūc
admittēdus est casus ⁊ vtraqꝫ pars de
bet concedi qñ proponitur. ut pono vo-
bis istas duas propositiōes esse similes
in veritate primarie significando. s. vos
curritis ⁊ vos mouemini. admittitur ⁊
concedatur vtraqꝫ pars. ¶ Quādo cū-
qꝫ ponūtur ꝓpositiōes esse similes in fal
sitate ꝑmarie significādo. ⁊ si possunt eē
similes i falsitate primarie significando
addēdus est casus ⁊ tūc vtraqꝫ pars de
bet negari qñ proponitur. ut pono vo-
bis istas ꝓpositiōes esse similes in fal
sitate primarie significādo. scꝫ. vos cur
ritis ⁊ vos non mouemini. admittitur ⁊
negetꝰ vtraqꝫ pars quādo proponitur.
¶ Ulterius notandū est ꝙ quādocūqꝫ
ponuntur due propositiones esse simi-
les primarie significando que possunt
esse similes indifferēter in veritate ⁊ in
falsitate primarie significādo addēdus
est casus Et tūc ad primā respondēdū
est scđm suā qualitatem. scꝫ. sicut ad im
pertinens. Et ad secūdā sicut ad primā
ut pono vobis istas propositiōes esse si
miles primarie significando. scꝫ. vos se
detis ⁊ vos estis rome. admittitur. ⁊ tūc
si proponatur ista vos sedetis respondē
dū est ad primā sicut ad impertinens. ⁊
ad secūdā sicut ad primā. Et quandocū
qꝫ ponuntur alique propositiones esse
similes primarie significando. que non
possunt esse similes primarie significā
do in veritate nec in falsitate negandus
est casus. ut pono vobis istas duas pro
positiones esse similes primarie signifi-
cando. scꝫ deus est ⁊ homo ē asinus. ne

gandus est casus. Et causa est ista. quia vna est necessaria ꝛ alia impossibilis.

¶ Aliud sopisma. Pono vobis istas duas ꝓpositiones esse similes primarie significando. scz. vobis cōcluditur. ꝛ vos nescitis vobis concludi admittatur. Deinde ꝓpono vobis eandē. cōcedatur. deinde ꝓpono vobis. vobis concluditur. si negetur. tūc ꝓpono vobis. vos nescitis vobis cōcludi Si cōcedatur. Cōtra. Iste ꝓpositiōes sunt similes primarie significando. sed hec est falsa. ꝛ negata. vobis cōcluditur. ergo hec est falsa ꝛ neganda vos nescitis vobis cōcludi. sed vos concedítis istā. ergo male respōdetis. Ideo si negetur vos nescitis vobis concludi. tunc eius oppositum est verum. scilicet. vos scitis vobis concludi. Tunc arguitur sic. vos scitis vobis concludi. et nihil scitur nisi verum. ergo vobis concluditur. Et hoc fuit negatū in principio ꝛ ꝑ cōsequēs sequitur ꝙ eadē ꝓpositio est vera ꝛ falsa. qꝛ sequitur vos scitis vobis cōcludi. ꝛ nihil scitur nisi veruz per aristotilem in primo posteriorum ergo ista ꝓpositio est vera vobis concluditur. et est falsa ꝑ negationē vestram in principio. Hinc dicitur admittēdo positū. Et quādo ꝓponitur. concedatur Et cōcedatur vobis cōcluditur quia est sequēs. Et ꝙ sit sequēs ꝓbatur qꝛ iste ꝓpositiones sūt similes primarie significādo. scz. vobis cōcluditur. ꝛ vos nescitis vobis concludi ergo sunt simul vere vel simul false. sed non sunt simul false. ergo sunt simul vere. ꝛ ꝑ cōsequens vtraqz pars est cōcedenda. ꝙ non possunt esse simul false ꝓbatur sic. qꝛ si essent simul false. tunc hec esset falsa. vobis concluditur. Et hec etiam esset falsa. vos nescitis vobis cōcludi. Et si hec sit falsa. scz. vos nescitis vobis concludi. tūc vltra. vos scitis vobis concludi. ergo vobis cōcluditur. ꝙ ista ꝓpositio pōt esse vera et falsa. ideo patet ꝙ iste due ꝓpositiōes nō possunt esse similes in falsitate. sed solūmodo in veritate. ideo vtraqz pars est concedēda q̄n ꝓponitur. Pro quo notandū est ꝙ quādocūqz ponuntur alique ꝓpositiones esse similes primarie significando. quarum vna est affirmatiua ꝛ alia negatiua. Et si ex opposito istius negatiue. sequitur illa affirmatiua tūc nō possunt esse similes primarie significando nisi solū in veritate. In hoc exēplo sicut in eodem casu.

Sequitur de propositionibus dissimilibus. Et primo pono vobis istas propositiones esse dissimiles primarie significēdo. scz deus est. ꝛ oīs homo est animal. hoc est possibile vt apparet. ergo est admittibile. Tunc ꝓpono vobis deus est. hoc est cōcedēdū. quia est necessariū. Tunc ꝓpono vobis oīs homo est animal. Si cōcedatur. Contra. iste due ꝓpositiones sunt dissimiles. scz deus est ꝛ omnis hō est animal. sed hec est vera ꝛ cōcedenda. deus est. ergo hec est falsa ꝛ neganda. oīs hō est animal. Si negetur ꝙ oīs homo est animal. Contra hoc est necessariū. sed propter possibile positū nō est necessariū negandū. sed vos negatis necessariū. ergo male respōdetis. Hinc dicitur negando positū. qꝛ est impossibile. quoniā vtraqz ꝓpositio ē necessaria. ꝛ nulle tales propositiones possunt esse dissimiles. ideo ꝛc. ¶ Aliud sophisma. Pono vobis istas ꝓpositiones eē dissimiles. s. hō ē asinus. ꝛ q̄libz ꝓpositio ē similis illi. demōstrādo per. li. illi. illā ꝓpositionē hō ē asinus. hoc ē possibile vt apparet. admittatur. deinde ꝓpono vobis hō ē asinus. hec est falsa ꝛ nō sequēs. ergo ē negāda. Tūc ꝓpono vobis q̄libz ꝓpositio ē similis illi. si negetur. Cōtra. Iste due ꝓpositiōes sunt dissiles primarie significādo. ergo vna est ꝯcedenda ꝛ alia negādā. sz vos negatis vtrāqz. ergo male respēdetis si cōcedatur tūc sic. ista ꝓpositio ē aliq̄ ꝓpositio. ergo ista ꝓpositio ē similis illi. demōstrando ꝑ. li. illi hō ē asin9. ꝛ etiā si cōcedatur. Tunc sic. ista propositio est similis illi

z hec eadē est ꝓpositio. demōstrādo istā ꝓpositionē scꝫ q̄libet ꝓpositio est filis illi. ergo ista ꝓpositio est filis illi. ⁊ dissi milis. ergo eadē ꝓpositio est filis ⁊ dissi milis illi. ⁊ p̄ ꝯsequēs eadē ꝓpositio est vera ⁊ falsa. Huic dicit̄ negādo positū qꝛ ex hoc sequit̄ ꝙ iste ꝓpositiōes sūt si miles ⁊ dissimiles ex quo sequit̄ ꝑ eādē ꝓpositionē esse verā ⁊ falsā vno mō ⁊c̄. Aliud sophisma. Pono vobis istas ꝓ positiōes eē dissimiles ꝑmarie significā do scꝫ Ois hō currit. ⁊ q̄libet istaꝝ ē ve ra. demōstrādo ꝑ li. istaꝝ oēs singulares isti⁹ vniuersalis scꝫ oīs hō currit. Si ad mittit̄. Tūc ꝓpono vobis istam. oīs hō currit. Si ꝯcedit̄. ꝫ hec est falsa ⁊ imp tinēs. ergo ē negāda. Si neget̄. tūc ꝓpo no vobis. q̄libet istaꝝ ē vera demōstrā do ꝑ li. istaꝝ. oēs singulares isti⁹ vniuer salis. Si neget̄. ꝫ. iste ꝓpositiōes sūt dis similes ꝑmarie significando scꝫ oīs hō currit. ⁊ q̄libet istaꝝ est vera demōstran do ꝑ li. istaꝝ oēs singulares isti⁹ vniuer salis. ſꝫ ꝑma est falsa ⁊ negāda. ergo se cūda est vera ⁊ ꝯcedēda. ſꝫ vos negatis eā. ergo male respōdetis. Si ꝯcedit̄ ꝙ q̄libet istaꝝ est vera. Tūc arguit̄ sic. q̄li bet istaꝝ est vera. demōstrādo oēs sin gulares isti⁹ vniuersalis scꝫ oīs hō cur rit. ⁊ q̄libet istaꝝ significat ꝑmarie sicut terminum ꝑtendūt ꝑ casū. ⁊ ista vniuersa lis s. ꝫ. ergo ista vniuersalis est vera. Et ꝑ ꝯñs eadē ꝓpositio est vera. ⁊ illa eadē est falsa. Huic dicit̄ admittendū positū. Et qñ ꝓponit̄. oīs hō currit. neget̄ qꝛ est falsa ⁊ impertinens. Et concedatur ista quelibet istarum est vera. tanq̄ꝫ se quens ex posito. Et tunc quando argui tur vlterius sic. quelibet istarū est vera demonstrando omnes singulares istius vniuersalis. ergo vniuersalis est vera. negetur consequentia. quia antecedens potest esse verum ⁊ consequens falsum in aliquo casu possibili posito. quia si po natur ꝙ ista vniuersalis scꝫ oīs hō cur rit. habeat tot singulares quot apta na ta est habere ⁊ oēs singulares significēt secūdarie. ꝙ deus est. ⁊ ꝙ quidaꝫ homo sedeat. tunc antecedens est verū ⁊ cōse quens falsum scꝫ quelibet istarū est ve ra. demonstrando oēs singulares istius vniuersalis. iam antecedens est verum. ⁊ cōsequens falsum scꝫ ꝙ omnis homo currit. quia quidā homo sedet ꝑ casum. Vel ponatur iste casus ꝙ nō currāt plu res homines q̄ꝫ sortes ⁊ plato. et ꝙ ista vniuersalis nō habeat plures singula res. ⁊ ꝙ oēs alij hoīes sedeāt ꝑter sortē ⁊ platonē. iā āñs ē veꝝ scꝫ ꝙ q̄libet ista rū est vera. demōstrādo oēs singulares isti⁹ vniuersalis. ⁊ ꝯñs falsū. s. ergo oīs hō currit. qꝛ quidā hō sedet ꝑ casū. Sꝫ ad hoc ꝙ valeat oportet sic arguere scꝫ q̄libet istaꝝ ē vera. demōstrādo oēs sin gulares isti⁹ vniuersalis. ⁊ iste significāt ꝑcise ⁊ ꝑmarie. ꝙ hec vniuersalis habe at tot singulares quot apta nata ē habe re. ergo ista vniuersalis est vera. ſꝫ tunc ꝯcedat̄ ꝯñā ⁊ negetur āñs pro minori.

¶ Alia regula est ista si ponūt̄ aliq̄ ꝓ positiōes esse dissimiles si illa ꝯñā scd̄a neget̄. ⁊ si ꝑma neget̄ scd̄a ꝯcedit̄. pro quo notādū est ꝙ ꝓpositio vniuersalis hꝫ tot singulares quot apta nata ē hr̄e. qñ vnicuiqꝫ supposito ꝯtento sub subie cto correspōdet aliqua singularis.

Sequitur de deposi-tione.

Depositio est quedaꝫ species obligationis mediante quis obligatus tenetur responde re ad propositionē sibi depo sitam negatiue. ¶ Notandū est ꝙ soluz talis propositio est admittenda in depo sitione. cuius contradictoriū est admit tendū in positione. ¶ Et nota ꝙ nunq̄ꝫ necessarium debet admitti in depositio ne. ideo sunt regule ponende. qualiter respondens potest se defendere. ne de ducat̄ ad aliquod inconueniens. ¶ Pri ma regula est ista. Ois propositio im

hĩ depoſita ⁊ a me admiſſa ſub forma d' poſiti ꝓpoſita ſcita a me fore talis. q̃ lis fuit mihi depoſita infra idẽ tp̃s obligatiõis. eſt a me negãda. vt depono vobis iſtã. vos ſedetis. admittit̃. dinde ꝓpono vobis eãdẽ. neget̃. qꝛ ẽ depoſitũ. ¶ Secũda regl'a ẽ iſta. oĩs ꝓpoſitio ꝯ̈dicens formaliter depoſito ẽ ꝯcedẽda. vt depono vobis iſtã. vos nõ ſedetis. admittit̃. deinde ꝓpono vobis eãdẽ. neget̃. deĩde propono vobis vos ſedetis. ꝯcedat̃. qꝛ formaliter ꝯ̈dicit depoſito. ¶ Tertia regula ẽ iſta. oẽ ãñs ad depoſitũ cũ ꝯceſſo vl' ꝯceſſis. cũ oppoſito bñ negati. vl' cũ oppoſitis bñ negatoꝝ ẽ negãdũ. vt d' pono vobis iſtã. vos mouemini. admittit̃. deinde ꝓpono vobis eãdẽ. neget̃. deinde ꝓpono vobis vos curritis. neget̃. qꝛ ẽ ãñs ad depoſitũ. qꝛ ſequit̃ bñ vos curritis. ergo vos mouemini. ⁊ oẽ tale ex quo ſequit̃ depoſitũ ẽ negãdũ. ¶ Quarta regl'a ẽ iſta. oĩs ꝓpoſitio cui⁹ oppoſitũ ãñcedit ad depoſitũ. cũ ꝯceſſo. vl' ꝯceſſis. cũ oppoſito bñ negati vl' cũ oppoſitis bñ negatoꝝ. ẽ ꝯcedẽda. vt d' pono vobis iſtã aliq̃s hõ currit. admittit̃. deind' ꝓpono vobis eãdẽ. neget̃. deinde ꝓpono vobis ꝙ vos eſtis hõ. ꝯcedat̃. deind' ꝓpono vobis. vos nõ curritis. ꝯcedat̃. qꝛ ei⁹ oppoſitũ ẽ ãñs ad depoſitũ cũ conceſſo. ¶ De ꝓpoſitiõib⁹ imptinẽtib⁹. dant̃ regule q̃ ponũt̃ in poſitiõe. ¶ Et notãdũ ẽ ꝙ imptinẽs in depoſitiõe. ẽ illud qd' nõ ẽ depoſitũ nec ꝯ̈dictoriũ depoſiti. nec ãñs ad depoſitũ. nec ꝯ̈dictoriuꝫ ãñcedẽtis ad depoſitũ. nec ſequẽs ex depoſito. vt ꝓe⁹ eſt. ¶ Primũ ſophiſma depono vobis iſtã. aliq̃s hõ nõ ẽ rome admittat̃. qꝛ ei⁹ ꝯ̈dictoriũ põt admitti in poſitiõe. deinde ꝓpono vobis eãdẽ. neget̃. deinde ꝓpono vobis. vos eſtis aliq̃ꝭ hõ. ꝯcedat̃. qꝛ eſt veꝝ ⁊ imptinẽs. deinde ꝓpono vobis. vos eſtis rome. ſi ꝯcedat̃. ꝯ̈. ꝯcẽditis falſũ ⁊ imptinẽs ergo male reſpõdetis Si neget̃. ꝯ̈. quilibet hõ ẽ rome. vos eſtis aliq̃ſ hõ. ergo vos eſtis rome. Huic dicit̃ admittendo poſitũ ⁊ neget̃ qñ ꝓponit̃ ⁊ ſi ꝑmo loco ꝓponat̃ vos eſtis aliquis hõ. ꝯcedat̃. qꝛ ẽ veꝝ ⁊ imptinẽs. ⁊ ſi tũc poſtmodũ ꝓponat̃. vos eſtis rome. ꝯcedat̃. qꝛ ei⁹ oppoſitũ cũ ꝯceſſo ẽ ãñs ad depoſitũ. ſꝫ ſi ꝑmo loco ꝓponat̃ vos eſtis rome. neget̃ qꝛ ẽ falſũ ⁊ imptinẽs. ⁊ ſi tũc ꝓponit̃ vos eſtis hõ. neget̃. qꝛ iſta cũ oppoſito bene negati eſt ãñs ad depoſitũ.

¶ Aliud ſophiſma. Sit re veritas ꝙ ſũt multe ꝓpoſitiões vere. ⁊ multe ꝓpoſitiones falſe. ⁊ ꝙ oẽs ꝓpoſitiões vere ſũt ſil'es. ⁊ oẽs propoſitiões falſe etiã ſũt ſimiles. Tũc depono vobis iſtã. aliq̃ propoſitiões nõ ſũt ſil'es. admittit̃. Deinde ꝓpono vobis eandẽ. neget̃. deinde propono vobis. oẽs propoſitiões ſũt ſil'es. hoc eſt oppoſitũ depoſiti. ergo ẽ ꝯcedẽdũ. deinde propono vobis aliq̃ propoſitiões ſunt vere. hoc eſt veꝝ ⁊ imptinẽs ergo ꝯcedẽdũ. deinde propono vobis. aliq̃ ꝓpoſitiões ſũt falſe. ſi ꝯcedat̃. tũc proponit̃ aliq̃ propoſitiões nõ ſũt ſil'es Si ꝯcedit̃. ꝯ̈. vos ꝯceditiſ d' poſitũ ergo male reſpõdetis. ſi neget̃. ꝯ̈. vos negatiſ formaliter ſequẽs ex ꝯceſſis. ergo male reſpõdetis. qꝛ ſequit̃ formaliter. aliq̃ ꝓpoſitiões ſunt vere. ⁊ aliq̃ propoſitiões ſũt falſe. ergo aliq̃ propoſitiões nõ ſũt ſimiles. Huic dicit̃ admittendo poſitũ. ⁊ qñ proponit̃. oẽs propoſitiões ſũt ſil'es ꝯcedit̃. qꝛ ẽ oppoſitũ depoſiti. ⁊ qñ ꝓponit̃ aliq̃ ꝓpoſitiões ſũt vere. ꝯcedit̃. qꝛ eſt verũ ⁊ imptinẽs. ⁊ qñ ꝓponit̃ aliq̃ ꝓpoſitiões ſũt falſe. neget̃. qꝛ illa cũ cõceſſo ẽ ãñs ad depoſitũ. Sꝫ ſi ꝑmo loco ꝓponat̃. alique ꝓpoſitiões ſũt falſe cõcedat̃. Et ſi tũc ꝓponat̃. aliq̃ ꝓpoſitiones ſunt vere. negetur quia eſt antecedens ad depoſitum. cum conceſſo.

¶ Aliud ſophiſma. Depono vobis anterp̃s nõ eſt albus. vel anterp̃s eſt colorat⁹. Admittit̃. Tũc ꝓpono vobiſ eãdẽ neget̃. tũc ꝓpono vobis ãñrp̃s nõ ẽ alb⁹ neget̃ qꝛ ẽ ãñs ad depoſitũ qꝛ qñcũqꝫ

ponit᷑ aliq̄ disiūctiua cui⁹ vtraqꝫ ps est añs ad depositū est negāda. Deinde ꝓpono vobis. anterps ē alb⁹. hoc ē oppositū bn̄ negati. ergo cōcedēdū. Tūc propono vobis. anterps est colorat⁹. Si cōcedat᷑. Contra. hoc est añs ad depositū. ergo negādū. Si neget᷑. Cōtra. vos negatis formaliter sequēs ex ꝯcessis. ergo male respōdetis. Probat᷑ sic. q₂ sequit᷑. anterps. nō est alb⁹. vł anterps. est colorat⁹. sꝫ anterps nō ē alb⁹. ergo anterps est colorat⁹. cōsequētia patet a tota disiūctiua ad alterā eius partē cū opposito vni⁹ ptis ē cōsequētia bona. Huic dicit᷑ negādo depositū. ⁊ cā est ista. q₂ oppositū depositi. est vna copulatiua īpossibilis scꝫ ista. anterps est albus. ⁊ anterps nō est colorat⁹. ¶ Et notādū ē ꝙ qñ deponit᷑ vna disiūctiua facta ex cōtradictorio añtis alicui⁹ ꝯsequētie bone ⁊ formalis cū cōsequēte eiusdē. tūc talis disiūctiua nō est admittēda in depositione.

¶ Aliud sophisma. Depono vobis istā Rex sedet. ⁊ aliqs hō sedet. ⁊ q̄libet istarū est vobis deposita demōstrādo istas tres ꝓpositiōes. admitti᷑. Deinde ꝓpono vobis. Rex sedet. hoc est depositū ergo negādū. Deinde propono vobis q̄libet istaꝝ est vobis deposita demōstrādo istas tres propositiōes. Si cōcedit᷑. Cōtra. vos cōcedītis depositū. ergo male respōdetis. q₂ iste tres propositiōes sunt vobis deposite. ergo q̄libet istaꝝ est vobis deposita. Ista cōsequētia est bona. ei⁹ añs est veꝝ ergo ⁊ cōsequēs. Huic dicit᷑ admittēdo depositū ⁊ qñ proponit᷑. Rex sedet. Respōdēdū est sicut ad impertinēs. Et sic rñdendū ē ad istas propositiones sequētes. Et si deponit᷑ in sensu diuisionis. qñ proponit᷑. Rex sedet. neget᷑. Et neget᷑ añs ꝙ aliqs hō sedet. Et cōcedat᷑ ista. q̄libet istaꝝ ē vobis deposita. Et qñ arguitur sic vos cōcedītis depositū. ergo male respōdetis. negetur cōsequētia. Et tūc dr̄ ꝙ regula hꝫ intelligi qñ ex casu cōcesso. nō seqtur depositū.

¶ Aliud sophisma depono vobis istaꝫ disiūctiuā. scꝫ aliqs hō currit. vł nullus hō q̄ est sortes currit. Si admittitur. tūc propono vobis istā partē. aliqs hō currit. hoc est añs ad ꝯpositū. ergo negādū. Tūc propono vobis istā. aliquis hō q̄ est sortes currit. hoc ē oppositū añcedētis ad depositū. ergo est cōcedēdū. tunc arguitur sic. aliqs hō q̄ est sortes currit ergo aliqs hō currit. consequētia patet. Et vltra aliqs hō currit. ergo aliqs hō currit. vel nullus hō q̄ est sortes currit. cōsequētia patet a parte disiūctiue ad totā disiūctiuā ē cōsequētia bona. et añs est concedēdū. ergo ⁊ consequēs. Et cōsequēs ē depositū ergo depositū est concedēdū. Huic dicitur negando depositū q₂ oppositū depositi est vna copulatiua impossibilis. ideo ⁊c. Et sic est finis obligationum.

Sequitur de obiectionibus consequentiarum.

Vtile quādā mixtionē de ꝯsequētiaꝝ obiectionib⁹ restat intitulare ⁊ regulaꝝ pri⁹ positaꝝ īntellectū qōdāmodo declarare Et primo isti⁹ regule scꝫ. Arguēdo ab inferiori ad suū superi⁹. cū negatiōe ꝑposita nō valet cōsequētia. sꝫ ꝓbo ꝙ sic. q₂ aliqñ arguēdo sic ē ꝯsequētia bona ꝺ materia siue grā terminoꝝ qđ idē ē vt patet ī hoc exēplo scꝫ tu nō es iste hō demōstrādo teipm. ergo tu nō es hō. ⁊ tñ hic argui᷑ ab īferiori ad suū sup⁹ cū negatiōe ꝑposita. ergo regula falsa. Sꝫ forti⁹ obijcit᷑. ⁊ suppono ꝓ oē se hñs ꝑ modū appositiōis. vł additiōis respectu alteri⁹ inferi⁹ ē eo cui sic apponit᷑. Tūc argui᷑ sic. Nullus hō risibilis currit. ergo nullus hō currit hic arguitur ab inferiori ad suū superi⁹ cū negatione ꝑposita. ergo ⁊c. Et ista cōsequentia est satis bona ⁊ formalis. ergo illa regula nō est omnino vera. vel

illud qđ ꝑonit̃ pro regula.nõ est regula
Et ꝙ cõsequẽtia sit bona ꝓbatur quia
ex opposito cõsequẽtis sequitur opposi
tũ antecedẽtis eiusdẽ q2 sequitur forma
liter.aliquis hõ currit.ergo aliquis hõ
risibil' currit.cõsequẽtia patet eo ꝙ om-
nis homo est risibilis.⁊ nõ stat hominẽ
esse nõ risibilẽ vel sine risibilitate.Et ꝙ
in ꝑncipali argumento arguit̃ ab inferi
ori ad suum superius patet.q2 subiectũ
antecedẽtis qđ est iste terminus homo
risibilis ẽ inferi⁹ ad subiectũ cõsequẽtis
scʒ ad istũ terminũ hõ. qđ ꝓbat̃ ꝑ sup-
positionẽ ꝑus fcrãʒ.videlicʒ oẽ se habẽs
⁊ cetera.sed subiectũ antecedentis .scʒ
iste terminus risibilis habet se ꝑ modũ
appositionis vel additiõis.respectu isti
us termini hõ.ergo subiectũ anteceden
tis est inferius ad subiectũ cõsequentis
cõsequentia patet.q2 est sillogismus et
maior ẽ suppositio.⁊ minor patʒ ex hoc
ꝙ iste terminus risibilis addit̃ ad subie
ctũ antecedẽtis.⁊ non ad subiectũ cõse
quentis.Huic dicit̃ cõcedẽdo cõsequen
tiã.scʒ null⁹ homo risibilis currit.et ne-
gando ꝙ iste termin⁹.scʒ risibilis se ha-
bet ꝑ modũ appositionis respectu isti⁹
termini homo q2 nihil addit supra se in
significatione.sed ista respõsio nõ soluit
primũ argumentũ motum in oppositũʒ
regule.¶ Ideo dico ꝙ illud allegatũ ꝓ
regula.nõ est regula.sʒ hoc sustineat̃ ꝓ
regula.scʒ arguendo ab inferiori ad suũ
superius cũ negatiõe ꝑposita.nõ valet
cõsequẽtia de forma sed de materia siue
gratia terminorũ qđ idẽ uoco.bñ valet.
vt in exẽplo ꝑdicto.scʒ tu nõ es iste ho
mo ⁊c.Ad aliã obiectionẽ dicat̃ cõcedẽ
do hoc argumẽtũ.scʒ.nullus homo risi
bilis currit.ergo nullus hõ currit.⁊ ne
getur ꝙ hic arguit̃ ab inferiori ad suũʒ
superius ⁊c.Et qñ arguit̃.omne se hñs
ꝑ modũ appositionis ⁊c.neget̃ hoc di-
cẽdo ꝙ illud nõ est regula.sed sustineat̃
hoc ꝓ regula.scʒ omne se hñs ꝑ modũʒ
appositionis ⁊c.id ẽ ꝙ nõ sit cõuertibi-
le cũ illo cui sic apponitur.Nec superi⁹
eo.ut homo ens.Nec terminus distra-
hẽs.ut hõ mortuus.Nec terminus am
pleatiuus.ut intellectui apparẽs.Nec
terminus diminuẽs.ut tu es albus scđʒ
dentes ⁊c.In oppinale apparẽs.Nec
terminus priuatiu⁹.ut falsum impossibi
le.de quib⁹ licet fiat appositio respectu
alterius termini.tamẽ illud sic se habẽs
ꝑ modũ appositionis respectu alterius
nõ est inferius eo cui sic apponitur.Et
hoc patet.q2 isti termini.scʒ hõ mortu⁹
⁊ asinus apparẽs.nõ sunt inferiores ad
istos terminos.scʒ.hõ ⁊ asinus.ideo nõ
valet.¶ Contra istam regulã.scʒ.Ar-
guendo ab exclusiua ad suaʒ vniuersalẽ
in terminis rectis ⁊ transpositis est cõ-
sequentia bona.Sed ꝓbatur ꝙ nõ.Et
pono ꝙ tñ homo asinus ⁊ capra currũt
⁊ nulla alia animalia.Notum est ꝙ iste
casus est impossibilis.Et probat̃.q2 ex
prima parte istius casus sequitur oppo
situ scđe partis eiusdẽ.ergo ⁊c.Hoc ꝓ
bat̃ sic.nã hõ asinus ⁊ capra currunt.er
go hõ ⁊ asinus currunt.Tũc sic homo
⁊ asinus currũt.sed homo ⁊ asinus sũt
alia animalia.q̃ʒ hõ asinus ⁊ capra.er-
go alia animalia q̃ʒ hõ asinus ⁊ capra
currũt.qđ est oppositũ scđe partis prio
ris casus.ideo ponat̃ casus sub hac for
ma.scʒ ꝙ hõ asinus ⁊ capra currãt ⁊ nõ
plura alia aĩalia.Tũc arguit̃ sic.tñ hõ
asinus ⁊ capra currũt.ergo oĩa curren-
tia sunt hõ asin⁹ ⁊ capra.Hic arguitur
ab exclusiua ⁊c.⁊ tũc cõsequẽtia nõ va
let.q2 añs ẽ verũ ⁊ cõsequẽs falsũʒ.er-
go regula falsa.ꝙ añs sit verũ.probo.ut
patʒ ꝑ casuʒ.ut per eius exponẽtes.⁊ ꝙ
cõsequẽs sit falsuʒ ꝓbo.q2 sequit̃ oĩa
currentia sũt hõ asinus ⁊ capra.ista sũt
currẽtia demõstrãdo hoĩeʒ ⁊ asinũ.er-
go ista sunt hõ asin⁹ ⁊ capra.cõsequẽs ẽ
impossibile.ergo ⁊ añs.ex quo seq̃tur
nõ min⁹ videlicet homo ⁊ asinus sunt
currentia.ergo maius.videlicet om-
nia currentia sunt homo asinus ⁊ ca-

pᷓa.⁊ hoc ē ꝯſequēs ꝑncipalis ꝯſequē tie.ergo conſequēs ꝑncipalis cōſequentie eſt falſum. ⁊ añs eſt verū. vt ꝓbatū eſt.ideo iſta conſequētia nō valet.Huic cōiter rñdeꝛ dicēdo ꝙ regula tenet in ſingulari nūero.nō aūt in plurali.Sꝫ melius reſpōdeꝛ dicēdo ꝙ regula tenet generaliter tā in ſingulari nūero q̄ꝫ in plurali.⁊ ecōtra.Huic dicitꝛ negādo ꝑmū caſū.qꝛ ē ipoſſibilis. vt argumētū bñ ꝓbat.⁊ admittēdo ſcḋm caſum.Et tūc ad argumētū tm̄.hō.aſinꝰ ⁊ capꝛa currūt. ergo oīa currētia ſunt hō aſinꝰ ⁊ capꝛa. Ad iſtud dicitꝛ negādo argumētū. ⁊ diſtinguēdo de conſequēti.⁊ cā eſt iſta.qꝛ iſte terminꝰ oīa in cōſequēte.poteſt teneri collectiue vel diuiſiue. Si teneaꝛ diuiſiue.tūc conſequētia nō valet.nec tūc arguiꝛ ꝑ regulā. Si teneaꝛ.collectiue.concedaꝛ cōſequētia ⁊ conſequēs. Et tūc ſi arguatur ex cōſequēte ſic. oīa currentia ſūt hō aſinꝰ ⁊ capꝛa.hō ⁊ aſinꝰ ſūt currētia.ergo hō ⁊ aſinꝰ.ſūt hō aſinꝰ ⁊ capꝛa negetur cōſequētia. Et ſi dicatur ꝙ eſt ſilogiſmꝰ in dari.negetur. Nā ſi eēt ſilogiſmꝰ in dari ſeq̄renꝛ ꝙ mayoꝛ eēt vniuerſalis. vniuerſaliter ſūpta. qḋ nō ē in ꝓpoſito. Et ſi petatur q̄liter debet ꝓbari dicatur ꝙ ſic ſcꝫ iſta ſunt hō aſinꝰ ⁊ capꝛa.⁊ iſta ſūt oīa currētia.ergo ⁊c.qꝛ iſta ꝓpoſitio eſt reſolubilis qꝛ ꝑmꝰ terminꝰ eſt reſolubilis. ¶ Itē aliud argumentū tm̄ duodecim ſunt apl'i dei.ergo oēs apl'i dei ſunt.xij patet qꝛ hic arguitur ꝑ regulā.⁊ tn̄ añs eſt verꝫ ⁊ cōſequēs falſū. qꝛ añs eſt verꝫ exponēdo iſtā ꝓpoſitionēꝫ rōe pluralitatis.⁊ cōſequēs falſuꝫ. Nā ſequitur oēs apl'i dei ſūt.xij petrꝰ ⁊ paulus ſunt apl'i dei.ergo petrꝰ ⁊ paulus ſūt duodecim.Huic dicitur ſicut dictū eſt ꝑus ſcꝫ ꝙ regula tenet in ſingulari nūero ſꝫ nō in plurali.Sꝫ ego reſpōdeo.ꝙ cūꝫ talis cōſequētia ponitur ſcꝫ tm̄.xij. ſunt apl'i dei.ergo oēs apl'i dei ſunt duodecim diſtinguēdo cōſequētiā duplici ḋ cauſa. Prima eſt qꝛ añs pōt exponi rōe pluralitatis. vl' ratiōe alietatis. Scḋa cauſa ē iſta qꝛ in cōſequēte poniꝛ ſignū vniuerſale.qḋ cōueniēter pōt teneri.collectiue vel diuiſiue.indifferēter. vt in ꝑoꝛi argumēto fuit declaratū. Et ſi añs exponitur ratione alietatis. bñ ſeq̄tur vniuerſalis cuiꝰ ſignū tenetur diuiſiue. qꝛ tā añs q̄ꝫ cōſequēs ſunt impoſſibilia. Sꝫ ſi añs exponatur rōne pluralitatis.bñ ſequitur vniuerſalis.cuiꝰ ſignū tenetur collectiue ⁊ nō diuiſiue.⁊ tūc nō valet conſequētia vlteriꝰ facta.nec bñ regulatur talis ſilogiſmꝰ. Oēs apl'i dei ſunt.xij.petrꝰ ⁊ paulus ſunt apl'i dei.ergo petrꝰ ⁊ paulus ſūt xij.qꝛ vt ꝑus dictū eſt.req̄ritur ꝙ ſignū vniuerſale teneatur diuiſiue ⁊ nō collectiue .⁊ ſic nō tenetur in ꝑſenti ⁊c.

¶ Cōtra iſtā regulā.ſ.arguēdo a ſupioꝛi ad ſuū inferiꝰ.cū negatiōe ꝑpoſita generaliter eſt cōſequēn a bona . Probaꝛ ꝙ nō. Nā talis cōſequētia nō valet.ſ.tā tū aīal eſt aīal. ergo tm̄ hō eſt aīal. ⁊ tn̄ arguitur a ſupioꝛi ad ſuū inferiꝰ. cū negatione ꝑpoſita ergo regula falſa Huic cōiter dicitur. ꝙ regula hꝫ intelligi cum mera negatione. ⁊ dico ꝙ iſte terminꝰ.ſ. tm̄.nō eſt mera negatio . Voco enī meras negatiōes. ſcꝫ nō neqꝫ.nequaq̄ꝫ.nemo.nullus. neuter.nil.nihil.⁊ nūq̄ꝫ q̄ꝝ negationū.cōſtat hic nullā ꝑpoīo ꝺi-co ꝙ nō arguitur cū negatiōe ꝑpoſita.⁊ cū dicitur ꝙ li.tm̄ includit vim negationis. vl' includit negationē.cōcedatur ad bonū intellectū.⁊ tn̄ nō ſequiꝛ ꝙ illa ſit negatio. Quia ſicut ꝓpoſitio de differt includit i ſe ꝑ ſuas exponētes. vnā copulatiuā.nō tn̄ ſeq̄tur ꝙ illa ſit copulatiua ſicut ſue exponētes.nec in illa negatione ſcꝫ tm̄ de virtute ſermōis includiꝛ negatio. Sꝫ ſic cōiter ſolemꝰ dicere. ꝙ termini hñt vl' includūt in ſe negatiōes. qñ in ſuis exponētibꝰ repeniūtur negatiōes.⁊ ſic dicitur in propoſito. Et ideo illa regula ſic ītelliguꝛ ſcꝫ ꝙ ſi mera negatio pꝛecedat inferius ⁊ ſuperius. Et ſi nō ſit impedita a ſuo roboꝛe.id eſt non impe-

diatur cū aliqua alia negatione supaddi
ta. vt hic nōnullum animal. est homo. er
go nullū animal est hō. Et hic vere ar-
guit̄ cū negatione ꝑposita. tm̄ vna nega
tio impeditur propter aliam.

¶ Cōtra istā regulā scʒ arguēdo ab in-
feriori ad suū superiꝰ. cū dictione habē-
te vim negatiōis ꝑposita nō valet cōse-
quētia. Sed arguit̄ ꝙ sic. q2 talis conse-
quētia ē bona scʒ tm̄ homo currit. ergo
tm̄ animal currit. vbi tm̄ arguit̄ ꝑ regulā
Respondet̄ cōiter ad illud sicut in ꝑce-
denti. ideo dico ꝙ illud allegatū pro re-
gula nō est regula. q2 aliqn̄ tenet de ma
teria. vt patet in hoc exemplo scʒ nulla
substancia est. ergo nihil. Sed respōdē-
dū est. ꝙ qn̄ arguit̄ ab inferiori ad suū su
perius cū mera negatiōe. sic ꝙ negatio
cadat supra superius ⁊ inferius non va-
let consequentia de forma. sed de mate-
ria: ⁊ de forma cū dictione habente vim
negationis ꝑposita aliqn̄ tenet Et hoc
est qn̄ dictio exclusiua addit̄ subiecto ali
cuius ꝓpositionis affirmatiue. Et tunc
vis negatiōis principaliter cadit sup ꝑ-
dicatū. q2 supra subiectū cadunt due ne
gationes. quaꝝ vna destruit vim alteri
us. sicut patet ipsam exponēdo. Et hec
est causa quare arguēdo ab inferiori ad
suū superiꝰ. a parte subiecti. cū dictione
exclusiua addita subiectis est cōsequen
tia bona. Et a parte predicati nō valet.

¶ Nota ꝙ hic ponit̄ talis regula scʒ ꝑ-
dicatū in oī exclusiua affirmatiua. stat
cōfuse ⁊ distributiue vt tm̄ animal ē hō
ergo tm̄ aial est iste hō. ⁊ iste ⁊ ista ⁊ sic
de singulis. Sed si hec regula esset vera
ista cōsequētia eēt bona scʒ tm̄ sortes vi
det aial. ergo tm̄ sortes videt asinū. cōse
quētia patet ꝑ regulā q2 ꝑdicatū in ex-
clusiua affirmatiua stat cōfuse ⁊ distri-
butiue. Et ꝙ cōsequētia nō valet, ꝓbat̄
Et pono ꝙ sortes videat vnū equū ⁊ nul
lū aliud aial. ⁊ ꝙ nihil videat aial nisi sor
tes. isto casu posito patet ꝙ tm̄ sortes vi
det aial. Et tm̄ hoc est falsū. ergo tm̄ sor

tes videt asinū. q2 nullus asinus videt̄ a
sorte. nec aliquis a sorte videt asinum.
Huic dicit̄ cōcedendo regulā. sʒ dicit̄ ꝙ
in hac ꝓpositiōe scʒ tm̄ sortes videt ani
mal. li. animal nō est ꝑdicatū. sʒ li vidēs
animal. Et in cōsequente li. asinū nō est
ꝑdicatū. sʒ li. videns asinū, Sed hec ra-
tio nō soluit argumentū: q2 sicut asinꝰ est
inferiꝰ. ad li. animal. sic li. videns asinū ē
inferius ad li. vidēs aial. Si vero li. ani
mal esset ꝑdicatū in antecedēte. ⁊ li asi-
nū in cōsequēte. bene teneret ꝯsequētia
a superiori ad suū inferiꝰ. ut tm̄ currens
est aial. ergo tanto currēs est asinꝰ: q2
sibi cōsimilis cōsequētia tenet. videlicet
oē aial currit. ergo oīs hō currit ergo sic
ista cōsequētia tenet scʒ tantū sortes est
videns aial. ergo tantū sortes est vidēs
asinū. sʒ antecedēs est veꝝ. ergo ⁊ cōse
quēs est veꝝ. vel respōsio data fuit insuf
ficiēs. Ideo respōdeo alio modo dicēdo
ꝙ hoc est veꝝ pro regula scʒ in oī exclu-
siua affirmatiua ꝑdicatū supponit cōfu
se ⁊ distributiue. si sit terminꝰ cōis. sʒ ne
go istā regulā scʒ ꝑdicatū in oī exclusiua
affirmatiua stat confuse ⁊ distributiue.
Nā sicut est diuersitas inter tales pro-
positiones scʒ oīs hō est aial. ⁊ aial est
oīs hō. Et oīs hō caput habet. ⁊ caput
habet oīs hō. Cuiuslibet hoīs asinꝰ cur
rit. ⁊ asinꝰ cuiuslibet hoīs currit. Cuili-
bet hoī simile currit. ⁊ sīle cuilibet homi
ni currit. Omnē asinū videns sedet. ⁊ vi
dens omnē asinū sedet. Differēs ab oī
hoīe est sortes. ⁊ ab oī hoīe differēs est
sortes. quoꝝ exēploꝝ stat primā eē verā
⁊ secūdā falsā. sic differt dicere ꝑdicatū
in oī exclusiua affirmatiua stat cōfuse ⁊
distributiue ⁊ i oī exclusiua affirmatiua
ꝑdicatū supponit cōfuse ⁊ distributiue.
Pōt enī ideo sustineri. ꝙ in oī exclusiua
affirmatiua. vbi ꝑdicatū ē terminꝰ cōis
deductis aliis impedimētis. q̄ fieri pñt
ꝑ terminos habētes vim negatiōis. sup
ponit ꝑdicatū ꝯfuse ⁊ distributiue. Nō
tm̄ dico ꝙ ista cōsequētia valet q̄ est po-

sita.ibidē esse bonā.scz.tantuz animal ē
homo. ergo tantū animal est iste hō. ⁊
iste ⁊ ista ⁊ sic de singulis. Sicut nō seq̄
tur oīs homo est animal.ergo iste homo
est aīal.q2 stat oēm hoīem esse aīal.licz
iste hō non sit.ideo cōsequētia facta nō
valet. Et licet terminus supponat con-
fuse ⁊ distributiue.nō tñ cōtingit argue
re generaliter ad vnū eius suppositū si-
ne debito medio.ut non sequit᷑ oīs ho-
mo currit.ergo sortes currit. sed tamen
bene sequit᷑ addendo sibi debitū mediū
sic.oīs hō currit.sortes est hō.ergo sor-
tes currit. sz sine debito medio non seq̄t᷑
tantū sortes ē vidēs animal. ergo tantū
sortes est vidēs asinū.sed cū debito me-
dio bene sequit᷑ sic dicēdo. tantū sortes
est vidēs aīal ⁊ videns asinū. vel asinus
est aīal visum est. ergo tñ sortes est vi-
dens asinum. ¶ Contra istā regulā scz.
Subiectū in exclusiua affirmatiua. stat
confuse tantū. Hoc pōt sic deduci.q2 pre
dicatū in vniuersali affirmatiua stat cō
fuse tantū.sed idē est subiectū exclusiue
affirmatiue.⁊ p̄dicatū vniuersalis affir
matiue.ergo subiectū in exclusiua affir
matiua stat confuse tantū. ¶ Sed argui
tur cōtra istā regulā.supponendo ꝙ oīs
ꝓpositio significat oē illud qđ sequitur
ad illā. Et tunc arguitur sic. Tantū ho
mo currit.ergo hō currit. ⁊ ex cōsequen
te hō currit. ergo iste hō currit. vel iste
hō currit. vl' iste vel ista. ⁊ sic de singulis
Tūc sic subiectū istius indiffinite sup-
ponit determinate ⁊ nō cōfuse tñ. sz idē
est subiectū istius indiffinite. ⁊ istius ex-
clusiue.eo ꝙ idē est subiectū exclusiue ⁊
sue p̄iacentis. ergo subiectū istius exclu
siue supponit determinate ⁊ nō confuse
tantū. Huic cōiter respōdetur. ꝙ subie-
ctū exclusiue affirmatiue stat cōfuse tan
tū. hac de causa.q2 nō valet talis conse-
quētia arguēdo copulatiue.ut tñ homo
currit.ergo tñ iste hō currit. ⁊ tātū iste
hō currit ⁊ iste ⁊ ista.et sic de singulis.
Nec disiūctiue.ut tantū hō currit. ergo
tantū iste hō currit. vel iste hō currit vel
iste vel ista. ⁊ sic de singulis. Sz hec res
ponsio nō soluit argumētū. nec est de se
vera q2 nō dicit ad suppositionem neqz
ad antecedēs neqz ad cōsequēs. Simili
ter nō valet ista ratio q2 ex pura negati-
ua nūq̄z sequit᷑ affirmatiua. ꝙ eñi dicta
cōsequētia nō valet. illa nō ē causa qua
re subiectū in exclusiua stat cōfuse tan-
tū. q2 pari ratione si ratio eēt bona. sequi
tur ꝙ sic supponit subiectū. q2 baculus
stat in angulo. Ideo respondeo sic cōce
dēdo hāc regulā ꝙ in qualibet exclusiua
affirmatiua vbi dictio exclusiua imme-
diate p̄cedit subiectū qđ est termin⁹ cō
munis cui subiecto nō superueniat aliqđ
impedimentū aliūde. tale subiectū sup-
ponit cōfuse tantū. q2 sup illud subiectū
cadunt due negatiōes incluse in hac di
ctione exclusiua scz tantū ut patet p ei⁹
exponētes. ip̄az exponēdo. ut tñ homo
currit. q̄ sic exponit᷑ scz hō currit ⁊ nihil
non hō currit. ⁊c̄. Et ne forte videat᷑ res
ponsio sibi ip̄i contradictoria dat᷑ iste
expon ētes. nihil nō homo currit. q2 pri
us dictū fuit tales terminos. scz differt
aliud nō idem. nō esse negatiōes. sed ter
minos habētes vim negatiōis. ¶ Alia
causa ē q̄re sic supponit subiectū exclu-
siue affirmatiue. q2 illa est ꝓpositio ex-
clusiua. cui⁹ subiectū nullo mō cōtingit
descendere ad sua supposita copulatiue
nec disiūctiue. nec copulatū sz disiunctū
bñ cōtingit descēdere. Nā bñ sequitur
tñ hō currit. isti sūt oēs hoīes. ergo tñ
iste hō vel iste vel ista currit. ⁊ sic de sin
gulis. Nō tñ oportet affirmare talē eē
verā. scz oē currēs est iste hō aliquē cer
tū demōstrādo. ⁊ tūc ad suppositionem
dico ꝙ illa nō ē generaliter vera. scz oīs
ꝓpositio significat oē illud qđ sequitur
ad illā. q2 tūc sequeret᷑ ꝙ oīs ꝓpositio
impossibilis significaret oē imaginabi-
le. ⁊ sic qđlibz verū ⁊ necessariū ⁊ ipossi
bile q2 qđlibet tale seqnit᷑ ad istaz eo ꝙ
ex impossibili sequitur qđlibet. Quidā

tñ credũt euadere. dicẽdo ꝙ licet seq̃tur materialiter. nõ tñ sequit̃ formalit̃. Sꝫ contra ex q̃libet cõtradictione sequitur q̃libet formaliter. probat̃. q2 ex hac cõtradictione. scꝫ hoc est. ⁊ hoc nõ est. seq̃tur aliq̃d formaliter. et q̃ rõne seq̃tur ex ista. eadẽ rõne seq̃t̃ ex q̃libꝫ alia. ergo ⁊c̃. Antecedẽs ꝓbatur sic. q2 ex ista cõtradictiõe. scꝫ hoc est. ⁊ hoc nõ est sequitur ꝙ baculus stat in angulo. Et q̃ rõne ex ista sequit̃ ex q̃libet alia sequitur. antecedẽs ꝓbat̃ sic. q2 sequitur hoc ẽ ⁊ hoc nõ est. ergo hoc est. vl' baculus stat in angulo. ⁊ hoc nõ ẽ. ꝓbatur ꝙ ista cõseq̄ntia ẽ bona ⁊ formalis. q2 ex p̃ma pte antecedentis. scꝫ hoc est sequit̃ p̃ma pars cõseq̄tis formaliter. scꝫ hoc ẽ. vel baculus stat in angulo. ꝑ illã regulaꝫ. scꝫ a parte disiũctiue ad totã disiũctiuã ẽ consequẽtia bona. sic arguitur hic. ergo ⁊c̃. Et ex scd̃a parte añcedẽtis scꝫ hoc non est sequitur ista eadẽ q̃ est scd̃a pars consequẽtis. ergo totũ cõseq̄ns sequit̃ formaliter ex añcedẽte. Et tũc vltra ex consequente. hoc ẽ vel baculus stat in angulo. sed hoc nõ ẽ. ergo baculus stat in angulo. Ista cõseq̄ntia ꝓbat̃ esse bona. ⁊ formalis ꝑ illã regulã cõmuneꝫ. scꝫ. a tota disiũctiua ad alterã eius partẽ cuꝫ opposito vnius ptis generaliter ẽ cõseq̄ntia bona. Et sicut arguitur de ista cõtradictione põt argui de q̃cũqꝫ cõsimili. Omissa ergo p̃ma suppositiõe de possibili. cõcedẽda ẽ ista cõseq̄ntia. scꝫ tantũ hõ currit. ergo hõ currit. Et negetur ista cõsequentia. scꝫ hõ currit. ergo iste hõ currit. vel iste hõ currit vl' iste vl' ista ⁊ sic de singulis. q2 demõstrando istos q̃ nunc sunt. ad mille años forte post hoc erit ita sicut significatur ꝑ hoc añs. scꝫ. hõ currit. ⁊ tũc nõ erit ita sicut significatur ꝑ hoc cõseq̄ns. scꝫ ergo iste hõ currit. vel iste hõ currit. vel iste vl' ista. ⁊ sic de singulis. ¶ Debet̃ ergo argui cũ tali medio. scꝫ isti sunt oẽs hoies. ⁊ sic tunc sequitur disiũctiua. Et ad huc vltra nõ sequitur subiectũ in illa indiffinita p̄iacẽtis supponit determinate. ergo subiectũ in sua exclusiua supponit determinate. q2 licꝫ sit idẽ subiectũ in specie. nõ tamẽ est idẽ subiectũ in numero ideo nõ valet. ¶ Contra istã regulã. scꝫ. oĩs exceptiua ꝓpria repugnat suo p̄iacenti q2 si ista regula gñraliter eẽt vera seq̄retur ꝙ aliqua duo includẽtia cõtradictionẽ essent simul falsa. ut ista duo scꝫ nullũ aĩal p̃ter asinũ est hõ. ⁊ nullũ aĩal est hõ. q2 ista duo sunt simul falsa. patet. q2 ex p̃ma pte sequitur ꝙ asinꝰ est hõ. Et ex scd̃a sequit̃ ꝙ hõ nõ est homo. ergo ista duo sunt simul falsa. ⁊ ista duo repugnãt. ergo seq̄tur cõclusio: Huic cõiter respõdet̃ ꝙ hec cõclusio ẽ vera. scꝫ duo repugnãtia sunt simul falsa sꝫ nũq̃ꝫ sũt simul vera. Sũt aũt simul falsa tã in ꝓpositionibꝰ multũ cõpositis. q̃ꝫ etiã in ꝓpositionibꝰ simplicibꝰ. In ꝓpositionibꝰ simplicibus. ut in istis scꝫ hoc ẽ albũ. ⁊ hoc est nigrũ. vno nõ ente demonstrato. siue demõnstrato vno ente q̃d nõ est albũ neqꝫ nigrũ. immo q̃ñ repugnãt duo si vnũ fuerit verũ reliquũ erit falsũ. Sꝫ arguit̃ contra. scꝫ ꝙ duo includẽtia cõtradictionẽ sunt simul vera. siue duo repugnãtia sunt simul vera. ⁊ hoc sic. capio ista duo. scꝫ tu differs ab oĩ hoie. p̃ter q̃ꝫ a te. ⁊ tu differs ab oĩ hoie. ⁊ ista sũt simul vera ut patet. ⁊ ista repugnãt q2 oĩs exceptiua ꝓpria repugnat suo p̄iacẽti ꝑ regulã. ergo seq̄tur cõclusio negata. Huic cõiter respõdet̃ ꝙ regula tenet in exceptiuis ꝓprijs. cuiusmodi nõ est ista. q2 ista exceptiua ẽ impropria ꝑ regulas vbi fit exceptio a parte p̄dicati. Sed contra tales exceptiue sũt satis ꝓpre. scꝫ dedi tibi quẽlibꝫ denariũ preter istũ. videbis oẽ aĩal p̃ter istd̃. vbi tñ fit exceptio a pte p̄dicati. Respõdet̃ ergo sic cõcedẽdo hãc regulã. scꝫ ꝙ oĩs exceptiua ꝓpria repugnat suo p̄iacẽti ⁊ non aliter. sꝫ illa dicit̃ exceptiua ꝓpria quãdo illud a quo fit exceptio stat in p̄iacenti

ti cōfuse ⁊ distributiue. Sꝫ illa dicit̃ ex
ceptiua impropria. qn̄ illud a quo fit ex
ceptio stat cōfuse tm̄ in p̄iacente. sicut
stat. li. hoīe in hoc exēplo. scꝫ. tu differs
ab omni hoīe preterq̄ꝫ a te. ⁊ sic non te-
net obiectio. ¶ Contra istā regulā. s.
Quicquid immobilitat mobilitatū. mo
bilitat immobilitatū. quia si ista regula
esset vera tunc valeret talis consequē-
tia. scꝫ. tu incipis scire aliquā ꝑpositio-
nē. hec ꝑpositio est aliq̄ ꝑpositio. ergo
tu incipis scire istā ꝑpositionē. q̄cūqꝫ
ꝑpositione demonstrata. siue sit vera si
ue sit falsa ⁊ impossibilis. ꝙ tn̄ cōsequē
tia nō valet ostendet̃ postea. Et ꝙ ista
cōsequentia sit bona ꝓbat̃ ꝑ regulā. qꝛ
cū sic dicitur. tu incipis omnē propositi
onē scire. li. ꝑpositionē stat immobili-
ter. id est cōfuse tm̄ virtute istius termi-
ni. scꝫ incipit. ⁊ tamē ante aduētū istius
termini scꝫ. incipit stabat. li. ꝑpositionē
mobiliter. id est cōfuse ⁊ distributiue ut
patet in ista ꝑpositione. scꝫ. tu oēm pro
positionē scis. ergo patet ꝙ. li. icipit im
mobilitat mobilitatū. ergo ꝑ regulā cū
incipit ꝑponit̃ ad aliquā propositionē
in qua primus terminus stabat imobili
ter id ē cōfuse tm̄ sicut stat. li. ꝑpositionē
in ista ꝑpositione. scꝫ. tu scis aliquā pro
positionē. facit illū terminū stare mobi-
liter. id ē cōfuse distributiue. ergo sic di-
cēdo. s. tu icipis scire aliquā ꝑpositionē
li. ꝑpositionē. stabit mobiliter. i. ꝯfuse ⁊
distributiue. ergo cōtingit descēdere ad
oīa sua supposita. sic. tu incipis scire ali
quā ꝑpositionē. hec ē aliqua ꝑpositio.
ergo tu icipis scire istā ꝑpositionē q̄cū
qꝫ demonstratā. Et ꝙ ista cōsequentia
nō valꝫ ꝓbat̃. qꝛ posito qd̓ sint plures
propositiones vere ⁊ plures false. ⁊ ꝙ
nunc scias aliquā ꝑpositionē isto casu
posito. an̄s ē verū. scꝫ tu incipis scire ali
quā propositionē sicut satis patet ꝑ ei⁹
exponentes. ⁊ minor similiter est vera.
scꝫ. hec ē aliqua propositio demōstran-
do ꝑpositionē falsaꝫ ⁊ cōsequēs ē falsuꝫ
scꝫ. ergo tu incipis scire istā ꝑpositio-
nē. scꝫ. demōstrando ꝑpositionē falsaꝫ
cū nihil scit̃ nisi verū ꝑ predicta. Huic
cōiter respōdet̃ ⁊ bn̄ negādo hoc argu
mentū. scꝫ. tu incipis scire aliquā ꝑposi
tionē. ergo tu incipis scire istā ꝑpositio
nē demōstratā. et istā et istā. ⁊ sic de sin-
gulis. Sed adhuc nō solut̃ regl'a. ideo
aliter respondeo dicēdo. ꝙ illud allega
tū ꝓ regula nō tenet generaliter veruꝫ
nec est vniuersaliter vera. qꝛ quedā dicti
ones immobilitāt tm̄. ⁊ quedā mobili-
tant ⁊ immobilitāt in simul. ⁊ tales sunt
iste. scꝫ ista negatio. nō. oīa signa vniuer
salia. differt. aliud. nō idē. positiuus gra
dus cū hac dictiōe sicut. cōparatiu⁹ gra
dus ⁊ superlatiuus de quib⁹ tenet illud
allegatū. Et alique sunt dictiōes immo
bilitātes tm̄ ⁊ nō mobilitātes. sicut sūt
iste. scꝫ. scio. ꝓmitto. incipit. desinit pos
sibile impossibile. cōtingēs. ⁊ necessari
um. Et de istis nō tenet regula. Et licet
iste terminus scꝫ. ꝑpositionē staret cō
fuse ⁊ distributiue nō tn̄ tenet vniuersa
liter sine debito medio. sic dicēdo. scꝫ tu
icipis scire aliquā ꝑpositionē. ergo tu i
cipis scire istā ⁊ istā ⁊ istā. ⁊ sic de singu
lis. nisi addat̃ debitū mediū. scꝫ. iste sūt
oēs ꝑpositiōes. ergo tu icipis scire istā
⁊ istā. ⁊ sic de singulis. Et nota ꝙ debi
tū mediū in ꝓposito vocat̃ illud vbi ꝓ
nomē demōstratiuū demōstrās oīa sup
posita illius termini sub quo fit descen-
sus supponit respectu huius verbi. suꝫ
es sui. ⁊ terminus sub quo fit descēsus
est p̄dicatū. vel sibi cōsimilis. Vel dicit̃
meli⁹ ꝙ hoc ē gn̄aliter veꝝ. si terminus
cōis positus in ōrone propter appositi
onē alicui⁹ dictiōis stet imobiliter q̄ p̄us
stetit mobiliter cōtingit ꝑ absentiā eius
dē termini relinq̄re eūdē terminū stare
mobiliter sicut p̄us. ⁊ tūc dicit̃ huiusmo
di termin⁹ mobilitari. sicut dicit aristoti
les gubernatorē nauis esse causam pe-
riclitatiōis nauis in ei⁹ absentia ꝓpter
defectum gubernationis. ¶ Contra

istã regulã.scʒ.arguẽdo ab inferiori ad
suũ supius ab alietate cõsequẽtis, seq̃-
tur alietas añtecedẽtis.ut sicut sequit̃.hõ
currit.ergo aĩal currit.ita sequit̃ econ-
tra.aliud ab aĩali currit.ergo aliud ab ho
mine currit. Sʒ ꝓbatur ꝙ nõ.q2 licʒ se
quatur hõ est hõ.ergo homo est animal
non tñ sequit̃ econtra.scʒ.aliud ab hoĩe
est aĩal.ergo aliud ab hoĩe est hõ. ergo
regula falsa. Huic cõiter respõdet̃ glo-
sulando regulã.ita ꝙ intelligit̃ sic.ꝙ idẽ
nõ ꝑdicetur de seipo.nec cõuertibile de
suo cõuertibili. ſʒ in hoc añtecedẽte. scʒ.
homo ẽ hõ.predicat̃ idem de seipo. vel
ꝯuertibile de suo cõuertibili. Sed cõtra
istã responsionẽ arguit̃ sic.nã sequit̃ ho
mo albus currit.ergo hõ currit. ⁊ tamẽ
nõ sequitur aliud ab hoĩe currit.ergo a-
liud ab homine albo currit. q2 posito ꝙ
nullus homo albus sit. ⁊ ꝙ currat vnus
asinus.isto casu posito.añs ẽ verũ ⁊ cõ-
sequẽs falsuʒ. et tñ hic idẽ nõ ꝑdicatur
de se.nec ꝯuertibile de suo ꝯuertibili er
go responsio data non valet. Respõdeo
⁊ dico ꝙ illud allegatũ pro regula nõ est
regula. Nã de virtute vocis illud ẽ fal-
sum.nã si alicuius cõsequẽtie mundi ab
alietate cõsequẽtis seq̃retur alietas ante
cedẽtis eiusdẽ.tũc quicq̇d esset aliud ab
illo cõsequẽte eẽt aliud ab illo añtecedẽ-
te.ſʒ illud añs est aliud ab illo cõsequen
te.ergo idẽ añs esset aliud ab illo ante-
cedẽte ⁊ cõseqnẽs est impossibile.⁊ tũc
añs esset aliud a seipso. Intellectus : si
verus potest dari.sic ad illũ. qñcũqʒ ar-
guitur ab inferiori ad suũ superius a ꝑte
subiecti sine impedimẽto est cõsequẽtia
bona. Et ecõtra cũ nota alietatis ꝑposi
ta immediate supiori in cõsequẽte ⁊ infe
riori in añtecedẽte. ⁊ cũ cõstãtia supioris
de suo inferiori facta. Ideo sicut sequit̃
homo albus currit. sic sequit̃ ecõtra. s.
aliud ab hoĩe currit. ⁊ homo albus ẽ. er
go aliud ab hoĩe albo currit. ¶ Con
tra istã regulã. scʒ. In oĩ exceptiua nega
tiua ꝑdicatũ attribuit̃ parti extra capte.
⁊ remouet̃ a quolibet cõtẽto sub subie
cto ꝑiacẽtis.alio a parte extracapta. ut
nihil nisi fortes currit.sic exponit̃. fortes
currit ⁊ nihil aliud a forte currit. vbi vi-
detur ꝑ ꝑmã exponentẽ ꝙ ꝑdicatũ attri
buitur parti extracapte. q2.li. currẽs ꝑ
dicat̃ affirmatiue de.li.fortes.q̃ est pars
extracapta. Et ꝑ scdãʒ exponentẽ. scʒ.
nihil aliud a forte currit.patet ꝙ ꝑdica-
tũ exceptiue.scʒ.li.currens remouet̃ ab
omni qd̓ cõtinetur sub subiecto preiacẽ
tis alio a parte extracapta. Sed ꝙ regu
la nõ valet ꝓbatur sic. q2 tũc valeret ta
lis cõsequẽtia.scʒ.tu non differs ab ali-
quo nisi ab asino.sed capra ẽ aliud ab asi
no.ergo tu nõ differs a capra. Et tũc ex
cõsequẽte sic.tu non differs a capra. er-
go sequit̃ ꝙ tu es capra. ⁊ ista consequẽ
tia tenet ꝑ regulã ꝑdictã.ſʒ forte conce-
detur consequẽtia ⁊ negabit̃ hoc añtece-
dẽs. s. tu differs ab aliquo nisi ab asino.
Et contra tu differs ab asino. ⁊ non dif
fers ab alio ab asino ergo tu nõ differs ni
si ab asino.cõsequẽtia patet.ab exponẽti
bus ad expositũ scdm prius dicta. ⁊ mi-
nor etiã est vera.vel ꝓbetur eiꝰ opposi
tũ. videlicet. tu differs ab alio ab asino.
Et tũc arguit̃ sic.tu differs ab alio ab a
sino.ergo tu nõ es aliud q̃ʒ asinus. ⁊ tu
es. ⁊ asinus est.ergo tu es asinus.conse-
quẽtia patet.q2 ex opposito cõsequẽtis
seq̃tur oppositũ añtecedẽtis. Huic cõiter
respondetur nõ tñ sub hac forma. Ideo
sic dico.ꝙ regula ꝑdicta nõ est sustinen-
da ꝓ regl'a.q2 qñdoqʒ fit exceptio a ꝑte
subiecti ⁊ aliquãdo a ꝑte predicati.sicut
dictũ est.sed dicendũ est ad hoc ꝙ hec ẽ
regula.scʒ. In omni exceptiua ꝓpria ne
gatiua.illud respectu cuius fit exceptio.
debet affirmari d̓ parte extracapta. ⁊ re
moueri ab oĩ qd̓ nõ est suppositũ partis
extracapte qd̓ cõtinet̃ sub illo a quo fit
exceptio alio a ꝑte extracapta. Sʒ tunc
ꝓ argumẽto põt dici ꝙ illa nõ sit excep-
tiua ꝓpria. videlicet tu nõ differs ab ali-
quo nisi ab asino, in qua constat. li. asino

ſtare ꝯfuſe tantū.propter negationē ex
preſſe poſitā precedentē.ſ.differs. Et
ideo ſub termino illo īproprie fit excep-
tio vt dictū eſt. Jdeo cōcedatur iſta pro
poſitio ſcʒ tu nō differs ab alio niſi ab
aſino. ⁊ negēt iſta cōſequētia. ſcʒ. tu nō
differs ab aliquo niſi ab aſino ſed capra
eſt aliud ab aſino. ergo tu nō differs a ca
pra. ¶ Aliter pōt dici negando iſtā. ſcʒ.
tu non differs ab aliquo niſi ab aſino. et
dicitur ꝙ nō exponitur ſic. ſcʒ. tu differs
ab. ⁊ tu nō differs ab aliquo niſi ab aſi-
no. ſed ſic debet exponi. ſcʒ. tu differs ab
aſino. ⁊ a nullo alio ab aſino tu differs qḋ
eſt falſum. Et ſic debet prima cōſequen
tia facta cōcedi. ſcʒ. tu nō differs ab ali-
quo niſi ab aſino. ⁊ capra ē aliud q̄ʒ aſi-
nus. ergo tu non differs a capra ſed ne-
getur antecedēs. ⁊ ſic vtraqʒ iſtarū via
rum eſt probabilis. ¶ Contra iſtā re-
gulā. ſcʒ De quolibet dicit alterū con-
tradictoriorū i cōplexorū. ⁊ ď nullo eoꝝ
ambo. quia tunc alterū iſtorū eſſe verū
ſcʒ. tantū ſortes eſt homo. ⁊ tm̄ ſortes
eſt non homo Similiter alterū iſtoꝝ eēt
veꝝ. ſcʒ tm̄ hō eſt aīal. ⁊ tantū hō eſt nō
animal. Sed hec eſt falſa. ſcʒ. tm̄ ſortes
eſt homo. ⁊ ſimiliter iſta. ſcʒ. tm̄ ſortes
eſt non homo. qꝛ aliud q̄ʒ ſortes eſt nō
homo. ſcʒ. aſinus eſt non hō. Et ſimili-
ter hec eſt falſa. ſcʒ tm̄ homo eſt animal
⁊ ſimiliter hec. ſcʒ. tanū hō eſt non ani-
mal. qꝛ aliud ab homine eſt nō animal.
ſcʒ. lapis eſt non animal. Et in iſta oīs
aſinus eſt aliud a ſorte. ergo aliud q̄ʒ ſor
tes eſt nō homo. Similiter pono ꝙ nul
lus ſortes ſit tunc vtraqʒ iſtarū propoſi
tionū eſt falſa. ſcʒ. ſortes eſt hō ⁊ ſortes
eſt non homo qꝛ ex vtraqʒ ſequit̄ iſta. ſ.
ꝙ ſortes eſt. ⁊ hoc repugnat caſui. Huic
cōiter reſpondetur ſic. cōcedēdo regulā
ad iſtū intellectū. ſcʒ. ꝙ de quolibet ter-
mino ſingulari ſignificāte rem exiſtētē
ſi non poſtea fuerit ante illū dictio hn̄s
vim negationis in ſe. p̄dicat̄ quorūlibʒ
ꝯtradictoriorū alterū eſt verū. Et ꝑ ſe-
cundā particulā iſtius ſenſus concludit̄
prima obiectio. ⁊ ſecunda ꝑ primā. Sʒ
iſte intellectus non ſufficit. quia vtraqʒ
pars iſtorū contradictoriorū eſt falſa. ſ.
hoc inſtans preſens fuit homo. ⁊ hoc in
ſtans preſens fuit non homo. Jtē demō
ſtrando hominē ⁊ aſinū. vtraqʒ iſtarūʒ
eſt falſa. ſic dicēdo hec animalia ſunt ho
mines. ⁊ hec animalia ſunt non hoīes.
Et ſimiliter vtraqʒ iſtarū eſt vera. ſcʒ.
fuiſti ſedens ⁊ tu fuiſti non ſedens. vbi
tamen ſubiectum eſt terminus ſingula-
ris ſignificās rem exiſtentem quem ter
minū nulla dictio habēs vim negatiōis
p̄cedit. ergo hoc nō valet. quia totaliter
reſponſio non ſoluit regulā. Jdeo cōce
datur regl'a ad iſtū intellectū. ſcʒ. de quo
libet termino ſingulari ſignificante rem
exiſtentē. cū verbo de preſenti ⁊ nō am-
pleatiuo. ſingularis numeri. ⁊ in termi-
nis rectis ⁊ ſine dictione habēte vim ne
gatiōis quorūlibet cōtradictorioꝝ incō
plexorū. alteꝝ vere p̄dicatur. vel eſt ap
tū natū predicari. Et addit̄ iſta ꝑticula
ſcʒ. in terminis rectis. quia vtraqʒ iſta-
rū eſt vera. ſcʒ. tui. eſt caput. et tui. eſt nō
caput ⁊c. ¶ Contra iſtā regulā. ſ. Jn
neceſſarijs non refert enunciare vniuer
ſaliter vel particulariter. vt nō refert di
cere. homo eſt animal. ⁊ oīs hō eſt aīal
Deus eſt. ⁊ omnis deus eſt. Sed con-
tra. iſta eſt neceſſaria animal eſt homo.
quia ſequitur homo eſt animal. ergo ani
mal eſt homo. antecedens eſt neceſſari
um. ergo ⁊ conſequens. Et tamē mul-
tum refert dicere. animal eſt homo et
omne animal eſt homo. quia vna eſt ve
ra et alia falſa. ¶ Ad iſtud argumentū
reſpondetur communiter ⁊ bene ꝙ regu-
la tenet in predicatione directa videlicet
quando ſuperius predicatur de ſuo in-
feriori. Sed in predicatione indirecta.
ſcʒ. quando inferius p̄dicatur de ſuo ſu-
ꝑeriori. non tenet conſequētia. Sed iſta
reſponſio nō ſufficit. nec ſoluit argumē
tum. Nam ſuppoſito ꝙ ſortes iam p.i-

mo sit tunc ista est necessaria. scz. homo fuit animal. ⁊ tūc hec vniuersalis est falsa. scz. ꝙ omnis homo fuit animal. quia tunc sequitur cum sortes sit homo sequitur ꝙ fuit animal. Et sic consequenter sequitur ꝙ ipse fuit. ⁊ hoc est contra casum. Ideo dico ꝙ hec regula predicta scz In necessarijs ⁊c. ⁊ si in vtraqȝ illarū sit predicatio directa. ⁊ in vtraqȝ illarum verbum principale sit verbum presentis temporis. Et si aliquis obijciat ꝙ tenet aliquando cum verbo de preterito sicut hic scz. deus fuit. ergo oīs deꝰ fuit. concedatur. quia tenet in aliquibꝰ talibus consequentijs. hoc est in vno ⁊ non in omni sibi simili. non tamen requiritur ꝙ teneat generaliter in omnibus consequentijs. ¶ Contra istam regulam. scz. Arguendo ab inferiori ad suū superius cum negatione post posita. est consequentia bona. ut homo non currit ergo animal nō currit. Sed contra hoc non sequitur homo albus non currit ergo homo non currit. quia posito ꝙ omnis homo currat. cum hoc ꝙ nullus homo albus sit. tunc antecedens est veruȝ ⁊ consequens falsum ⁊c. Huic cōmuniter respondetur dicendo ꝙ quando arguitur ab inferiori ad suū superius per accidēs negatione post posita. oportet ꝙ arguatur cum debito medio. Oportet enīȝ pro debito medio sumere existētiam vel affirmationē superioris de suo inferiori. Ideo sic oportet arguere. scz. homo albus non currit. et homo albus est. ergo homo non currit. Et voco inferius per accidens illud ꝙ est inferius ꝑ appositiōem ut superius dictū est. Dicitur tamen ab inferiori ad suum superius per se. arguendo cum negatiōe post posita est consequentia bona. ut in priori exemplo. scz. homo non currit. ergo animal non currit. Sed contra. iste homo non est animal. demonstrando sortem. ergo homo non est animal cum an-

tecedens sit possibile ⁊ consequens impossile. nec sequitur chimera non est ergo monstrum non est. nec sequitur albū non est. ergo coloratum non est. Nec sic albedo non est ergo color nō est. in quibus omnibus patet ꝙ arguitur ab inferiori ad suum superius per se sine debito medio cum negat. ōe postposita. Dicatur ergo ꝙ nec per se nec per accidēs ab inferiori ad suum superius est consequentia bona de forma. nisi cum tali cōstantia superioris de suo inferiori. nec aliter est ponenda regula. qȝ sic. scz. Arguendo ab inferiori ad suum superius cum negatione postposita ⁊ cum debito medio addito sine obliquo impedimento preposito inferiori ⁊ superiori est cōsequētia bona. aliter nō. ¶ Cōtra istā regulam scilicet. Ab exceptiua negatiua ad exclusiuam affirmatiuam est consequentia bona. Sed contra. quia tunc valeret talis consequentia. scilicet nullus homo nisi sortes currit. ergo tantuȝ sortes currit. Sed arguitur ꝙ non. quia posito ꝙ nullus homo currat nisi sortes ⁊ ꝙ. vnus asinus currat similiter. tunc patet antecedens esse verum. ⁊ consequens falsum. per suas exponentes. Huic cōmuniter respondetur ⁊ bene ꝙ ad hoc ꝙ consequentia valeat per regulam ⁊ econtra oportet ꝙ subiectum exceptiue sit terminus transcendēs. ut hic nihil preter sortem currit. ergo tantum sortes currit. Sed responsio ista nō est vera. Ideo causa breuiloquij respōdeo ⁊ dico ꝙ illa nō est regula sed ista est regula scilicet. Ab exceptiua negatiua ad suam exclusiuam affirmatiuam est consequentia bona. Sed sic non arguitur in proposito. quia ista exclusiua scilicet. tātum sortes currit. non est exclusiua istius exceptiue. scilicet. nullus homo nisi sortes currit. Sed exclusiua istius exceptiue. scilicet. nullus homo nisi sortes currit. ē ista scz tm̄ sortes hō masculꝰ currit

¶ Contra istam regulā scʒ si antecedēs
alicuius consequentie potest esse verū
sine cōsequēte. illa ɔsequentia nō valet
Sed contra istam regulā arguit̄ sic. q̄
ista ɔsequētia est bona scʒ homo currit
ergo animal currit. ⁊ tamen antecedens
potest esse verū sine consequēte. q̄ posi
to ꝙ in fine huius hore. manebit antece
dens. corrupto ɔsequente. ⁊ tunc antece
dens est verū sine ɔsequente. quia cōse
quens nō est verum eo quia iam nō est.
Respōdeo ⁊ dico ꝙ si antecedens alicu
ius ɔsequētie potest esse verū. cōsequē-
te eiusdē existente falso. nō valet ɔsequē
tia. quia tūc in vltima cōsequētia. cōse-
ques nō manebit falsum. q̄ cōsequens
nō manebit. in fine huius hore. ¶ Sed
cōtra istā respōsionē arguit̄ sic. posito ꝙ
per istā horā futurā. erit vel manebit an
tecedens isti⁹ cōsequentie verū p̄cise et
primarie significādo significat tamē cō
sequens secūdarie hominē esse asinū. et
tunc patet ꝙ antecedēs potest esse verū
ɔsequente existēte falso eiusdē. ergo ista
ɔsequētia est bona scʒ homo currit. er-
go animal currit. Huic cōiter responde
tur ꝙ si antecedēs potest esse verū. cōse-
quente eiusdē existente falso. manēte pri
maria significatione. nō valet ɔsequētia
Sed contra cū toto casu p̄dicto stat ꝙ
hoc ɔsequēs scʒ aīal currit significat ho
minē esse asinū. Et silr̄ ꝙ animal currat
quod est suū primariū significatū scʒ ꝙ
animal currat. sed tunc notū est ꝙ mane
at eius primaria significatio. scʒ ꝙ ani-
mal currat. Dicatur ergo ꝙ hoc sufficit
ad inferendū consequentiā nō valere. ut
capta tali consequentia scʒ quandocūqʒ
fuerit ita. ꝙ potest esse ita sicut adequa-
te significatur per antecedens. quāuis
nō sit ita sicut significatur adequate per
consequens. ⁊ tam antecedens q̄ʒ con-
sequens istius consequentie significant
adequate precise ⁊ primarie. Et quādo
cunqʒ vnumqđ istorum significauerit ade-
quate. precise ⁊ primarie. tunc vtrunqʒ
istorum significabit precise ⁊ primarie.
Et sic soluuntur omnes obiectiones.
Vel sic ⁊ breuius scʒ si possibile est hoc
esse cum hoc. ꝙ hoc non sit talis conse-
quentia non valet. demonstrando per
primū hoc. idem quod adequate signifi-
catur per antecedens. Et per secundum
hoc illud quod adequate significatur p̄
cōsequens. ⁊ nō per nouā impositionē.
¶ Contra istam regulam scilicet ab in-
feriori ad suū superius. negatione pre-
posita. tam termino inferiori. q̄ʒ etiā su-
periori non valet consequentia. ¶ Sed
contra ista consequentia est bona scili-
cet non nullus homo currit. ergo nō nul
lum animal currit. quia ex opposito con
sequentis. sequitur oppositum antece-
dentis. quia sequitur nullum animal cur
rit. ergo nullus homo currit. quia prior
consequentia equipollet huic scilicet ali
quis homo currit. ergo aliquod animal
currit. Pro isto dicitur cōmuniter ab a
liquibus. ꝙ non arguitur cum negatio-
ne preposita. quia ibi sunt due negatio-
nes quarum vna destruit vim alterius.
¶ Sed contra. hic arguitur cum vna ne
gatione preposita. que facit propositio-
nem equipollere illi propositioni que an
te aduentum illius negationis fuit eius
contradictoria. ergo hic arguitur cum
negatione preposita. Ideo dico ꝙ argu
endo ab inferiori ad suum superius cuʒ
vna mera negatione preposita tantum.
non valet consequentia de forma. licet
quandoqʒ tenet de materia. Et intelli-
go sic tantum. cum vna mera negatione
preposita. ita ꝙ non arguatur cum dua-
bus negationibus vel dictionibus ha-
bentibus vim negationis deductis alijs
impedimentis.
¶ Contra istam regulam scilicet ab ac-
tiua ad suam passiuam est consequentiā
bona. ¶ Sed contra. quia non sequitur
quilibet homo videt aliquem hominē
ergo aliquis homo videtur a quolibet
homine. posito quod quilibet homo

videat tantū seipsum. ⁊ nullum alium. tūc antecedens est verum. vt patet per eius exponentes. ⁊ consequens falsum. quia eius oppositum est verum scꝫ nullus homo videtur a quolibet homine. sicut patet ꝑ suas singulares. Huic cōiter respōdet satis bene. dicēdo. ꝙ ista nō est sua passiua. qꝛ tā in actiua q̄ꝫ in passiua. oportet terminos eodē modo supponere. Jdeo sic debet argui ꝓ regulā scꝫ oīs hō videt aliquē hoiēꝫ. ergo ab oī homine videt aliquis hō. Promitto tibi denariū. ergo tibi a me ꝓmittit denari⁹ qꝛ nō sequit ꝓmitto tibi denariū. ergo denari⁹ a me ꝓmittit tibi. qꝛ añs potest esse verum ⁊ consequens falsum.

¶ Contra istā regulā scꝫ si oppositū cōsequētis nō pōt stare cū antecedēte eiusdē est cōsequētia bona. ¶ Sed arguit ꝙ nō. qꝛ tūc talis ꝯña valeret. scꝫ ista ꝯña est bona ergo vos estis asin⁹. demōstrādo ꝑ. li. ista cōsequētia ⁊c. eādē cōsequētiā. Si cōcedat cōsequētia. tūc arguitur sic. ista cōsequētia ē bona. ⁊ añs est veꝝ ꝑ cōcessum. ergo ⁊ cōsequēs ⁊ ꝑ illud sequit ꝙ vos estis asin⁹. Si neget. cōtra oppositū cōsequētis nō pōt stare cū antecedēte. tūc stāt ista simul. videlicet ista cōsequētia est bona. ⁊ tñ vos nō estis asinus. Sed cōtra. tunc añs est veꝝ ⁊ cōsequēs falsū. ⁊ ꝙ ista cōsequētia est bona arguit sic. ista cōsequētia est bona. totū añs ē veꝝ. ergo ⁊ cōsequēs scꝫ vos estis asin⁹. ꝙ añs sit veꝝ patet. qꝛ significat ꝑcise ⁊ ꝑmarie ꝙ ista cōsequētia ē bona. ⁊ ita est ꝙ ista cōsequētia ē bona. ⁊ añs ē veꝝ. ergo ⁊ ꝯsequēs est veꝝ. ergo vos estis asin⁹. Premissis alijs rōnib⁹. que ad illud solet dari. Huic respōdet dicendo ꝙ talis modus arguēdi nō valet. videlicet si oppositū cōsequētis nō pōt stare cū añte eiusdeꝫ est ꝯña bona. qꝛ ex pura negatiua nūq̄ꝫ sequit affirmatiua. Sed sophistice loquēdo pōt dici. ꝙ ex q̄libet negatiua sequit vł sequi pōt formaliter vna affirmatiua vt hic. tu. nō es. ergo ista est ꝙ tu nō es. ⁊ sic. de ꝯsimilib⁹. Sꝫ tñ ista ē regula scꝫ si oppositū ꝯñtis nō pōt stare cū añte. seruatis ꝑcise ⁊ ꝑmarie significationibus illa ꝯña est bona. Et si oppositū ꝯñtis pōt stare cū añte. illa cōsequētia tūc nō valet. Sꝫ tūc ad obiectionē cū ponit. q̄rat quid demōstrat ꝑ. li. ista. Et si dicit ꝙ demōstrat tota illa cōsequētia. dicit ꝙ hoc est impossibile. qꝛ ꝑ partē nō potest demōstrari totū cuius est pars.

¶ Cōtra istā regulā scꝫ. a toto copulato ad alterā ei⁹ ptē est ꝯña bona. vt hō ⁊ asin⁹ currūt. ergo hō currit. Sꝫ ꝓbat ꝙ nō valet. qꝛ tūc valeret ista ꝯña scꝫ vos differtis ab hoīe. ⁊ ab asino ergo vos differtis ab hoīe. Sꝫ ista ꝯña nō valet qꝛ añs est veꝝ. vt patet ꝑ suas exponētes. ⁊ ꝯñs falsū. scꝫ ergo vos differtis ab hoīe. Huic cōiter respōdet dicēdo ꝙ illa regula hꝫ intelligi. vbi nulla negatio nec dictio hñs vim negationis. vel includēs in se negationē ꝑcedit totū copulatū. qꝛ in talib⁹ nō tenet. vt nō sequit vos nō estis hō ⁊ asin⁹. ergo vos nō estis hō. ¶ Sed ꝯ istā respōsionē arguitur sic. qꝛ nō sequitur. tu es hoc corpus. ⁊ hec anima. ergo tu es hec anima. quia tunc fores incorruptibilis. quod est falsuꝫ. Et tñ hic arguit a toto copulato ad alterā ei⁹ ptem vbi tñ est nulla negatio nec dictio hñs vim negatiōis. ergo responsio est insufficiēs. Jdeo sic respōdetur. scꝫ. a toto copulato ad alterā ei⁹ partem, qd quidē copulatū tenet diuisiue ⁊ nō collectiue vel cōiūctim. ⁊ illud copulatū nō ꝑcedat aliqua negatio. vel dictio habens vim negationis est cōsequentia bona. Quando tamen arguitur sic. tu es hoc corpus ⁊ hec anima. ergo tu es. hec aīa. Dico ꝙ illud copulatum tenet collectiue. i. in sensu cōposito ⁊ nō diuisiue. i. in sensu diuiso. ideo nō valet ꝯsequētia. Et regła itelligit ꝙ teneat diuisiue.

¶ Contra istā regulam scꝫ a parte disiūcti ad totū disiunctū. est ꝯña bona. vt sortes currit. ergo sortes currit, vł plato cur

rit. Sed ꝙ nõ valet ꝓbaẗ. q2 nõ sequiẗ tu differs ab asino. ergo tu differs ab ho mine vl' ab asino. q2 añs ē verꝫ vt patet ꝑ suꝰ exponētes. Jdō cā breuiloq̇j respōdeo sic. ꝙ regula hȝ intelligi. vbi nlla dictio hñs vim negatiōis p̄cedit illud disiūctū ſȝ in pñti. cū arguiẗ cū isto termio differt arguiẗ huiusmodi. ideo regula nō tenet.

¶ Notādū ē hic ꝙ qñ aliqḋ ꝯfundēẗ ca dit sup copulatū vl' disiūctū. teneẗ copu latim. vl' disiūctim. si nō fiat limitatio ali unde. vt oīs hō vl' asinꝰ ē asinus. Uel sic vos differtis ab hoīe vel ab asino. ⁊ sic de multis alijs.

¶ Cōtra istā regulā scȝ ab vniuersali ad suū singulare sine debito medio nō valet ꝯsequētia. vt nō sequiẗ. oīs hō currit. er go iste hō currit. Sȝ ꝯ istā regulā argui tur sic. q2 bñ sequiẗ oīs sol lucet ergo iste sol lucet. Silr sequiẗ oīs deꝰ est. ergo iste deꝰ est. demōstrādo deū nr̄m. Ad illud q̇ dā sic respōdeẗ dicēdo scȝ ab vniuersali ad suū singulare corruptibile sine debi to medio nō valet ꝯña. sȝ arguendo ab vniuersali ad suū singulare incorruptibi le sine debito medio bñ tenet ꝯña. Sed ista rñsio ē falsa. ⁊ sibiipi repugnans. ꝙ sit falsa ꝓbaẗ. q2 oīs ꝓpositio singularis est corruptibilis. eo ꝙ stat omnē ꝓposi tionē singularē corrūpi. ⁊ ipsi ponūt ali quā ꝓpositionē singularē eē incorrupti bilē. ergo respōsio falsa. Et ꝙ repugnat sibimetipi ꝓbaẗ sic. q2 ex p̄ma pte simul cū vno. vero sequiẗ oppositū scd̾e ptis. Nā sequiẗ ab vniuersali ad suū singula re corruptibile nō valet ꝯña. sed q̄libet singularis ē corruptibilis. ergo nūq̄ȝ ab vniuersali ad suū singulare icorruptibi le sine debito medio est ꝯña bona. qḋ est oppositū scd̾e ptis. Respōdeo sic dicen do ꝙ ab vniuersali affirmatiua ad suum singulare sine debito medio nūq̄ȝ tenet ꝯña de forma. Jn istis tñ scȝ oīs sol lu cet. ergo iste sol lucet. tenet ꝯña de mate ria. siue gr̄a terminorꝫ. ⁊ ita est in oībus singularibꝰ vbi subiectū supponit ꝓ re incorruptibili. ⁊ ad huc in alijs singula ribꝰ scȝ in terminis partitiuis. vt q̄libet istorꝫ sedet. ergo iste istorꝫ sedet. ⁊ vterq3 istorꝫ currit. ergo iste istorꝫ currit. Etiā tenet in terminis siue ꝓpositiōibꝰ īpossi bilibꝰ. vt oīs hō est asinꝰ. ergo iste hō ē asinꝰ. tenet ista ꝯña quocūq3 demōstra to. Et hoc est gr̄a terminorꝫ q2 silis for ma nō tenet in alijs. vt nō sequiẗ. oīs hō albus currit. ergo iste hō albus currit.

¶ Cōtra istā regulā scȝ Si q̄libet singu laris alicuꝰ vniuersalis est vera illa vni uersalis est vera. Sȝ ꝓbo ꝙ nō. ⁊ pono ꝙ nō currāt plures hoīes quā sortes ⁊ plato. Et etiā pono ꝙ ista vniuersalis scȝ oīs hō currit. nō habeat plures singu lares. q̄ȝ istas duas scȝ iste hō currit de mōstrādo sortē. ⁊ iste hō currit dmōstrā do platonē. ⁊ ꝙ oēs alij hoīes sedeant. isto casu posito. Jsta ꝓpositio. s. oīs hō currit. est vniuersalis cuiꝰ q̄libet singula ris est vera. q2 iste due singulares sūt ve re. ⁊ nō habet plures. ergo q̄libet singu laris istiꝰ vniuersalis est vera. Et tñ illa vniuersalis est falsa scȝ oīs hō currit. ⁊ ꝑ casum aliqui hoīes sedēt. ergo nō oīs hō currit. Huic cōiter respōdeẗ dicēdo ꝙ si q̄libet singularis alicuiꝰ vniuersalis est vera. ⁊ illa vniuersalis hȝ tot singu lares quot apta nata est habere. tūc illa vniuersalis est vera. Sȝ contra istud. q2 pono ꝙ oīs hō sedeat. ⁊ q̄libet singula ris istiꝰ vniuersalis. scȝ oīs hō currit. si gnificat secūdarie ꝙ deus est. ⁊ illa vni uersalis significet p̄cise sicut termini p̄ tendūt cōiter. Tūc notū est ꝙ q̄libet sin gularis istius vniuersalis est vera. ⁊ illa hȝ tot singulares quot apta nata ē habe re. ⁊ tñ illa vniuersalis est falsa. ergo re gula nulla. Respōdeẗ ergo sic. ꝙ qñ q̄li bet singularis alicuiꝰ vniuersalis. est ve ra p̄cise ⁊ p̄marie significādo. ⁊ adeq̄te habet tot singulares quot apta nata est habere. tunc illa vniuersalis est vera. Uel respondeatur sic. ꝙ quando cui libet supposito contento sub subiecto

correspondet vna singularis vera. ⁊ sua vniuersalis significat p̄cise ⁊ p̄marie. ⁊ adequare. sicut sue singulares. tunc illa vniuersalis est vera. Et ita expellentur omnes obiectiões conuenienter.

¶ Cõtra istã regulã scȝ Quelibet ꝓpositio affirmatiua cõuertit̃ cũ seipa dictiõe exclusiua addita p̄dicato. sicut iste due ꝓpositiões cõuertũt̃ scȝ hõ est aial. ⁊ hõ est tm̃ aial. Sȝ probat̃ ꝙ nõ. q₂ tũc valeret ista cõsequẽtia scȝ ista ꝓpositio significat sicut est dem õstrãdo istã ꝓpositionẽ. s. hõ ẽ asinꝰ. ergo ista ꝓpositio significat p̄cise sicut est. Et hic arguit̃ p regulã scȝ ab vno cõuertibili ad reliquũ. ⁊ tñ ista cõsequẽtia sic ĩprobat̃. q₂ añs est verꝫ. eo ꝙ significat sicut est. q₂ ista significat ꝙ hõ est aial. ⁊ cõseqũẽs falsũ. q₂ ista significat p̄cise sicut est. q₂ ista significat ꝙ hõ est asinꝰ. ergo cõsequẽs ẽ falsũ. Huic cõiter respõdet̃ dicẽdo ꝙ regula habet intelligi vbi dictio exclusiua addit̃ toti p̄dicato. ſȝ in ista ꝓpositiõe scȝ hec ꝓpositio significat p̄cise sicut ẽ. ista dictio exclusiua nõ addit̃ toti p̄dicato ſȝ parti p̄dicati. q₂ iste terminꝰ significat. ĩcludit in se partẽ p̄dicati scȝ significans debet ergo sic argui. scȝ hec ꝓpositio hõ est asinꝰ. significat sicut est. ergo illa est p̄cise significãs sicut ẽ. Et huic vltimo consentio. videlicet ꝙ requirit̃ ꝙ dictio exclusiua addat̃ toti p̄dicato. ſȝ nõ cõsẽtio parti p̄me. sic ꝙ oĩs ꝓpositio affirmatiua cõuertit̃ cũ seipsa dictiõe exclusiua addita p̄dicato. Sȝ sic dico ꝙ cũ q̃libet ꝓpositiõe affirmatiua in q̃ nõ ponit̃ dictio exclusiua. cõuertit̃ alia affirmatiua cuiꝰ toti p̄dicato addit̃ dictio exclusiua. vt tu es sedẽs. ergo tu es tm̃ sedẽs.

¶ Cõtra istã regulã scȝ a tota disiunctiua ad alterã eiꝰ partẽ nõ valet cõsequentia. Sicut nõ sequit̃ tu es hõ. vel asinus ergo tu es asinꝰ. Sed cõtra. q₂ sequit̃ tu es hõ. vel tu es aial. ergo tu es aial. Et ista cõsequẽtia est bona. ⁊ tñ hic arguit̃ a tota disiũctiua ad alterã eiꝰ partẽ. ergo regula falsa. Huic dicit̃ cõiter ꝙ illũ allegatũ pro regula nõ est regula generalis. q₂ fallit quinqȝ modis vt in cõsequentijs patet. ¶ Contra istã regulã scȝ a parte copulatiue ad totã copulatiuã nõ valet cõsequẽtia. q₂ nõ sequit̃ vos estis hõ. ergo vos estis homo ⁊ vos estis asinus. Sȝ cõtra q₂ sequit̃ bñ vos estis hõ ergo vos estis hõ ⁊ vos estis aial. ⁊ tñ hic arguit̃ a parte copulatiue ad totã copulatiuã. ergo regula falsa. Huic dicit̃ ꝙ illud allegatũ ꝓ regula nõ est regula. ſȝ tenet quinqȝ modis vt dictũ est priꝰ in cõsequẽtijs sicut dictũ ẽ de disiũctiua p̄dicta. ¶ Cõtra istã regulaȝ scȝ a tota disiũctiua ad alterã eiꝰ partẽ. cũ opposito vniꝰ partis. est cõsequẽtia bona. Sȝ arguit̃ ꝙ nõ. q₂ tũc ista cõsequẽtia esset bona. scȝ vos estis asinꝰ. vł vos estis asinus. ſȝ vos nõ estis asinꝰ. ergo vos estis asinꝰ Et hec cõsequẽtia nõ valet. q₂ totũ añs ẽ verꝫ. ⁊ cõsequẽs falsũ. ergo regula falsa. ¶ Circa illud cõsiderãt̃ due rõnes. quaꝝ vna dicit ꝙ regula hȝ intelligi vbi illa disiũctiua nõ fit ex duobꝰ cõtradictorijs. nec ex ꝓpositiõibꝰ repugnãtibꝰ. vel vbi nõ fit mutatio ex parte rei.

¶ Alia rõ dicit ꝙ hic nõ arguitur a tota disiũctiua ad alterã eiꝰ partẽ cũ opposito vniꝰ partis. Et cã est q₂ arguit̃ ad eãdẽ partẽ. cuiꝰ oppositũ sumit̃ in minori. Sȝ mihi videt̃ ꝙ notãda est diuersitas inter tales ꝓpositiones. scȝ hic arguit̃ a tota disiũctiua cũ ꝯtradictorio vniꝰ partis ad alterã eiꝰ partẽ q̃ꝝ p̄ma ẽ ꝯa i obiectiõe p̄us facta. ⁊ regula falsa.

¶ Cõtra istã regulã. scȝ ab inferiori ad suũ superiꝰ. sine negatiõe ⁊ sine distributiõe. ⁊ sine aliquo habẽte vim negatiõis vel distributiõis ẽ ꝯña bona. Sȝ ꝓbat̃ ꝙ nõ. q₂ tũc seqret̃ ꝙ necessariũ eẽt impossibile q₂ hoc ẽ necessariũ. s. aial ẽ hõ ⁊ hoc ẽ ĩpossibile. ergo necessariũ ẽ ĩpossibile. Et ꝙ illud sit necessariũ ꝓbat̃ sic q₂ ista cõsequẽtia est bona. scȝ homo est aial. ergo aial est hõ. ſȝ totũ añcedẽs est

vez ergo ⁊ cõseq̄uẽs. ⁊ ꝙ cõsequẽtia sit
bona patet. ꝑ ɔuersionẽ simplicẽ. ⁊ ꝙ cõ
sequẽs sit impossibile ꝓbatur sic. q2 ista
significat sicut ipossibile est eẽ. ergo ⁊c.
Añs ꝓbaṯ sic q2 ista significat aīal esse
hominẽ. ⁊ aīal eẽ hoīez est ipossibile q2
asinū esse hoīez est ipossibile. ⁊ oīs asin⁹
est aīal. ergo ⁊c. ɔsequẽtia patet ꝑ regu
lā p̄dictā. Huic cōiter respondeṯ ꝙ re
gula intelligiṯ. vbi inferi⁹ ⁊ superi⁹ tenẽ
tur significatiue. i. ꝑsonaliter ⁊ nõ mate
rialiter. Sz contra in hoc exẽplo p̄dicto
teneṇṯ inferi⁹ ⁊ superi⁹ significatiue. vt
apparet. ergo hec respõsio insufficiens.
Jdeo dico ꝙ in isto argumẽto p̄dicto nõ
arguiṯ ab inferiori ad suū superi⁹ sine a
liquo ipedimẽto. Et cū arguiṯ sic. asinū
eẽ hoīez est ipossibile. ⁊ oīs asin⁹ ē aīal
ergo aīal esse hoīez est ipossibile. Dico
ꝙ arguiṯ cū impedimẽto. q2 ista dictio
ipossibile. hz i se vim negatiōis realiter
p̄cedẽs si sumaṯ in sensu cõposito. q2 tūc
idẽ est dicere aīal eẽ hoīez est ipossibile
⁊ ipossibile est hoīez eẽ aīal. ⁊ sic est fal
sa. Si aūt sumaṯ in sensu diuiso. sic ē ve
ra ⁊ hz resolui sic scz hoc eẽ hoīez est im
possibile demõstrãdo asinū. ⁊ hoc ē aīal
ergo aīal esse hoīez est impossibile.

¶ Contra istā regulā scz ab inferiori ad
suū superi⁹ cū negatiōe postposita ē cõ
sequẽtia bona. Sz ꝓbo ꝙ nõ. q2 tūc seq̄
reṯ ꝙ hec cõsequẽtia foret bona. scz oīs
hõ nõ currit. ergo oē aīal nõ currit. sed
hec cõsequẽtia nõ valet. q2 cõuertiṯ cū
ista scz nihil qḋ est hõ currit ⁊ nullū aīal
currit. ⁊ ista consequẽtia nõ valet. ergo
nec prior cõsequẽtia. Huic forte respon
detur sic. ꝙ cõsequẽtia nõ valet sine de
bito medio. Sz tūc arguiṯ sic cū debito
medio scz oīs hõ nõ currit. ⁊ oīs hõ est
aīal. ergo oē aīal nõ currit. ⁊ ista conse
quẽtia nõ valet sicut nec p̄or. ⁊ tñ argui
tur cū debito medio. Jdeo respõdeṯ sic.
Arguẽdo ab inferiori ad suū superi⁹. cū
negatiōe postposita. vbi nec inferi⁹ nec
superi⁹. p̄cedit negatio nec dictio hñs
vim negatiōis. cū sufficiẽti medio est cõ
sequẽtia bona. Sz in p̄ori argumẽto ar
guebaṯ cū dictione hñte vim negatiōis
p̄cedẽte. tā inferi⁹ q̄z superi⁹ iō nõ valet.

¶ Cõtra istā regulā scz si sit aliqua cõse
quẽtia bona ⁊ formalis. cui⁹ añs est ve
rū. cõsequẽs illi⁹ ɔsequẽtie erit vez. Sz
probo ꝙ nõ. q2 ista cõsequẽtia est bona
⁊ formalis. scz iste hõ currit. ergo aliq̄s
hõ currit. quocūq3 demõstrato. ⁊ pono
ꝙ añs isti⁹ cõsequẽtie significet deū eẽ.
⁊ cõsequẽs ꝙ hõ est asin⁹. tūc patet añs
esse vez. ⁊ cõsequẽs falsū. Huic cõiter
respõdeṯ. ꝙ regula intelligitur vbi añs
⁊ cõsequẽs significāt p̄cise ⁊ p̄marie. et
vbi cõsequẽtia nõ significat aliter q̄z ex
cõpositiōe añtecedẽtis ⁊ cõsequẽtis. Sz
cõtra hoc arguitur sic. ⁊ pono ꝙ ista cõ
sequẽtia. scz hõ est. ergo aīal est. tā sit ⁊
nū q̄z post hoc erit. nec ꝙ erit añs illius
cõsequẽtie. nec cõsequẽs. ⁊ ꝙ ta añs q̄z
cõsequẽs significẽt p̄cise ⁊ p̄marie. tūc
ista consequẽtia est bona ⁊ formalis. ⁊
añs ⁊ cõsequẽs significāt p̄cise ⁊ p̄ma
rie. ⁊ cõsequẽtia ex cõpositiōe eorūdem
vt suppono. ⁊ tñ hoc erit falsū. ꝙ conse
quẽs isti⁹ cõsequẽtie erit vez q2 ꝑ casū
consequẽs nõ est. nec erit isti⁹ cõsequen
tie. Jdeo respõdeo sic. Si sit aliq̄ conse
quetia bona ⁊ formalis. cui⁹ cõsequẽtie
añs est vez significãdo p̄cise ⁊ p̄marie.
⁊ etiā cõsequẽs eiusdẽ cõsequẽtie. signi
fic et p̄cise ⁊ primarie. tunc consequens
illi⁹ consequẽtie erit verū. aliter non.

¶ Contra istā regulā scz a negatiua de
p̄dicato finito cū cõstãtia sui subiecti ad
affirmatiuā de p̄dicato infinito est conse
quẽtia bona. vt sic arguẽdo. scz tu nõ es
currẽs. ⁊ tu es. ergo tu es non currens.
Sed ꝓbo ꝙ regula fallit. ⁊ pono ꝙ oīs
ꝓpositio hz contradictoriū. Tūc ista ꝓ
positio est falsa. scz oīs ꝓpositio ē vera
cui⁹ cõtradictoriū ē falsū. q2 sequiṯ oīs
ꝓpositio ē vera cui⁹ cõtradictoriū ē fal
sū ergo oīs ꝓpositio ē v̄a. ista ɔsequẽtia
patet. q2 arguiṯ ab inferiori ad suū sup̄i⁹.

a parte ꝑdicati cū distributiōe affirma
tiua addita subiectis eodem modo sicut
hic. scz oīs hō currit. ergo oīs hō moue
tur. Ideo forte negetˀ ista propositio scz
oīs propositio ē vera cuiꝰ cōtradictoriū
est falsū. qꝛ sic est negāda. Et tūc ad eiꝰ
oppositū scz aliq̄ propositio ē vera cuiꝰ
ↄtradictoriū est falsū. Et ꝙ ista sit vera
probatˀ sic. ista propositio non est vera.
cuiꝰ ↄtradictoriū est falsū. ⁊ ista est aliq̄
propositio. ergo aliq̄ propositio nō ē ve
ra cuiꝰ cōtradictoriū est falsū. demōstrā
do istā propositionē hō est asinꝰ. ⁊ tunc
sic. aliq̄ propositio nō est vera. cuiꝰ ↄtra
dictoriū est falsū. ⁊ aliq̄ propositio ē. er
go aliq̄ propositio est nō vera. cuiꝰ ↄtra
dictoriū est falsū. Et tūc vltra. aliq̄ pro-
positio est nō vera cuiꝰ cōtradictoriū ē
falsū. ergo aliq̄ propositio est falsa cuiꝰ
cōtradictoriū est falsū. qd̄ est īpossibile.
qꝛ sic sequeretˀ ꝙ duo cōtradictoria eēnt
simul falsa. ergo ⁊c̄. Huic cōiter respon
detˀ sic. admittēdo casū. ⁊ negādo ꝙ oīs
propositio est vera. cuiꝰ ↄtradictoriū ē
falsū. Et cōcedēdo ꝙ sequitˀ oīs propo
sitio est vera cuiꝰ cōtradictoriū est falsū
ergo propositio est vera ꝑ regulā allega
tā. Et cōcedatˀ hec propositio scz aliq̄ ꝓ
positio nō est vera cuiꝰ cōtradictoriū est
falsū. Et cū arguitˀ sic. aliq̄ propositio
nō est vera cuiꝰ cōtradictoriū est falsuz.
ergo aliq̄ propositio est nō vera cuiꝰ cō-
tradictoriū est falsū. Tūc ad regulā ē di
cendū ꝙ regula habet intelligi. qn̄ subie
ctū ⁊ ꝑdicatū sūt termini simplices. Sz
respōdeo alio mō. cōcedēdo ꝙ regula te
net in cōpositis subiectis sz in ꝑdicatis
cōpositis aliqn̄ tenet ⁊ aliqn̄ nō. vt in ali
quibꝰ particularibꝰ tenetˀ. vt nō sequitˀ
in aliquo loco tu nō es hō. ⁊ in aliquo lo
co tu es. ergo in aliquo loco tu es nō hō
Et in quibusdā particularibꝰ tenet be-
ne. vt sic dicēdo aliq̄ propositio nō ē ve
ra cuiꝰ cōtradictoriū ē falsū. ⁊ aliq̄ ꝓpo
sitio ē. ergo aliq̄ ꝓpositio ē nō vera cuiꝰ
cōtradictoriū est falsū. cōcedo cōseque-
tiā ⁊ cōsequēs. Tūc ad argumētū. aliq̄
ꝓpositio nō ē vera cuiꝰ cōtradictoriū ē
falsū. ergo aliq̄ propositio est falsa cuiꝰ
cōtradictoriū est falsū. negetˀ argumētū
et si dicatˀ ꝙ isti duo termini cōuertūtˀ. s.
nō verū ⁊ falsū nō sequitˀ ꝙ isti duo termi
ni ↄuertūtˀ. s. nō verū cuiꝰ cōtradictoriū ē
falsū. Et falsū cuiꝰ cōtradictoriū ē falsū
qꝛ nō se mutuo īferūt. respectū cuiuscūqꝫ
verbi. ¶ Cōtra istā regulā scz negatio
postposita ⁊c̄. facit ꝓpositionē equipol
lere illi ꝓpositioni q̄ priꝰ fuit eiꝰ contra-
ria. Probo ꝙ nō. qꝛ tūc sequitˀ ꝙ nullū
aīal est. ⁊ hoc sic sequitˀ. nullū aīal aīal
est. ergo nullū aīal est. cōsequētia patet
qꝛ ex opposito cōsequētis seq̄tur opposi
tū antecedētis. Antecedēs ꝓbatur sic.
qōlibet aīal. aīal non est. ergo nullū aīal
aīal est. patet cōsequētia ꝑ regulā scz ab
equipollēte ad suū equipollēs. Et ante-
cedēs ꝓbatur sic inductiue. scz hoc aīal
aīal nō est. ⁊ hoc aīal aīal nō est. ⁊ sic de
singulis. ⁊ etiā ꝓbatur. qꝛ hoc aīal. s. hō
asinꝰ nō est. ⁊ hoc aīal scz equꝰ. asinꝰ nō
est. ⁊ sic de singulis. Ad hoc sic respōde
tur dicēdo. ꝙ in vniuersali affirmatiua ⁊
in vniuersali negatiua negatio īmediate
postposita subiectū distributū. facit pro
positionē equipollere illi ꝓpositiōi. q̄ ꝑ
us fuit eiꝰ cōtraria. ante aduentū illiꝰ ne
gatiōis. sz sic nō est hic. scz qōlibet aīal
aīal nō est. nō equipollet huic. nullū aīal
aīal est. qꝛ oportet ꝙ immediate postpo
natur toti subiecto distributo. sz sic nō ē
hic ergo ⁊c̄. Et si petatur q̄ equipollet
huic scz nullū aīal aīal est. dicatur ꝙ ista
scz qōlibet aīal nō aīal est. ¶ Itē cōtra
eandē regulā arguitur sic. scz tātū aīal ē
iste hō. ergo aīal est iste hō. ⁊ nihil aliud
ab aīali est iste hō Tūc sic nihil aliud ab
aīali est iste hō ergo nihil nō idem aīali
est iste hō. cōsequētia sic patet. qꝛ ex op-
posito cōsequētis sequitur oppositū an-
tecedētis formaliter. ergo cōsequētia bo
na. nā seq̄tur aliqd̄ nō idem aīali. est iste
homo. ⁊ oē tale ē aliud ab aīali. ergo ali

ıd ab animali est iste homo. cõsequens est falsum ergo ⁊ antecedēs. ergo oppositū antecedentis est verū. scꝫ. hoc nihil non idē animali est iste homo. Tūc arguitur sic nihil non idem animali est iste homo. ergo omne idem animali est iste homo. cõsequentia patet. quia negatio postposita signo ⁊ subiecto. facit propositionem equipollere illi propositioni que prius fuit eius contraria. Tunc ultra omne idē animali est iste hõ. ergo omne animal est iste hõ. asinus est animal. ergo asinus est iste homo. Pro isto dicitur ꝙ ad hoc ꝙ negatio postposita faciat propositionem equipollere ⁊c. oportet ꝙ negatio immediate postponatur toti subiecto distributo. sed sic nõ est hic. ergo ⁊c. Sed dicitur ꝙ isti ꝓpositioni. scꝫ omne idē animali est iste hõ equipollet ista ꝓpositio scꝫ nihil idē animali non est iste homo. que est falsa.

¶ Contra istā regulā. scꝫ Omnis propositio de contingenti ad utrūlibet habet converti per oppositas qualitates. ita ꝙ affirmativa cõuertatur in negativam et econtra. ut sic. cõtingit regem sedere. ⁊ contingit nullū regem sedere. sed cõtra. Et capiat̄ ista. scꝫ. nullū mouēs ē homo. ista est contingēs ad utrūlibet. q2 ista. scꝫ nullū mouēs ē homo. significat primarie sicut potest esse. vel nõ esse indifferenter. ergo ⁊c. Et tamen nõ sequitur contingit nullū mouens esse hominem. ergo contingit omne mouens esse hominē. et ista cõsequentia nõ valet. q2 antecedens est impossibile. naꝫ necessariū est aliquod mouēs non esse hominē videlicet celū ⁊c. Huic respondetur cõcedēdo reglaꝫ ꝓ dictā. ⁊ ꝯcedēdo hanc ꝓpositionē. s. ꝯtingit nullū mouēs esse hoīeꝫ ⁊ dico ꝙ nõ oportet ꝙ illa ꝯuertatur in vniuersalē. sꝫ sufficit ꝙ cõuertat̄ in pticularē sic dicēdo. s. cõtingit nulluꝫ mouēs eē hoīeꝫ. ergo ꝯtingit aliqd̄ mouēs eē hoīeꝫ. ⁊ hoc ꝯcedo. Sꝫ ꝯ istā responsionem arguit̄ dupliciter. Primo sic. Aliq̄ ꝓpositio de cõtingēti ad utrūlibet nõ hꝫ ꝯuerti ꝑ oppositas q̄litates ut ista. s. ꝯtingit te sedere. q2 nec ꝯuertit̄ ꝑ affirmativas nec ꝑ negativas. nec ꝑ affirmativā nec ꝑ negativā. nec sic de ceteris. ergo nõ hꝫ cõuerti ꝑ oppositas q̄litates. id ē. ꝑ negativas. ergo ⁊c. Secūdo sic. ista responsio ꝯcedit hãc ꝓpositionē. s. ꝯtingit nullū mouēs eē hoīeꝫ. Sꝫ cõtra. necesse ē aliqd̄ mouēs eē hominē q2 necesse ē hoīeꝫ eē. ⁊ si hõ sit. mouet̄. alterative. augmētative. diminutive. vel loci mutatiõe. q2 aliq̄ pars hoīs sic mouet̄. ergo hõ sic mouet̄. ergo prior responsio falsa. Ideo sic respõdeo. q2 sic intelligit̄ regla. s. oīs ꝓpositio de cõtingēti ad utrūlibꝫ hꝫ ꝯuerti ꝑ oppositas q̄litates idē ꝑ oppositā q̄litatē. ⁊ sic cõuertit̄ hec scꝫ. ꝯtingit regē sedere. ergo ꝯtingit nullū regē sedere. ⁊ similia. Sꝫ hoc nõ est verū de virtute sermõis. s. ꝙ ista cõuertat̄ ꝑ oppositas q̄litates. sꝫ sufficit ꝙ cõuertat̄ ꝑ oppositā q̄litateꝫ. Sꝫ tñ nego istā. s. cõtingit nullū mouēs eē hominēꝫ Sꝫ si sit aliq̄ talis vniuersalis de cõtingēti ad utrūlibꝫ q̄ debꝫ ꝯuerti ꝑ oppositā q̄litatē. sufficit illā cõuerti in pticularē sicut dictū est superi⁹. Et nota ꝙ converti ꝑ oppositas q̄litates est ꝙ ad propositione cõuersaꝫ sequit̄ alia ꝓpositio cū mõ sinonomo ⁊ dicto opposito. ut cõtingit ad utrūlibet me sedere. ⁊ cõtingit ad utrūlibꝫ me nõ sedere ⁊ sic est regula vera. ¶ Cõtra istā regulā. s. Quicūqꝫ dicit̄ possibile. eidē dicit̄ ⁊ cotingens. Sꝫ cõtra. q2 ex ista sequit̄ ꝙ ꝓpositio necessaria. est ꝓpositio cõtingēs. Probatur sic. Et capio istā ꝓpositionē. s. deus est. Ista ꝓpositio est necessaria. ⁊ ꝑ consequēs est possibilis. Ultra. ista ꝓpositio est possibilis. ergo ista ꝓpositio ē contingēs. cõsequentia patet ꝑ regulam ꝓdictā. ergo regula falsa. Huic dicit̄ ꝙ contingēs dicit̄ dupliciter. scꝫ. ꝯtingēs valēs ad opposita. et cõtingēs nõ valēs ad opposita. Cõtingēs valēs ad opposita

est cõtingens ad vtrũlibꝫ. sicut ista scꝫ.
tu sedes. ⁊ sic de alijs. quaꝝ vtrãqꝫ par
tẽ cõtradictionis sepius cõtingit eueni-
re. ¶ Cõtingẽs nõ valẽs ad opposita ẽ
necessariũ. ut ista deus est. ⁊ nullꝰ hõ ẽ
asinus. Ideo isto vltimo mõ ꝯcedit̃. ꝙ
necessariũ est ꝯtingẽs. sꝫ neget̃ ꝙ neces
sariũ ẽ contingẽs ad vtrũlibet. qꝛ nõ se-
quit̃ hoc ẽ cõtingẽs dmõstrato necessa
rio. ergo hoc põt eẽ verũ ⁊ hoc põt esse
falsuꝫ. ꝑcise ⁊ ꝑmarie significãdo. sꝫ so-
lũ tenet cõsequẽtia de cõtingenti secun-
do mõ dicto. ideo ⁊c. ¶ Cõtra istã re-
gulã. scꝫ. Ab exclusiua ad suũ ꝑiacẽs ẽ
cõsequentia bona. ut tm̃ hõ currit. ergo
hõ currit. Probat̃ ꝙ nõ. qꝛ si hec regu
la esset vera seq̃ret̃ ꝙ hec ꝯña esset bo-
na. s. tm̃ nõ oĩs hõ currit. ergo nõ oĩs hõ
currit. cõsequẽtia patet ꝑ regulã dictaꝫ
prius. Et ꝙ illud sit ꝑiacẽs. ꝓbat̃. quia
preiacẽs exclusiue est illud qd̃ remanet
dẽpta dictione exclusiua. sed hoc rema-
net videlicet. nõ oĩs hõ currit. ergo hoc
est preiacens istius exclusiue. Et ꝙ ista
ꝯña valet probatur sic. ⁊ pono istũ ca-
suꝫ. ꝙ oĩs hõ currat. ⁊ vnus asinus simi
liter. iã asĩs ẽ veꝝ. s. tm̃ nõ oĩs hõ currit
qꝛ omne currẽs est nõ oĩs hõ. ergo tan-
tũ nõ oĩs hõ currit. Hec ꝯsequẽtia patet
ab vniuersali ad suã exclusiuã. ⁊ antece
dẽs ẽ verũ ergo ⁊ cõsequẽs. Et ꝙ cõse
quẽs ꝑmũ sit falsuꝫ. videlicꝫ nõ oĩs hõ
currit. ⁊ repugnãs casui patꝫ. eo ꝙ non
est verius dare cõtradictoriũ vel oppo
situ alicuius ꝓpositiõis q̃ꝫ ꝑponere ne
gationẽ toti ꝓpositioni. vel delere illaꝫ
si ꝑposita fuerit. ut sic dicẽdo. oĩs homo
currit. ⁊ nõ oĩs homo currit. Ista repu
gnãt ⁊ nõ sunt ab eodẽ cõcedẽda. ⁊ hoc
infra idẽ tẽpus obligationis. Huic cõi-
ter rñdet̃ cõcedẽdo regulã in casu posi-
to. videlicet ꝙ oĩs hõ currit. Cõcedatur
hec cõsequẽtia ⁊ cõsequẽs. s. tantũ non
oĩs hõ currit. ergo nõ omnis hõ currit.
Et qñ dicit̃ ꝙ cõsequẽs ẽ cõtradictoriũ
vel oppositũ casus. eo ꝙ non est verius
dare cõtradictoriũ ⁊c. Dicat̃ ꝙ ista ne
gatio. nõ. i cõsequẽte nõ negat verbũ ni
si solũ istũ terminũ. s. oĩs homo. quẽ ter
minũ illa negatio infinitat. ideo i ꝑmo ca
su ꝙ oĩs hõ currat. ⁊ ꝙ vnꝰ asinꝰ currat
ꝯcedat̃. ꝙ oĩs hõ currit. ⁊ silr̃ ꝙ nõ oĩs
hõ currit. Et hec duo significãt ꝙ ali-
quid qd̃ nõ ẽ oĩs hõ currit. ⁊ hoc ẽ veꝝ
qꝛ asinus currit. ⁊ asinus est aliq̃d quod
nõ ẽ oĩs hõ. ergo aliq̃d ꝙ nõ est oĩs hõ
currit. Sequendo tamẽ prius dicta ali-
ter respondeo in casu posito. ꝙ oĩs hõ
currit ẽ dubitãda. s. tm̃ nõ oĩs hõ currit
ergo nõ oĩs hõ currit. Et causa est ista.
vtrũ iste terminꝰ. non. in ꝯñte teneatur
negatiue. ita ꝙ negat totũ subsequẽs vł
solũmodo infinite. ita ꝙ negat solũ istũ
terminũ. scꝫ oĩs hõ ipsuꝫ infinitando.
Si ꝑmo modo cõsequẽtia nõ valet nec
arguit̃ ꝑ regulã. Sꝫ si scdo mõ bñ valet
ꝯña. qꝛ arguit̃ ꝑ regulã. Et in tali casu
prius posito cõcedat̃ cõsequẽtia ⁊ cõse
quẽs. ⁊ si dictũ fuerit ꝙ cõsequẽs ẽ op-
positũ casus. qꝛ negatio ꝑponitur. nege
tur illud sed ẽ vna ꝓpositio ei cõsimilis
in voce in qua. li. nõ. nõ negat totã pro-
positionẽ. ¶ Nota ꝙ ista ꝓpositio non
oĩs homo currit. põt dupliciter ꝓbari.
Uno mõ si. li. nõ teneat̃ infinite hꝫ resol
ui. sicut sit infinita. ut nõ oĩs hõ currit sic
resoluit̃ hoc currit. ⁊ hoc ẽ nõ oĩs hõ. er
go nõ oĩs hõ currit. Si. li. nõ teneat̃ ne-
gatiue equipollet huic. s. aliq̃d qd̃ ẽ hõ
nõ currit. ⁊ tũc habꝫ resolui. qꝛ subiectũ
supponit ꝓ re existẽte. Et sic patꝫ regu
la. blasio barradas. ¶ Cõtra istã regu
lã. s. Ab oĩbus singularibꝰ sufficienter
sũptis. ad coꝝ vniuersale ẽ ꝯña bona.
Sꝫ ꝓbo ꝙ nõ. qꝛ tũc seq̃ret̃ ꝙ ista ꝯña
foret bõa. s. hoc istoꝝ eẽ veꝝ ẽ possibile
⁊ hoc istoꝝ eẽ verũ ẽ possibile. ⁊ nõ sũt
plura istoꝝ. ergo vtrũqꝫ istorũ eẽ veruꝫ
est possibile. demõstrãdo p. li. istoꝝ. ista
duo ꝯdictoria. s. rex sedet. ⁊ nullꝰ rex se
det. qꝛ hic arguit̃ ꝑ regulã. Et ꝙ conse
quentia nõ valet ꝓbat̃ sic. qꝛ añs est ve

fũ ⁊ ꝯñs falsũ. s. vtrũq; istoꝝ esse veꝝ
est possibile. q2 vtrũq; istoꝝ eẽ veꝝ. est
impossibile. q2 talis ꝓpositio est impos
sibilis. s. vtrũq; istoꝝ esse veꝝ q̃ ꝑcise ⁊
primarie significat istoꝝ esse verũ. ergo
ꝑ ꝯñs nõ possibile. Jdeo ꝓ isto dicit̃ cõ
muniter. ꝙ regula intelligit̃ in simplici
bus ⁊ in meris singularib⁹ ꝓpositioni-
bus q̃ nõ sunt ꝓpositiões modales. cu
iusmodi sunt iste. s. hoc istoꝝ esse veruz
est possibile. ⁊ hoc istoꝝ esse verũ ẽ pos
sibile. Cõsequẽtia patet de istis termi-
nis. s. istũ hoiem currere est possibile. et
istũ hominẽ currere ẽ possibile. ⁊ sic de
singulis. ergo oẽm hoiem currere ẽ pos
sibile. Pro isto dicit̃ ꝙ cõsimili mõ sol-
uitur ista regula ❡ Cõtra istã responsi-
onẽ arguit̃ sic. ab oibus singularib⁹ suf
ficienter sũptis q̃n nec vniuersalis nec
singularis sunt ꝓpositiões modales te
net cõsequentia. q2 si ponatur ꝙ hec vni-
uersalis. scz ois hõ currit. nõ hz plures
singulares q̃z istas duas scz iste hõ cur
rit demõstrãdo sortẽ. ⁊ iste hõ currit de
mõstrãdo platonẽ ⁊c. Jdeo dr̃ ꝙ hec ẽ
vera. s. ꝙ q̃n arguit̃ ab omnibus singula
ribus sufficiẽter sũptis ad eoꝝ vniuer-
sale. vbi nec vniuersale nec sua singula
ria sunt ꝓpositiões modales. ⁊ cuilibet
supposito subiecti correspõdet vna sin-
gularis oibus illis, cũ vniuersale ꝑcise
⁊ primarie significantib⁹ est cõsequen
tia bona. ⁊ sic de alijs. ❡ Contra istã
regulã. s. Jn oi ꝯña bona ⁊ formali quic
quid sequit̃ ad ꝯñs sequit̃ ad añs. Sed
cõtra. q2 talis cõsequẽtia est bona. s. qua
drupedale est. ergo bipedale est. quia ad
ꝯñs sequitur bipedale est. ergo pedale
est maria sua medietas qd̃ nõ sequit̃ ad
añs. ❡ Respondeo ibidẽ cõccdẽdo re-
gulã ⁊ cõcedendo ꝙ ꝯñs istius ꝯñe. scz.
bipedale ẽ. ergo pedale ẽ maria sua me
dietas. sequit̃ ad istã q̃d rupedale ẽ. Et
cũ arguit̃ contra. nõ sequit̃ q̃drupedale
est. ergo pedale est maria sua medietas.
quia antecedẽs est verũ ⁊ cõsequẽs fal

sum. ❡ Dicit̃ igit̃ ibidẽ demonstrando
ꝑ. li. sua bipedale. ⁊ tenendo li sua relati
ue est ꝯña bona. Sz referẽdo ad q̃dru-
pedale. ꝯña nõ tenet. nec est eadẽ ꝓposi
tio q̃ sequit̃ ad hoc cõsequẽs. s. bipedale
sed solũ sunt similes. in voce ⁊ nõ in si-
gnificatione. Sed isti respõsioni nõ om
nino cõsentio. q2 abutitur termino. No
tũ enim est cuilibet ꝑfecto grãmatico in
telligenti. ꝙ si ꝓferat̃ talis ꝓpositio. s.
sortes currit ⁊ suus filius sedet. ꝙ. li. su-
us ita nõ ponit̃ demõstratiue sed poti⁹
relatiue ⁊ possessiue. vbi ergo ponitur
iste terminus suus. ipz teneri demõstra
tiue vsurpat̃ grãmatica. stat tñ. li. suus.
demõstratiue q̃nq; sed hoc ẽ cũ ꝑcedat
añs. ut in tali ꝓpositiõe. s. su⁹ fili⁹ cur-
rit demõstrãdo sortẽ. Dico ergo ꝙ satis
ꝓbabile ẽ glosari illã reg̃laz sic. s. ꝙ q̃n
illd̃ qd̃ seq̃t̃ ad añs nõ variat̃ in signifi-
catiõe ꝑ adiũctionẽ ad añs in ꝯña facta
ex talib⁹ ꝓpositiõib⁹. et sic de terminis
relatiuis tenet ꝯña g̃ñaliter sicut i ꝓposi
to. põt etiã ꝓbabiliter sustineri sentẽtiã
ꝑ̃oris rõnis posito ꝙ hec determinatio
s. su⁹ nõ teneat̃ relatiue. tñ alia via ẽ se-
curior ⁊ minus apparẽs inconueniẽs.
❡ Cõtra istã reg̃laz. A tota copulatiua
ad alterã ei⁹ ꝑtẽ est ꝯña bona. ut sortes
currit ⁊ plato currit. ergo sortes currit.
Sz ꝙ nõ tenet generaliter arguit̃ sic q2
nõ seq̃t̃. aliquãtũ sortes videt ⁊ tm̃ pla
to videt. ergo tm̃ plato videt. posito ꝙ q̃
libet videat pedale ⁊ nõ plus patz ꝙ añs
ẽ veꝝ ⁊ ꝯñs falsũ. ut patet ꝑ ei⁹ exponẽ
tes. ⁊ hic arguit̃ ꝑ reg̃laz. ergo reg̃la fal
sa. Huic respõdet̃ distiguẽdo istã ꝯñaz
ꝓpter equocationẽ isti⁹ termini tm̃. nã
si sumat̃ dmõstratiue ⁊ nõialiter i ꝯñte
sic in añte. ẽ ꝯña bona nec tũc ꝯñs ẽ fal
sum. q2 sic nõ ẽ exclusiua nec hz exponẽ
tes. si aũt in ꝯñte capiat̃ exclusiue ꝑma
ꝯña nõ valet. nec arguit̃ ꝑ regulã. iz po
tius fit fallacia ꝯñtis. ⁊ illa magis po-
test assignari.

Finiũt obiectiões cõsequẽtiaꝝ.

Circa hunc textum tactũ i libro perihermenias. De quolibet dicit affirmatio vel negatio sed de nullo eorum ambo. Et primo quero istam questionẽ. scz. Utrum sit aliqua consequẽtia bona τ formalis q̃ de se nõ valet. et est cõcedenda. Tunc arguo sic Ista ꝯsequẽtia est bona. qddã albũ nõ est coloratũ. ergo quoddã coloratũ nõ ẽ nõ albũ. Hec est bona τ hec eadẽ nõ valet. ergo cõsequentia bona est nõ bona. ꝙ hec sit bona. patet quia arguit a convertente ad suam cõversam in conversione p cõtrapositionẽ. ergo ista cõsequentia est bona. τ ꝙ nõ valet probat. Et pono ꝙ nullũ albũ sit in mundo. tunc antecedẽs est verũ. scz. quoddã albũ est coloratũ. quia eius cõtradictoriũ est falsum scz omne albũ est coloratũ. q2 nullũ albũ est per casum. Et ꝙ cõsequẽs sit falsum arguitur sic. eius contradictoriũ est verũ. ergo τc. scz. omne non coloratũ est nõ albũ. ut patet per eius exponentes.

¶ Ad hoc respõdet generaliter ꝙ cõversio ꝓpositionũ ꝑticulariũ per cõtrapositionẽ non est trahenda in cõsequentiã q2 nunq̃ valet argumẽtũ in ꝓpositionibus ꝑticularibus negativis cõversis ꝑ cõtrapositionẽ. nisi qñ antecedẽs est impossibile τ cõsequẽs est necessarium Unde non sequit quidã hõ non est currens. ergo quoddã non currens nõ ẽ nõ homo masculus. posito ꝙ nullus homo masculus sit. Improbet ista cõsequẽtia sicut prius. vel prior. Sequit tamẽ hõ nõ est aĩal. ergo quoddã nõ aĩal non est nõ homo. nõ tñ sequitur gratia conversionis. sz q2 antecedẽs est impossibile. Et cõformiter de alijs est dicẽdũ. In universalibus tamẽ affirmativis conversis per cõtrapositionẽ tenere credit generaliter argumẽtũ. ꝓterq̃z in universalibus de terminis trãscendẽtibus. cuius modi sunt isti. scz. ens. res. vnũ. aliud. at bene sequit. scz. omne albũ est coloratũ ergo nõ coloratũ est nõ albũ. Nõ tamẽ sequitur omne ens est ens. ergo oẽ non ens est non ens. propter causam predictã. Et sic patet generaliter q̃liter de talibus est dicẽdũ. ¶ Secundo arguit sic. Hec cõsequẽtia ẽ bona. scz. exclusũ ẽ exclusũ. τ nihil aliud q̃z exclusũ ẽ exclusũ ergo tñ exclusũ est exclusũ. Hec cõsequentia ẽ bona τ hec eadẽ nõ valet. ergo τc. ꝙ sit bona ꝓbat. q2 arguitur ab exponẽtibus ad expositũ. Et similiter cõsequẽs est necessariũ sicut τ sua universalis. videlicet omẽ exclusũ est exclusũ τc. Et ꝙ nõ valet probat. q2 in omni exclusiva affirmativa vera ꝑdicatũ vere dicit d̓ subiecto. τ removet ab opposito subiecti. sz i ista exclusiva tã ꝑdicatũ dicit de subiecto. q̃z de opposito subiecti. ergo illa exclusiva est falsa. Minor probat sic. q2 oppositũ subiecti est exclusum. ergo hoc ꝑdicatũ exclusũ dr̃ de opposito subiecti τ aliud est ꝑdicatũ exclusive. ergo τc. Antecedens ꝓbat sic. q2 iste terminus nõ exclusũ est exclusum a ꝑdicatiõe predicati vl̓ de eodẽ. ergo τc. Ad illud dicit ꝙ argumẽtũ est bonũ et neget ꝙ ꝑdicatũ istius exclusive vere dr̃ de opposito subiecti istius exclusive. Et qñ arguit sic oppositũ subiecti est exclusum. ergo iste terminus exclusum dicitur de opposito subiecti. neget consequẽtia. q2 sic dico ꝙ q̃zvis oppositũ subiecti ẽ exclusũ nõ tñ dr̃ iste terminꝰ exclusũ de isto termino nõ exclusũ. sic terminꝰ sinonomꝰ est oppositũ subiecti. sz in dicta ꝓpositione dr̃ iste terminus exclusũ de isto termino oppositũ subiecti τ nõ de opposito subiecti. Cũ sic dico iste terminꝰ non exclusũ est exclusũ. nõ dr̃ iste terminꝰ exclusũ de isto termino nõ exclusũ quod est subiectũ. Et cõformiter arguere contingit. τ respõderi ꝑ õ de tali exclusiva: tñ. ens ẽ ens. q2 iste terminꝰ nõ ens. qui est oppositũ subiecti. ẽ ens. q̃zvis sit falsũ ꝙ nõ ens est ens. τ sic similr falsũ ẽ ꝙ

nō exclusū est exclusū ⁊ sic de alijs. Et si arguit̄ isto mō oppositū subiecti ē exclusum et nō exclusuz ē oppositū subiecti. ergo nō exclusuz est exclusuz Ad hoc dicit̄ ꝙ si subiectū minoris sumat̄ materialiter non valet ꝯña. q2 in ꝯñte sumit̄ significatiue. ⁊ ꝑ ꝯsequēs mutat̄ suppositio. Et si subiectū minoris sumat̄ significatiue tunc minor est falsa. q2 ei9 oppositū est verū. videlicet exclusum ē oppositū subiecti. nec ē incōueniēs ꝙ exclusū est oppositū subiecti in suppositiōe personali. vel significatiua ⁊ tm̄ nō exclusuz est oppositū subiecti in suppositōe materiali. ita ꝙ iste sit sensus. s. iste termin9 nō exclusuz ē oppositū subiecti. Tales enī termini scḋe impositiōis cuiusmodi sūt noīa noīm limitant̄ ad suppositionē materialē. cuiusmodi sūt nomē ⁊ verbū oratio oppositū ⁊c̄. Et si q̄ritur quid excluditur ꝑ p̄dicatā exclusiuā. aut quid includitur sicut cōiter solet peti ponēdo ꝙ nihil excludit̄ nisi qḋ includit̄ ꝑ illā exclusiuā tm̄ exclusum est exclusuz. Unde certū ē ꝙ iste casus est impossibilis. Quantū tm̄ ad istā q̄stionē dico ꝙ excludit̄ oīs talis p̄dicatio. s. nō exclusū est exclusum Similiter ⁊ q̄libet talis includit̄ exclusum est exclusuz. inde enī dr̄ dictio exclusiua. q2 excludit exclusiua vera ⁊ affirmatiua p̄dicationē p̄dicati de opposito subiecti fore verā sic enī dicto tm̄ hō curr t excludit̄ hec p̄dicatio nō hō currit. sicut in hac ꝓpositiōe. s. tm̄ nō hō currit. excludit̄ etiā hec p̄dicatio qḋ est hō currit ⁊ sic de similibus exclusiuis.

¶ Tertio ad idē arguit̄ sic hec ꝯña est bona. sortes curret. ⁊ nihil aliud a sorte curret. ergo tantū sortes curret. Hec cōsequētia ē bona. ⁊ hec eadē nō valet. ergo ꝯsequētia bona est nō bona ꝙ sit bona ꝓbat̄. q2 arguit̄ ab exponētib9 ad expositū. Et ꝙ nō valet ꝓbat̄. Et pono ꝙ sortes cras curret posito ꝙ nihil qḋ est in tēpore sortis curret. sz generent̄ noui hoīes post corruptionē sortis. q̄ current in tēpore suo ⁊ sic patet ꝙ p̄ma pars antecedētis est vera principalis argumēti Et ꝙ scḋa pars sit vera. ꝓbat̄. q2 eius oppositū est falsuz. s. aliquid aliud a sorte curret ⁊ si sit sic ꝙ aliquid aliud a sorte curret sit sic ꝙ plato curret. Et tunc q̄ro nunq̄d plato erit in tēpore quo sortes erit vl̄ nō. Si sic. sequit̄ ex casu ꝙ nūq̄z curret. ⁊ ꝑ ꝯñs ꝓ isto nō ē verū. scz. ꝙ aliquid aliud a sorte curret. si plato nō fuerit in tēpore sortis. ergo nūq̄z erit alius ab ipso. cū ad alietatē semꝑ requirit̄ existētia extremoꝝ. Et ꝑ ꝯñs ꝓ isto nō verificatur ꝙ aliq̄d aliud a sorte curret. Et ꝑ ꝯñs scḋa pars añcedētis est vera Et ꝙ cōsequēs sit falsuz. ꝓbat̄. q2 quod nō est nec erit sortes curret. ergo nō tm̄ sortes curret. Item sequit̄ tm̄ sortes curret. ergo nūc cursurū est vel erit sortes. cōsequētia patz ab exclusiua ad suū vniuersale in terminis rectis ⁊ trāspositis. ergo cōsequētia ē bona. sz cōsequēs est falsum ergo ⁊ añs. ¶ Ad illud dicit̄ ꝙ argumētū p̄mū nō valet. nec arguit̄ ab exponētib9 ad expositū. sed generaliter q̄libet exclusiua debet exponi isto mō. s. tm̄ sortes curret. ergo sortes curret. ⁊ nihil nō sortes curret. Uel in scḋa exponēte. nihil qḋ nō est. vel erit sortes curret. ⁊ sic patet ꝙ exclusiua ē falsa in casu posito. Et cōformiter nō seq̄tur qn̄ sic arguit̄. hoc instās erit instās. ⁊ nihil aliud ab hoc instanti erit instās. ergo tm̄ hoc instans erit instās. demōstrādo aliquod instās futurū. Sz sic debet exponi in secūda exponente. s. nihil nō hoc instans erit instās. Uel sic. nihil qḋ nō ē hoc instās. vel erit hoc instans. erit instās. vel qḋ nō est hoc instās. erit instās. q̄ exclusiua sic ē falsa. Et cōformiter de talibus est dicēdū. s. tm̄. a. desinit esse ꝓpositio vera. posito ꝙ iā. a. sit ꝓpositio vera. et nūq̄z ante hoc. a. fuit ꝓpositio vera nec vnq̄z post hoc erit propositio vera. ⁊ ꝙ b. iā nūc nō sit ꝓpositio vera. sed immediate ante hoc ens fuit ꝓpositio vera.

In hoc casu videtur propositio exclusi-
ua ꝓdicta fore falsa. Dum tamen sit ve
rum. ꝙ tantum. a. desinit esse propositio
falsa. Vel non. a desinit esse propositio
falsa. Falsum tamen est. quod non est. a
desinit esse propositio. vel nihil quod nõ
est. a. desinit esse ꝓpositio. Et sic de mul
tis alijs. ¶ Alij tamen exponũt istas ꝓ
positiones isto modo. scz. tantum sortes
curret. ꝛ nihil aliud q̃z ẽ vel erit sorte s cur
ret. ergo tm̃. s. curret· qd̓ ẽ falsũ. Demũ
is tñ est verũ. q2 quodlibet illorũ in casu
prius posito est vel erit aliud. q̃z est vel
erit sortes. quorum nullum est verum ꝙ
ipsum est vel erit aliud a sorte. Et sic de
multis alijs. Sed tertio respondent sic
alij dicentes ꝙ prima consequentia est
satis bona ꝛ quelibet sibi consimilis. Et
dicunt ꝙ ista in casu ꝑosito est vera. scz.
tantum sortes curret. ꝛ negant istam cõ
sequentiam exponendo eaz sic. quod nõ
est vel erit sortes curret. ergo non tantũ
sortes curret. Sed equipollens opposi-
to exclusiue est hoc. scz. sortes nõ curret
vel aliq̇d aliud a sorte curret. quarũ vtra
q3 est falsa. in casu posito. ¶ Et simili-
ter negant istam consequentiam. scilicet
tantum sortes curret. ergo. omne currẽs
est vel erit sortes. Et dicũt ꝙ hec est sua
vniuersalis. scz. oẽ quod curret cum sor-
tes vel in tempore sortis. erit sortes. et
illud ẽ verũ sicut exclusiua. Et sic eligat re
spõdẽs respõsionẽ quã voluit sustinere.
¶ Quarto arguitur sic. Hec consequen
tia est bona. scz. Nihil aliud ab homie
currit. ergo tantum homo currit. et hec
eadem non valet. ergo ꝛc. Antecedẽs ꝓ
prima parte probatur. quia sequitur ni-
hil aliud ab homine currit. ergo nullum
currens est aliud ab homine. consequen
tia patet. a conuertente ad suam conuer-
sam in conuersione simplici. ergo conse
quentia bona. Et sequitur. nullum cur-
rens est aliud ab homine. ergo nullum
currens est non homo. patet consequẽ
tia. quia ex opposito sequitur oppositũ

quia sequitur aliquod currens est nõ ho
mo. ergo aliquod currẽs est aliud ab ho
mine. Et tunc vltra nullum currens est
non homo ergo nullum currens non est
homo. Consequentia patet. Quia a
propositione negatiua de predicato in
finito ad propositionem de predicato
finito. ergo ꝛ cetera. Et sequitur nul-
lum currens non est homo. ergo omne
currens est homo. Consequentia patet.
ab equipollente ad suum equipollens.
Et sequitur vltra. omne currens est ho
mo. ergo tantum homo curret. patet cõ
sequentia ab vniuersali ad suam exclusi
uam ergo a primo ad vltimum nihil ali
ud ab homine currit. ergo tantuz homo
currit. Et ꝙ non valet probatur. quia
antecedens potest esse verum ꝛ conse-
quens falsum. posito ꝙ nihil currit. pa-
tet ꝙ antecedens est verum ꝛ cõsequẽs
falsum ¶ Ad istud respondetur negan
do primum argumentũ. Et concedãtur
omnes alie consequentie vsq3 ad illam
scz. nullũ currens est nõ homo. ergo nul
lum curres non est homo. Nec arguit̃
per regulam. Hec enim est regula. Ab
affirmatiua de predicato infinito ad ne-
gatiuã de predicato finito est consequẽ
tia bona. sed in ꝓposito arguit̃ opposi-
to modo. ideo consequẽtia nõ valet.
¶ Quinto arguit̃ sic. hec ꝯña est bona
scz. aliq̇d vides istũ hoiez nõ est asinus
ꝛ iste ẽ aliquis hõ. ergo aliq̇d vidẽs ali-
quẽ hoiez nõ est asinus. ꝛ hec eade non
valz. ergo ꝛc. ꝙ sit bona ꝓbat̃. q2 hic ar
guit ab inferiori ad suũ superius cu ne-
gatiõe postposita ꝛ cũ debito medio. er-
go ꝯña est bona. Et ꝙ nõ valz ꝓbatur
Et pono ꝙ iste hõ demõstrat9 a nre nõ
videat̃ ab aliquo asino. ꝛ ꝙ sortes vide
at̃ ab asino ꝛ a nullo alio. imo ꝙ nihil vi-
deat hoiez nisi asin9 tũc patz ꝙ añs est
verũ. s. aliq̇d vidẽs istũ hoiez no ẽ asin9
q2 suũ oppositũ ẽ falsũ. s. oẽ vidẽs istuz
hoiez ẽ asin9 ꝛ minor ẽ vera. s. ꝙ iste ẽ ali
qs hõ. ꝛ ꝯñs falsũ videlz ꝙ aliq̇d vidẽs

aliquem hominē non est asinus. quia suum oppositum est verum. scilicet omne videns aliquem hominē est asinus. Ad illud respondetur negando primā consequentiam. quia non arguitur cum debito medio. Sed sic debet argui scilicet aliquid videns istum hominē non est asinus. ⁊ videns istum hominē est. ergo aliquid videns aliquem hominē non est asinus. ita ꝙ in minori ponitur idem subiectum quod ponitur in maiori. vel termi nus convertibilis. ⁊ sic semper est debitum medium in quacunqꝫ propositione Et conformiter est. sive sit fallatia in singulis alijs casibus vt in genitivo. nō enī sequitur aliquis asinus istius viri nō currit. ⁊ iste est aliquis vir. ergo aliquis asinus alicuius viri non currit. ponendo ꝙ iste homo demonstratus non habeat aliquem asinum. ⁊ ꝙ omnis asinus currat ideo oportet addere in minori iste est aliquis homo habens asinum. ergo ⁊c. In dativo similiter vt non sequitur aliquis serviens homini. non est bonus. ⁊ iste ē aliquis homo. ergo aliquis servus serviens alicui homini non est bonus. posito ꝙ iste homo demonstratus non habeat servū. ⁊ quilibet servus serviens alicui homini sit bonus. Similiter etiam in accusativo non sequitur aliquis servus odiens istum hominē. non oditur a te. ⁊ iste est aliquis homo. ergo aliquis serv⁹ odiens aliquem hominē non odiatur a te. posito ꝙ quilibet servus odiens aliquem hominē odiatur a te. ⁊ ꝙ nullum hominē demonstratū odiat aliquis servus. Similiter in ablativo casu. non sequitur aliquis homo vtens hoc instrumento non est prudens. ⁊ hoc aliquod instrumentum. ergo aliquis homo vtēs aliquo instrumento non est prudens. posito ꝙ omnis homo vtens instrumento sit prudens. Et hoc pro falsitate consequentis. Et hoc pro veritate antecedentis. Et hoc instrumentum demonstratum non vsitetur ab aliquo homine talibus ergo addenda sunt media talia. vel tales constantie subiecti. ⁊ erit tunc argumentū facile. vt aliquis asinus istius viri nō currit. ⁊ iste est vir habēs aliquē asinum. vel sic aliquis asinus istius viri est ergo ⁊c. Aliquis servus serviens isti homini nō est bonus ⁊ iste est homo cui servus servit. vel aliquis servus serviēs isti homini est. ergo ⁊c. Aliquis servus odiens istū hoiē nō oditur a te. ⁊ iste est homo quē aliquis servus odit vel serv⁹ odiens istū hoiē est. ergo ⁊c. Aliquis homo vtens hoc instrumēto nō est prudens ⁊ hoc instrumētū est vsitatū ab homine. vel aliquis homo vtens hoc īstrumento est. ergo ⁊c. Et ex hoc satis patet ꝙ nō sequit̄ ꝙ si particulares cōvertūt̄ ꝙ vniversales eis correspōdentes ɔvertantur. vt ista convertunt̄. scꝫ aliquis asinus viri currit. ⁊ alicuius viri asinus currit Et tñ nō est sic ī vniversalib⁹. q₂ multū differūt. cuiuslibet viri asin⁹ currit. ⁊ q̄libet asin⁹ viri currit. In negativis tñ ꝑpter violētiā negatiōis nihil refert. vt idē ē dicere null⁹ asin⁹ viri currit ⁊ nlli⁹ viri asinus currit. Et sic patet solutio de omnibus quibuscunqꝫ.

¶ Sexto ad idē arguit̄ sic. s. hec ē bona ꝓcise sicut ē significat aliq̄ ꝑpositio. ergo ois ꝑpositio ē vera. hec ɔña ē bona ⁊ hec eadē nō valet. ergo hec ɔña ē bona ⁊ nō bona. Qd̄ sit bona ꝓbat̄. q₂ ex opposito ɔñtis sequit̄ oppositū añtis. ergo ⁊c. q₂ sequit̄ formaliter aliq̄ ꝑpositio nō est vera. ergo sicut nō ē significat aliq̄ ꝑpositio. vel aliter q̄ꝫ est. qd̄ ē oppositū añtis. cū oppositū exclusive d̄bet dari ꝑ disiūctivā factā ex oppositis ꝑtiū exponētiū. Et ꝙ nō valet ꝓbat̄. ⁊ pono ꝙ multe sūt ꝑpositiōes vere ⁊ multe false. patet tūc ꝙ ɔñs ē falsū. ⁊ ꝙ añs sit verū ꝓbat̄. q₂ ꝓcise sicut ē significat ista ꝑpositio. demōstrādo istā de⁹ est. ⁊ ista ē aliq̄ ꝑpositio. ergo ꝓcise sicut ē significat aliqua ꝑpositio. Item ois ꝑpositio significat sicut est. ergo ꝓcise sicut est si-

gnificat aliq̃ ꝓpositio. ꝓbat̃ cõsequentia q̃ arguit̃ ab vniuersali ad suã exclusiuã ꝛ añs ꝓbat̃. q̃ oĩs ꝓpositio significat q̃cquid sequit̃ ad illã. vt suppono ꝙ ista scȝ hõ est asin⁹ significaret hoĩez eẽ ꝛ ꝑ ꝯñs significat sicut ẽ. ꝛ sic de q̃libet alia propositione falsa. ergo p̃cise sicut est significat propositio. cõsequẽtia patet ab vniuersali ad suam exclusiuaȝ.
¶ Ad istud respõdet̃ dicẽdo ꝙ ꝯñs est bona. ꝛ tũc ad ꝑmũ argumẽtũ in oppositũ. neget̃ ꝯñs q̃ arguit̃ ibi ab inferiori ad suũ sup̃i⁹ a ꝑte ꝑdicati. cũ dictiõe exclusiua addita subiectis. ꝛ iõ nõ valet cõsequẽtia. Et cõformiter neget̃ scd̃m argumẽtũ. q̃ illa nõ ẽ sua vniuersalis. videlicet oĩs ꝓpositõ significat sicut ẽ. Sȝ hec est sua vniuersalis scȝ q̃litercũqȝ significat aliq̃ ꝓpositio sicut est. q̃ est falsa. ꝛ ex ista sequit̃ ꝙ p̃cise sicut est significat aliq̃ ꝓpositio q̃ etiã ẽ falsa. Sed tñ ista vniuersalis scȝ oĩs ꝓpositio significat sicut ẽ cõuertit̃ cũ ista exclusiua scȝ p̃cise significãs sicut ẽ. est aliq̃ ꝓpositio. Et cõformiter sequit̃ p̃cise sicut ẽ significat oĩs ꝓpositio. ergo oĩs ꝓpositio est vera. posito saltẽ ꝙ q̃libet ꝓpositio sit vera ratiõe sue partis. q̃ significaret q̃litercũqȝ aliq̃ ei⁹ ꝑs significat. Sȝ negãdo hoc argumẽtũ nõ valeret. vt posito ꝙ iste due ꝓpositiões. scȝ hõ est hõ. ꝛ hõ ẽ asin⁹ sicut oẽs ꝓpositiões. tũc patet ꝙ p̃cise sicut est significat oĩs ꝓpositio ꝛ nõ sicut nõ est significat oĩs ꝓpositio. ergo ꝛc. maior patet. q̃ hoĩez esse significat oĩs ꝓpositio. ꝛ sic est. ergo sicut est significat oĩs ꝓpositio. ꝛ est vera. q̃ ei⁹ oppositũ est falsũ. scȝ sicut nõ est significat oĩs ꝓpositio q̃ tũc sicut nõ est significat ista ꝓpositio hõ est hõ qd̓ est ꝯ ꝑmã viã Ista tñ hõ est hõ. significat secũdarie cesarẽ corruptũ. sicut ista deus est. rõne sui verbi oẽ significabile significat eẽ nõ tñ ex hoc sũt false. cũ solũ ꝓpter ꝑmariã significationẽ ꝛ nõ ꝓpter secũdariã falsificãt ꝓpositiões. Eligat tñ respõdẽs respõsionẽ plus sibi placẽtẽ ¶ Et notãdũ est. ꝙ tripliciter põt termin⁹ vl' ꝓpositio significare secũdarie. ¶ Primo mõ ex noua impositiõe. vt ista hõ est asin⁹. ex noua ĩpositiõe põt significare deũ esse. Scd̃o mõ põt significare secũdarie. q̃cquid sua ꝑs significat ꝑmarie vt ista hõ est asin⁹. q̃ significat secũdarie hoĩez eẽ. ꝛ hoc ratiõe sue partis. vt hec hõ est. q̃ p̃cise ꝛ ꝑmarie significat hoĩez eẽ. ꝛ ista deus est. significat oẽ significabile. ꝛ hoc ratiõe sue partis. scȝ est ens q̃ p̃cise significat. ens eẽ. Tertio mõ termin⁹ vl' ꝓpositio significat secũdarie oĩa sua singularia. vel inferiora. vt ista oĩs hõ est aĩal. significat secũdarie istũ hoĩez esse aĩal. ꝛ istũ. ꝛ istã ꝛ sic de singulis. ¶ Notãdũ ẽ ꝙ iste termin⁹ sicut aliqñ stat sub habitudine vl' limitatiõe accusatiui casus. ꝛ secũdũ hoc idem est dicere. A. significat sicut est. ꝛ. a. significat ens. vl' veritatẽ. seu significatũ qd̓ vel que. est. ꝛ isto mõ sic famose intelligit̃. Alio mõ stat sub habitudine ablatiui casus. ꝛ scd̓ȝ hoc idẽ est dicere. a. significat sicut ẽ. ꝛ. a. significat mõ. quo est. ego sedeo sicut vos. i. modo quo vos ꝛ isto mõ põt cõcedi ꝙ oĩs ꝓpositio significat sicut est p̃cise. i. eo modo quo est p̃cise. ¶ Alio mõ sicut notificat idẽptitatẽ ĩ modo significãdi. vt hoc a. significat sicut ꝛ. b. i. idem significat. a qd̓ significat ꝛ. b. ¶ Alio mõ. sicut. significat similitudinẽ in modo significãdi. vt a. significat sicut ꝛ. b. id est simili modo significat. a. sicut. b. significat. Unde in talib⁹. a significat sicut ẽ. requirit̃ hoc verbũ. est. stare impsonaliter. q̃uis grãmatici dicunt ꝙ nõ ponit̃ impsonaliter. nisi qñ ponitur pro pertinet. contingit. prodest vel interest.

¶ Septimo ad idem arguit̃ sic. Omne qd̓ curret. incipit. incepit. vl' incipiet currere. sortes alb⁹ curret. ergo sortes alb⁹ ĩcipit. incepit vl' incipiet currere. Hec ẽ bona ꝛ hec eadẽ nõ valet. ergo ꝯñs bona ẽ nõ bona. ꝙ sit bona ꝓbat̃. q̃ ẽ sillo

gisin⁹ î oarij. ꝛ ꝙ nõ valet. ꝓbaꝛ̃ q꜡ añs põt eẽ verꝝ ꝛ cõſequẽs falſũ ergo ꝯña nulla ꝯañs põt cẽ verꝝ ꝓbaꝛ̃ ꝛ pono ꝙ ſoꝛtes ante hoc currebat. ꝛ poſt hoc currer. ꝛ nũq̃ʒ ante hoc fuit albus nec iã ſit albus. ſʒ poſt hoc erit albus. ꝛ pono cũ hoc ꝙ poſt q̃ʒ ceſſauerit a curſu ſemel. ꝙ nũq̃ʒ poſt hoc curret. in iſto caſu potſite patet maioꝛ ꝑ ſuas exponẽtes. ꝛ minoꝛ patet ꝙ hoc curret. ꝛ hoc eſt vel erit ſoꝛtes albus. ergo ſoꝛtes albus curret. ꝯña patet a reſoluẽtib⁹ ad reſolutũ. Et ꝙ cõſequẽs ſit falſũ ꝓbaꝛ̃. q꜡ ſoꝛtes albus nõ icipit currere. q꜡ nec qui eſt ſoꝛtes albus icipit currere. nec q̃ incipit eẽ ſoꝛtes alb⁹ icipit currere. cũ nõ ſit albus ꝑ caſum. nec incipit eſſe alb⁹ ꝑ caſũ. nec ſoꝛtes albus incipit currere. q꜡ nec q̃ eſt ſoꝛtes alb⁹ incipiet currere. nec qui incipiet eſſe ſoꝛtes albus icipiet currere. cũ nõ ſit albus ꝑ caſũ. nec incipiet eẽ ſoꝛtẽ albũ ꝑ caſum. nec ſoꝛtes albus incepit currere. q꜡ nec qui eſt ſoꝛtes albus incepit currere. nec qui incepit eẽ ſoꝛtes alb⁹ incepit currere. cũ ꝑ caſuʒ nũq̃ʒ incepit currere. ¶ Ad illud reſpõdeꝛ̃ negãdo ꝑmã cõſequentiã. nec eſt ſilogiſmus. ſed eſt paralogiſin⁹. mutaꝛ̃ eñi quid in q̃le. ꝑ hoc adiectiuũ alb⁹. qd̕ ſignificat q̃litatẽ. de q̃ nõ fit mẽtio in maioꝛi. Añ cũ ſequiꝛ̃ ex illis ꝑmiſſis ꝙ aliquid qd̕. eſt. fuit. vl̕ erit ſoꝛtes albus. incipit. incepit vl̕ incipiet currere. Et cõfoꝛmiter nõ valet hoc argumẽtũ quicquid currit. curret. oĩs hõ currit. ergo oĩs hõ curret. poſito ꝙ oĩs hõ iã exiſtẽs currat ꝛ poſt hoc generabiꝛ̃ hõ qui nũq̃ʒ curret. mutaꝛ̃ eñʒ ſuppoſitio in cõſequẽte. nã li hõ. qui eſt ſubiectũ minoꝛis. tñ diſtribuiꝛ̃ ꝓ his q̃ ſunt. ꝛ nõ cõiter ꝓ his qui erũt. ſʒ in cõſequẽte iſte termin⁹ hõ diſtribuiꝛ̃. tã ꝓ hijs qui ſũt q̃ʒ ꝓ hijs qui erũt. Uerũm ex illis ſequiꝛ̃ ꝙ oĩs hõ qui ẽ curret. Et cõfoꝛmiter nõ valet hoc argumẽtũ. ſ. ʒ quicquid heri fui. hodie ſum. currẽs heri fui. ergo currens hodie ſum. poſito ꝙ nũq̃ʒ currerẽ. Aliter põt reſpõderi concedendo primã cõſequẽtiã. nec tũc in caſu poſito eſt añs verꝝ ꝛ cõſequẽs falſum imo tũc cõſequẽs eſt verꝝ. ꝛ tũc teneꝛ̃ ꝓ vna cathegoꝛica. ꝛ põt verificari cõiunctim moꝛe vnius cathegoꝛice de diſiuncto ꝑdicato. ſic. hoc incipit. incepit. vl̕ incipiet currere. ꝛ hoc incipit. incepit vl̕ incipiet eſſe ſoꝛtes albus. ergo ꝛc̃. Tenendo tñ primã viã. ſinuaꝛ̃ cõſequẽs ꝓ vna diſiunctiua facta ex trib⁹ cathegoꝛicis. ꝛ ſic patet ſolutio perfecte ad illam.

¶ Octauo ad idem arguiꝛ̃ ſic. vos creditis ꝑciſe ꝙ aliquis hõ decipiꝛ̃. ergo aliquis hõ decipitur. hec cõſequẽtia eſt bona ꝛ hec eadeʒ nõ valet ergo ꝛc̃. Quod ſit bona ꝓbaꝛ̃. q꜡ oppoſitũ cõſequẽtis foꝛmaliter repũgnat antecedẽti. ergo ꝛc̃. Añs ꝓbaꝛ̃ ſic. iſta foꝛmaliter repugnãt vos ꝯceditis ꝑciſe ꝙ aliq̃s hõ decipiꝛ̃. ꝛ nullus hõ decipiꝛ̃. q꜡ ſequiꝛ̃ vos creditis ꝑciſe ꝙ aliq̃s hõ decipiꝛ̃. ꝛ null⁹ hõ decipiꝛ̃. ergo vos creditis ꝑciſe ſicut nõ ẽ. et tũc vltra vos creditis ꝑciſe ſicut nõ ẽ. ergo vos decipimini. Et ſeq̃ꝛ̃ vos decipimini. ergo aliq̃s hõ decipiꝛ̃. ꝙ erat oppoſitũ alteri⁹ ꝛ ꝑ ꝯñs ꝑma ꝯña ẽ bona. ꝛ ꝙ nõ valet ꝓbaꝛ̃. q꜡ i caſu poſſibili poſito ſic ſignificãdo ꝑciſe ꝛ ꝑmarie eſt añs verꝝ ꝛ ꝯñs falſũ. ergo ꝯña nõ valet añs ꝓbaꝛ̃ ſic. ꝛ pono ꝙ creditis ꝙ aliq̃s hõ decipiꝛ̃. ita ꝙ nullus hõ ali⁹ a vobis dcipiaꝛ̃. tũc añs ẽ verꝝ ꝛ ꝯñs falſũ ꝓbaꝛ̃ q꜡ ei⁹ oppoſitũ ẽ verꝝ. videlʒ null⁹ hõ decipiꝛ̃. ergo illd̕ ẽ falſũ. añs ſic. nullus ali⁹ a vobis decipitur nec vos decipimini. ꝛ vos eſtis. ergo null⁹ hõ decipiꝛ̃. ꝯña patet cũ maioꝛi ꝑ caſũ. ꝛ minoꝛẽ ꝓbo. q꜡ ſi vos decipimini. ꝛ vos eſtis aliq̃s hõ. ergo aliq̃s hõ decipiꝛ̃. Tũc ſic aliq̃s hõ decipiꝛ̃. ꝛ vos creditis ꝑciſe ꝙ aliq̃s hõ decipiꝛ̃. ergo vos creditis ꝑciſe ſicut ẽ. ꝛ ꝑ ꝯñs vos nõ decipimini. ¶ Ad iſtud reſpõdeo ſic cõcedẽdo ꝑmã ꝯñam. ꝛ ꝑ ei⁹ ꝓbatiõe. admittaꝛ̃ caſus poſit⁹ ꝛ negeꝛ̃ ꝙ vos nõ decipimini. ꝛ cõcedaꝛ̃ ꝙ aliq̃s

homo decipit᷑. Et quādo arguit᷑ sic. ali-
quis homo decipitur. ⁊ vos creditis ꝙ
aliquis homo decipitur. ergo vos credi-
tis ꝑcise sicut est. neget᷑ cōsequētia. Si-
militer nec sequitur aliquis homo currit
⁊ sortes credit precise. ꝙ aliquis homo
currit. ergo sortes credit precise sicut est
quia posito ꝙ plato currat. ⁊ sortes cre-
dat precise ciceronē currere. tunc antece
dens est verum ⁊ consequens falsū. Si-
militer pono ꝙ creditis precise aliquem
hominē decipi. qui in reiueritate nō de-
cipitur. sed ꝙ aliquis homo decipiatur
quē non creditis decipi. tunc antecedēs
est verum ꝙ aliquis homo decipitur. ⁊
hoc consequens est falsum scʒ ꝙ credi-
tis precise sicut est. ¶ Aliter respondēt
alij. ⁊ magis secure. negando casum. ꝙ
ego credo precise ꝙ aliquis homo deci-
pitur. quia nō stat me credere aliquē ho
minē decipi. nisi credam ipsum credere
alequaliter sicut nō est. Unde credo ipʒ
decipi. ⁊ sic efficacia argumenti cessat.
Utrum tamen consequentia sit bona ⁊
formalis. generaliter vel specialiter. nō
est cura. Et intelligo ꝙ cōmuniter loquē
do ipse dicit᷑ decipi. qui credit sicut nō ē.
¶ Nono ad idem arguitur. Hoc. a. nūc
nō est verum. sed immediate ante hoc
fuit verum. ergo hoc desinit esse verum
Hec est bona ⁊ hec eadem non valet. er
go consequētia bona est non bona. Qḋ
sit bona probatur. eo ꝙ arguitur ab ex-
ponentibus ad expositū. Et ꝙ nō valet
probatur. ⁊ capio horam elapsam cuius
hoc instans est vltimū instans. ⁊ diuido
illam in partes proportionabiles mino
res ꝓportione dupla. versus hoc instās
prius. ita ꝙ prima eius mediatas. sit pri
ma pars eius proportionabilis. ⁊ ꝙ me
dietas secunde mediatatis sit secunda
pars proportionabilis. ⁊ sic de alijs par
tibus vsqʒ ad infinitum. Et pono ꝙ in
quali parte impari. vʒ in prima. tertia.
quinta fuit. a. falsum. possibilitas casus
patet. posito ꝙ. a. foret ista propositio
pars impar est. ⁊ sit hoc instans vltimū
instans. hore. in quo. a. non est verum.
In isto casu posito antecedens prime
consequentie est verum. ⁊ consequens
falsum. Et primo probo ꝙ consequens
sit falsum. ⁊ hoc sic. a. iam non est veruʒ
sed immediate ante hoc non fuit verum
⁊ immediate post hoc non erit verum.
ergo ipsum a. non desinit esse verum.
consequentia patet quia si. a. desinit esse
verum. tunc sic. a. nunc est verum. ⁊ im-
mediate post hoc non erit verum. vel
nunc non est verum. sed immediate ante
hoc fuit verum. quorum ambo sunt fal-
sa. quia immediate ante hoc. non fuit ve
rum. Probatur. quia immediate ante
hoc. a fuit falsum. ⁊ quando fuit falsum
non fuit verum. ergo immediate ante hoc
non fuit verum. consequentia patet cuʒ
minori. ⁊ maior probatur sic. immedia-
te ante hoc fuit pars. par. ⁊ quando fuit
pars. par. fuit. a. falsum per casum. ergo
immediate ante hoc. a. fuit falsum. ante
cedens pro maiori patet. quia immedia-
te ante hoc fuit pars. par. ⁊ nullum fuit
instās. ante hoc. quin post illud fuit ps
par. per casum. ergo ⁊c̄. probo minorem
quocunqʒ instanti a signato inter illud
instans ⁊ hoc instans presens. fuit tem-
pus medium quod tempus continebat
ptes pares infinitas. ⁊ impares ergo ⁊c̄
Itē si imediate ante hoc fuit. a. veruʒ. ⁊
immediate ante hoc fuit. a. falsum. vt p-
batum est. ergo simul fuit verum ⁊ fal-
sum. ⁊ per idem sequitur ꝙ duo contra-
dictoria fuīt simul vera. quia ista. a. est
verum. ⁊ nullum. a. est verum. immedi-
ate ante hoc fuerunt vera. Et per conse
quens sunt simul vera. Item ꝙ antece-
dens principalis consequentie sit ve-
rum probatur. nam prior eius pars po-
nit᷑ in casu. Et scdaʒ partē ꝓbo. qꝛ quā
docūqʒ fuit pars impar fuit. a. veꝛ ꝑ ca
suʒ. sʒ immediate ante hoc fuit pars im-
par. ergo immediate ante hoc fuit. a. ve
rū. minor ꝙ imediate āte hoc fuit pars

impar satis patet per suas exponentes. ¶ Ad illud respōdet̄ ɔcedēdo ɔñā z ɔ̄ cō sequēs in casu posito ꝛ qñ arguit̄ sic. si a. ɔ̄finit eē ver. ergo. a. nūc ē ver. ꝛ ime diate post hoc nō erit ver. vl̄ nūc nō est ver. ꝫ īmediate ante hoc fuit ver. cōce dat̄ ɔñā ꝛ ɔñs ꝑ scdā pte. Et qñ argui tur sic. ꝙ falsū ē ꝙ imediate ante hoc. a. fuit ver. q꞉ imediate ante hoc. a. nō fuit ver. ergo ꝛc. neget̄ ɔñā. sicut nō sequit̄ ɔ̄zuis hec sit falsa. aliquis hō loquit̄. ꝑ pter hoc ꝙ aliqs hō nō loquit̄. nec ɔ̄dicit ista scꝫ imediate ante hoc. a. fuit ver. ꝛ imediate ante hoc. a. nō fuit ver. ꝫ sūt simul vera. hoc tn̄ est falsū scꝫ ꝙ nō imediate ante hoc. a. fuit ver. vbi negatio p̄ponit̄. ꝛ illa ɔ̄dicit huic scꝫ imediate añ hoc. a. fuit ver. Et cōformiter ɔcedit̄ ꝙ ante hoc. a. fuit falsū. ꝛ neget̄ tn̄ qd nō imediate ante hoc. a. fuit falsū. Et ꝑ hoc respōdet̄ ad scdm argumētū qñ arguit̄ sic. imediate ante hoc. a. fuit ver. ꝛ imediate ante hoc. a. fuit falsū. ergo simul. a. fuit ver. ꝛ falsū. neget̄ ɔñā. ꝛ cōformiter cōcedat̄ qd ista ɔ̄dictoria p̄dicta imediate ante hoc fuerunt vera. ꝛ tn̄ nō simul vera ¶ Nota tn̄ scdꝫ aliquos qd duplex est simultas. vna ē instātanea ad quā sequit̄. sive requirit̄ existētia ꝑ eodē instāti. Alia est tēporanea. ad quā sufficit existētia ꝑ eodē tpe. ɔ̄zuis scdm diuersas partes tēporis absqꝫ existētia ꝑ eodez instāti. ꝛ isto mō ɔcedit̄. ista duo ɔ̄dictoria fuisse simul vera. nō tn̄ p̄mo mō scꝫ simultate instantanea. Hora elapsa.

Instans.

¶ Decimo sic hec ɔñā est bona. Cōtingit nos currere. ergo ɔtingit nos nō currere. ꝛ hec eadē non valet. ergo ꝛc. Qd sit bona, ꝑbat̄ sic. q꞉ ꝑpositio cōtingēs ad vtrūlibet hꝫ cōuerti ꝑ oppositas q̄litates. ꝛ semꝑ a cōuertēte ad suā cōuersā est cōsequētia bona. ergo ꝛc. Sꝫ qd nō valet, ꝑbat̄ q꞉ tūc seq̄ret̄ econtra scꝫ cōtingit vos nō currere. ergo contingit vos currere. ꝛ nō sequit̄ ergo cōsequentia nō valet. Et qd nō sequit̄ ꝑbat̄. ꝛ pono qd vos nō sitis tūc patet qd añs ē verū. q꞉ ei⁹ oppositū est falsū. videlicet necesse ē vos currere. Itē īpossibile ē vos currere. ergo contingit vos nō currere. cōsequētia patet. a subalternāte ad suā subalternatā. ergo ꝛc. ꝛ añs est manifestū. q꞉ a p̄uatiōe ad habitū īpossibilis ē regressio. ꝛ qd cōsequēs sit falsū patet. q꞉ ei⁹ oppositū ē ver. s. īpossibile ē vos currere ¶ Pro isto dicit̄ distinguēdo de isto termino cōtingit. ¶ Pro quo notādū est qd iste termin⁹ cōtingit. aliqñ ꝗ nit̄ cōuerti cū isto termino possibile. et aliqñ cū isto verbo. est. qñ suplet vicem hui⁹ verbi. pōt. vt idē est dicere possibile est. ꝛ cōtingēs est. cōtingit eē. ꝛ pōt eē. Et isto mō ꝑpositio de cōtingēti subalternat̄ ꝑpositiōi de necessario cū eodē dicto vl̄ sinonomo. vt necesse ē deū eē. ꝛ cōtingit deū eē subalternat̄. Et iste contingit deū eē. ꝛ īpossibile est deū eē ɔ̄dicūt. Si tn̄ fuerit ꝑpositio de necessario. ꝛ ꝑpositio de cōtingenti. cū dicto opposito. tūc ille due ɔ̄dicūt. vt necesse est deum esse. ꝛ cōtingit nō deū esse. ꝛ contingit nō deū esse subalternatur huic ipossibile est deū esse. ꝛ subcōtrariatur huic cōtingit deū eē. Et quo ad equipollēcias de p̄positiōe. ꝛ postpositiōe negationis. dicendū est sicut de ꝑpositiōib⁹ de inesse. sicut patebit in ꝑrimo argumēto Et illud solet dici cōtingens nō valens ad opposita. qd nō debet ɔuerti ꝑ oppositas q̄litates. Sꝫ quo ad cōuersionē taliū ꝑpositionū existētiū in figura debet seruari eadē regula q̄ seruatur in ꝑpositiōib⁹ de inesse. vt cōtingit nullū hoīez eē aial. ergo cōtingit nullū aial eē hoīez Silr̄ fit cōuersio. cōtingit hoīez currere ergo cōtingit aliqd currens esse hoīez. Contigit omnē hominē currere. ergo cōtingit quoddā currens esse hominē. Et sic de negatiuis vbi est cōuersio ꝑ accidens Cōuersio tn̄ ꝑ ɔ̄positionē ɔ̄zuis in aliquib⁹ teneret non tamen vniuersaliter

tenet. nec est vt credo auctoritate philosophi approbata. In primo enim priorum recitat aristotiles conuersionem vniuersalis negatiue et particularis affirmatiue. Similiter et conuersionem vniuersalis affirmatiue per accidens. sed certe ibidem dicit quod particularis negatiua non conuertitur. propter hoc aliqui intendentes vel nolentes tenere conuersionem per contrapositionem quamuis non habeatur a philosopho ibidem. dicunt quod vniuersalis affirmatiua et particularis affirmatiua debent conuerti per contrapositionem generaliter. preterquam in terminis transcendentibus. vt bene sequitur. omnis homo est animal. ergo omne non animal est non homo masculus. et sic generaliter. Non tamen sequitur homo est ens. ergo non ens est non homo. vel omnis homo est ens. ergo omne non ens est non homo. Sed particularis negatiua nullo modo conuertitur. Et generaliter propter hoc dicunt quidam quod debet dici. cati per contra. et non catop contra. Verumtamen cum conuersio per contrapositionem non sit generaliter. nec auctoritate fundata vere oportet ipsam extollere. imo melius est poni correptionem opinionis illius dicendo cati per contra. aliter concludendo sic finere versum. sic fit conuersio rara. vel generaliter sic. et sic fit conuersio nulla. quamuis enim contingit dare tales propositiones non tamen conuertuntur propter aliqua conuersione. Et ista est leuior via inter alias. ergo ad propositum redeundo. Dicitur quod propositio de necessario. de impossibili. de contingenti. secundum quod contingens ponitur pro possibili. debet conuerti sicut cathegorica sui dicti. vt patet per aristotilem primo priorum circa principium. Et si aliqua cathegorica sui dicti non potest conuerti vt contingit de particulari negatiua. tunc nec illa conuertitur. vt necesse est deum esse. ergo necesse est ens esse deum. Impossibile est hominem currere. ergo impossibile est currens esse hominem.

Deo gratias.

Anglicane summe sophistice ad nouellorum instructionem perutilis felix finis adest. Exacta nobili in ciuitate hispalensi impensis largissimis Lazari de gazanis viri optimi. Arte quoque precellenti ioannis pegnicer de nurenberga alemani. Anno salutis christiane. Millesimo quingentesimo tertio. decimoquarto kalendas octobris.